

ஆலமரத்துக் கிளிகள்

அலுமினியத் தட்டில் ஆறு செங்கல்கள் வைக்கப் பட்டன. வெயில் தாங்காமல் வழிந்த வியர்வையை வழித்த அந்தச் சித்தாள் அலுத்தாள்.

“ந்தா நன்நாலாய் வை போதும்னு சொன்னேன்ல்லை?”

“இதுக்கெல்லாம் சட்டமாப் பேசு. ஆனா கதை கேட்க உக்காந்தா வாயில கொசுவென்ன தும்பிசூட போவும்...”

மேற்பார்வைக்காக நின்ற மேஸ்திரி அதட்ட, அலரிப் பாட்டி சிரித்தாள்.

“ஆமப்பா, கதை பேசுவம், கேப்போம்... அதுவும் விஜய விலாஸை மராமத்து பண்ணி எடுத்துக் கட்டற வேலையில்ல நடக்குது? வாயை மூடிட்டா சுமப்போம்? எம்புட்டு கதை நடந்திருக்குது இங்க?”

“போதுங் கிழவி... சாப்பாட்டு நேரத்துல தொட்டுக்க வச்சிக்கோ உன் கதைய...”

என்ற மேஸ்திரி மேலும் ஒரு துண்டு புகையிலையை வாயில் அதக்கிக் கொண்டு நகர்ந்தான். வேலை தொடர்ந்தது.

கட்டிடத்தின் மேலே செங்கலுக்கான சாந்தைப் பூசிக் கொண்டிருந்த இரு இளவட்டங்கள் தொடர்ந்து பேசினார்கள்.

“இந்த மேட்டுல இருந்து பார்க்க, நம்ப ஊரு கூட தெரியுதுல்ல ராகு?”

“ம்ம்... இதுக்குப் பேரே ஆலம் மேடுதான்ல?”

“பொருத்தமான பேருதான். இந்த வூட்டுக்கு ரெண்டுபக்கமும் எத்தனாம் பெரிய ஆலமரங்க?”

சடைசடையாய் தலையை விரித்து விட்டிருந்த ராட்சதர்கள் போல நின்ற மரங்களை வியப்பாய்ப் பார்த்தான்.

“நடுவே நிக்குற இந்த வீடும் பெரிசுதான்...”

“விஜய விலாஸு - அமர்க்களமான பேருல்ல?”

“மூனு தலைமுறையா இங்க பெரிய குடும்பம் வாழ்ந்திருக்குப்பா - ஆனா கடைசி ஆளு விஜயநாதன்கறவர் கல்யாணங் கட்டிக்கலை. அவருக்கு உடம்பிறந்தது ஒரு அக்கா, ஒரு தங்கச்சி.”

“அவுக பேரும் விஜயன்னுதானே... வருமாம்?”

“ஆமாம்வ. அக்கா, தங்கச்சியை பெரிய மிராசு குடும்பத்து அண்ணந் தம்பிக்கு கட்டிக் கொடுத்தாவ. ஆனா நிலத்தகராறுல இந்த அண்ணந்தம்பி ரெண்டு பேரையுமே வெட்டிட, பொட்டை அழிச்சுப்பிட்டு இந்த அக்காவும் தங்கச்சியும் ஆளுக்கு, ஒரு பொட்டைப் பிள்ளையோட பிறந்த வீட்டுக்கே வந்துட்டாவளாம்.”

சிமெண்ட்டை அளைந்தபடி பரிதாபப்பட்டான் அடுத்தவன்.

“அப்ப நல்லபடி வாழ்ந்த வீடில்லை இது...”

“ம்ம்... கூடப் பிறந்ததுங்க மூளியாய் வந்ததுல மனசு கசந்த விஜயநாதனும் ஒண்டியாவே காலத்தை ஒட்டிட்டாராம்.”

“ஆக அப்ப இந்த வீடு வேற கைக்குப் போயிடுச்சா?”

“ஆதாம்ல இல்லை - மூத்த அம்மாவோட மகள் இந்த ஊரிலேயே வாக்கப்பட்டிருக்காம்... நாம் பாத்ததில்லை...”

“பின்ன எப்படி தெரியும் - நம்ப அலரிப் பாட்டி சொல்லுச்சா?”

“பின்னே? இளையவக மகள் படிக்கப் பட்டணத்துக்குப் போயி, அங்க யாரோ ஒரு கிழவருக்கு மூணாந்தாரமாய் வாக்கப்பட்டிருச்சாம்...”

“அட கோராமையே.”

“காசுக்காகக் கட்டியிருக்கும் போல... இப்ப அந்தப் பொண்ணுதான் இந்த வீட்டை மீட்டு, புதுப்பிக்குதாம்.”

“அதாவது விஜய நாதருடைய தம்பிப் பொண்ணு? இந்த ஆலம்மேட்டு பட்டிக் காட்டுல வந்து இப்படி மெனக்கெட்டாட்டி என்ன? ம்ப்ச... மனுஷ மனசு நமக்குப் புரிஞ்சாத்தான?”

என்றான் ஒரு கரண்டி சாந்தை வீசி லாவகமாய் மெழுகியபடி.

மதியம் மரங்களுக்குக் கீழே சித்தாள்கள் வெயிலிலும் வியர்வையிலுமாய் காய்ந்த உடல்களைச் சற்று இளைப் பாற்றினார்கள்.

தூக்குச் சட்டிகள் திறந்ததும் கலவையான உணவின் மணம் பரவியது. பருப்பு, புளி, மோர் இவற்றின் நெடி நாக்கை நிமிண்ட, சோற்றை உருட்டியபடி அவசரப்பட்டாள் ஒரு குமரி.

“பாட்டி, அப்புறம் கதையச் சொல்லு.”

“இருடி. முதல்ல பசிக்கு நாலு கவளத்த உள்ளேத் தள்ளுவம்...”

“விஜயநாதனுடைய பாட்டனார் கட்டினது இந்த ஆடு. பிறவு சுத்து சுவரு, கிணறு, மண்டபம்னு மாளிகையாய் எடுத்துக் கட்டினவரு அவரு அப்பா.”

“நாலைஞ்சு வருஷமாப் பூட்டியே கிடந்த ஆட்டை வாங்கிப் புதுப்பிச்சது அவரு தங்கச்சி மவளாமே? பேரென்ன சொன்னேத்தா - விஜி... விஜுலா?”

“அந்தக் குட்டிய நான் இருபது வருஷத்துக்கு முன்ன சுமந்திருக்கேன் - ரெண்டு மூணு வயசுல பூச்செண்டாட்டம் இருப்பா...”

“அப்ப இருவது, இருவத்து மூணு வயசிருக்குமா... ஐயோ... இம்புட்டு இளைய பிள்ளையா மூணாம் தாரமா வாக்கப்பட்டிருச்சு?”

“அதெல்லாம் காதல விளுந்ததுடி - நிசம் என்னவோ? பரம்பரை வீட்டை மீட்கோணும், நிழுத்திக் கட்டணும்னு ஒரு பொட்டப் புள்ள ஆசைப்படறது, மெனக்கெடறது பெருசல்ல?”

“ஆண் வாரிசுதான் இல்லையே... பிறவு பொம்பளைதான் பொறுப்பு ஏத்துக்கணும்?”

பச்சை மிளகாய் நுனியை நெடுக்கென கடித்து, சுள்ளென்ற அதன் காரத்தை அனுபவித்து உள்ளிறக்கிய கிழவி, சற்று குனிந்து குரலையும் தணித்தாள் -

“ஆண் வாரிசெல்லாம் இருக்குதுடி. என்ன ஒண்ணு... நாந்தான் வாரிசுன்னு அந்தப் பிள்ளை மார்தட்டி சொல்லிக்க முடியாது.”

கூட்டிய சோற்றைவிட இந்த விவரம் சுவாரச்யமாய் இருக்க, மற்றவர்களும் கேட்க வாகாய் சற்று குனிந்தார்கள்.

“பய நம்முருலதான் இருக்கான்.”

“அதாரு பாட்டி?”

“அவனைக் கண்டதும் உங்க ஒவ்வொருத்திக்கும் தெல்கம் கண்ணும் படபடங்கும். மூஞ்சு சிவக்க சளைப்பீங்க.”

“யாரு விநோதனா?”

“அப்படிப் போடு. இந்த விடுகதையப் ‘பட்’டுன்னு அவத்துட்டான்... கூறான சிறுக்கி!”

“அந்தப் படி? விஜயநாதன் கலியாணம் கட்டிக்கலைன்னே பிறவு விநோதன்தான் இதுக்கான வாரிசுன்னா...?”

“கூட பிழக்கதாக சொன்னும் அமங்கலியா ஆடு திரும்பவும் அவரு ஓண்டியா நிண்ணுட்டாரு. கலியாணங் காட்சி இல்லையெனின்... தவிர குழந்தை குட்டி இல்லேன்னேனா?” நக்கலாய் இழுத்தாள் கிழவி.

பாட்டியின் கதைக்கு ஊர் முழுக்க ரசிகர்கள் இருந்ததற் கான காரணம் இது.

ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொன்றாய் சுவாரச்யங்களை தந்தனியே கூட்டி வைப்பாள் - எல்லாவற்றையும் மொத்தமாய் அவிழ்த்து பார்த்தி விடுவதில்லை.

“எந்தங்கச்சியோட ஓடம் படிச்சவ சந்திரா - அவதான் விநோதனைப் பெத்தவ. அவ அப்பன் விவசாயி - சந்திராவுக்கு படிப்பு வரவும் டவுனில போயி படிச்சா... கூட வே ஸ்டாலும் கத்துக்கிட்டா... கலர் கலராய் ரிப்பனு, பாசி ஹைலக்ஸுனு இந்தக் காட்டுல அலைஞ்சா, பயலுவ சும்மா விடுவானுவளா?”

உணவை மெல்லும் சத்தம் தவிர வேறு மூச்சில்லை.

இடையே பிறர் பேசினாலும், பாட்டிக்குப் பிடிக்காது.

‘ஒண்ணு நீ பேச இல்ல நானு’ என்பாள் கறாராய்.

“பொண்ணைப் பயலுவ மொய்க்கது பார்த்து அஞ்சிய அப்பன் சந்திராவுக்கு ஒருத்தனைப் பார்த்து நிச்சயம் பண்ணிட்டாரு. ஓரளவு நிலம் இருந்தாலும் படிப்பு, ஸ்டைலெல்லாம் அந்த பயபுள்ள. ஆக இந்த சந்திராவுக்கு மனசு ஒப்பலை... அதுக்கு கலர் கலராக் கனா! அதிலே விஜயநாதரு வர ஆரம்பிச்சாரு...!”

“டி ரைவர், ஏ.ஸி.யை அணைச்சிடுங்க. அசோக், ஹோப் யூ டோன்ட் மைன்ட்...”

என்றாள் விஜுலா.

“இல்லை... ஆனா வெளியே புழுதிக்காற்று...”

“இதை அனுபவிக்கத்தானே இந்தப் பயணம்?” புன்னகைத்தாள். அவள் விழிகள் ஆவலுடன் வெளியே பார்த்தன. முகத்தைக் காற்றுக்குத் தந்து வந்து மோதிய பொடி தூசியையும் ரசித்தாள்.

பட்டணத்தில் நாய்கள் கூட கடற்கரைக் காற்றை காரில் இதே போல தலையை வெளியே நீட்டி அனுபவித்துப் போவதைப் பார்த்ததிலிருந்து சொந்த ஊருக்கு இப்படி திரும்ப வேண்டுமென்ற ஆசை!

கல்லூரிப் படிப்பிற்காய் பட்டணம் போனதனக்கு வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் அனுபவங்களைத் தந்து விட்டது...!

ஆலம் மெட்டில் கழித்த 17 வருஷங்கள் - வசந்த காலம்.

ஆடி ஓ - விசாலமான வீடு.

கண்ணாய் பேண பெற்றவள் - கண்டிப்போடு கனிவு காட்ட மாமா விஜயநாதன் - சண்டை பிடித்து கலகலப்பூட்ட ஒன்றுவிட்ட அக்கா குமாரி...

வித்தாரமான தோட்டம் -

வீட்டின் முன்னே நிற்கும் ஜோடி ஆலமரங்கள் அதன் கிளைகளில் சதா பேசும் பச்சைக் கிளி கூட்டம்.

அதன் விழுதுகளில் தொங்கி ஆடிய குதூகலம் தனி பம்பு மெட்டிலுமில், விறகடுப்பு சமையல், வீடு பூரா இளைத்திருக்கும் கடலை, தேங்காய், பழம், புளி...

‘பெரிய வீட்டுப் பாப்பா’ என்று சுற்று வட்டாரத்தில் சிறப்பு முழக்காய் ஆறு ஆண்டுகளாயிற்று அதையெல்லாம் அனுபவித்து...

விஜய விசாலத்தின் ஏலம் கூட ஊர்த்தலைவர் முன்னிலையில் குற்றாலத்தில்தான் நடந்தது.

அந்த... அன்றுதான் அவனை... ஆறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் பார்த்தது - விஜேநாதன் மாறியிருந்தான்.

பால் அழுப்பில் கண்ட கண்ட கெட்டித்து, ருசியும் கூடுவது போலபோ ஆண்கள்...?

நீர் வயது இளைஞனாய் பார்த்ததை விட இப்போது கம்பீரம் கூடியிருந்தது.

மார்பும் தோளும் அகன்று நிரண்டிருந்தன.

ஆனால் முகத்தில் மட்டும் முன்பிருந்த கனி, கலகலப்பு இல்லை.

இறுகிக் கடுத்திருந்தது.

ஆனால் தன்னைப் பார்த்தபோது அந்தக் கண்களின் வெளிச்சத்தில்...

இவளுக்குக் கூசியது.

முன்பும் அவன் கண்கள் இவளைக் கண்டதும் பளபளக்கும். அதற்குச் சற்றும் சளையாத சிரிப்பும்தான்.

'விஜு' என்று எத்தனை பாசமாய் அழைப்பான். இவர்கள் இருவரோடு எப்போதும் ஒன்றுவிட்ட அக்கா விஜய குமாரியும் உண்டு. விளையாட்டில் பெண்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்து ஒதுங்கி விடுவான். விஜுலாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் போதும் - தவிர பொறுமையாய் அவள் பாடங்களையும் தெளிவாக்குவான்.

விஜுலா நன்கு படிக்க, அவளது மாமா அவளை உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பிற்கு நெல்லை அனுப்ப நினைத்து, கூடவே மூத்தவள் விஜயகுமாரியைச் சீண்டினார்.

"குமாரி, உயரத்திலே நீ விஜுவை விட மட்டு, அதே போல புத்தியிலேயுமா?" என்று.

அதிலும் ஓரிருமுறை வகுப்பைத் தாண்ட முடியாத தோல்வி மூத்தவளுக்கு படிப்பை பாகற்காயாக்கி விட்டது.

"இப்ப நான் படிச்ச என்னத்தை முறிக்கணும்?" - கசந்தாள்.

"ஏட, இப்பல்லாம் கிராமத்துப் பெண்டுக எம்.ஏ. என்னினியருன்னு படிச்ச வேலைக்குப் போவேன்னு நிக்குது - நீயான்னா ஸ்கூலு முடிக்கவே சுணங்குது?"

"போம்மா... நா உன்னைவிட ருசியாகக் குழம்பு வைப்பேன்."

"அதுனால?"

"குடித்தனம் பண்ண அது போதும் - அதுல டெஸ்ட் வச்சா நான் பெஸ்ட் மார்க் வாங்கிடுவேன்ல?"

அன்று விஜுலா புன்னகையுடன் பெரியம்மாவிற்கும் அவளது மகளுக்குமான இந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டபடி மெக்கார், நோட்டில் படம் வரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

குமாரிக்கும் இவளுக்கும் மூன்று வயது வித்தியாசம்.

குணத்தில் பற்பல வித்தியாசங்கள்.

"முதல்ல பிளஸ் ருவை முடிக்கற வழியப் பாரு. குழம்பு வைப்பானாம்ல? நீ குடித்தனம் நடத்த இன்னும் மூணு வருஷம் போவணும்."

"நான் அப்புட்டு நாளெல்லாம் காத்திருக்க முடியாது" வெறுக்கென வந்தது பதில்!

பேட்டுக் கொண்டிருந்த விஜுக்கே சற்று வெட்கமாகிப் போனது.

பிறகு அபிர்ச்சியும் வந்தது.

"அத்தானும் காத்திருக்க மாட்டார் - முதல்ல எங்கக் கல்யாணத்தை முடிம்மா."

"கேசு கூச்சங்கெட்ட கழுத.. யாருடி அத்தான்? அந்த விநோதனா? ஆக நீங்க அவனோட பேசிப் பழகறதா பண்ணையாட்கள் சொன்னது நிஜந்தான்... மம்? அவன் பிறப்பே விநோதம்ங்கறதாலத்தானே அவன் அம்மை அந்தப் பேரை மகனுக்கு வச்சிருக்கா?"

"எல்லாஞ் சொல்லியிருக்காரு - குடும்பத்துல சண்டைன்னு அவங்களை ஒதுக்கிட்டங்கன்னு. மாமாக்குப் பிறந்தவருதான் எனக்கு முறைப் பையன்?" சவுரி கொண்டு இணைத்த நீண்ட

பின்னலை முன்னும் பின்னுமாய் அலட்டலாய் அசைத்த படியே பேசினாள் குமாரி.

“யாரு சொன்னா? உம்மாமா அதான் எங்கண்ணன், அந்த சந்திரா கழுத்துல தாலியோ மாலையோ ஏத்தலை... இந்த வீட்டில அவளோட குடித்தன்மும் பண்ணலை - அவளா சொல்லிக்கறா இவருக்குத்தான் பெத்தேன்னு - அந்தப் பயலும் தான்தான் வாரிசுன்னு நெஞ்சை நிமிர்த்திட்டு திரியறானாக்கும்? உங்கிட்ட, விவரம் சொல்லாதது எந்தப்பு - இனி அவங்கிட்ட பேசக் கூடாது.”

பெரியம்மா பெரிய விஜுலாவிற்குள் தேள் கடியாய் வேதனையும் விஷமும் பரவின.

அப்படியானால் விநோதன் தங்களுக்கு உறவா இல்லையா?

இப்படி ஒரு நெருடல் இருப்பதால்தான் விநோதனும் மறைவிடங்களிலேயே தங்களை சந்தித்தானா?

“நான் உங்க அத்தான்” என்று சிறு வயதிலேயே வந்து ஓட்டிப் பழகியதெல்லாம்...

அதனால்தான் வீட்டிற்கு வந்ததில்லை - உண்டு உறவாடியதில்லை.

உறவில் விரிசல் என்று இவர்கள் நினைத்திருக்க, உறவே இல்லை என்கிறாளே பெரியம்மா?

அத்தானுக்கும் தனக்கும் உயரமும் அழகும் ஒத்துப் போனது போலவே குணமும் ஒத்துப் போக, விஜுலாவிற்கு அவனிடம் அசாத்திய ஈர்ப்பு.

அவனும், தான் அவனுக்கு விசேஷமானவள் என்பதைத் தன் பார்வை, பேச்சால் தெரியப் படுத்தியிருந்தான்.

தகப்பன் முகம் அறியாத, உடன் பிறந்த ஆண்களும் இல்லாதவளுக்கு அவன் எல்லாமுமாய் இருந்தான்.

பரஸ்பர ஈர்ப்பினால் நெருங்கியிருந்தவர்களுக்கு இடையே...

அக்கா குமாரிக்கு அத்தானை கட்டிக் கொள்ளுமளவு நேசமா...? தன்னையும் அறியாமலேயே தன்னதாய் தன்னுள் ப்பாத்தி வைத்திருந்த தன்னவனை, தமக்கை பறித்துக் கொண்டு வந்த அலமலந்து போனாள் தங்கை.

அது கல்யாணம் பற்றியெல்லாம் சிந்தியாத பருவம்.

இனத்தெரியாத லஜ்ஜையும் விநோதனைக் கண்டதில் உறவையும் மட்டுமே உணர்ந்த வயது.

ஆனால் தன் அத்தானை பொம்மை போல அக்கா பிடுங்கிக் கொள்ள மிகவும் வலித்தது.

இனி அத்தானை பற்றி அடிக்கடி நினைக்காமல், அவனுக் கான பணகாரங்களை மறைத்து எடுக்காமல், அவனருகே பூரிக்காமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற நினைப்பில் நெஞ்சு பளபளத்தது.

இரு பெண்கள் அவனைத் தேடிப் போய் விளையாடி, பேசி களித்திருக்க, தான் மட்டுமே எப்படி அவனை உரிமைக் கொண்டாட முடியும்?

முத்தவள் அதிக உரிமை எடுத்துக் கொண்டாள்...

இப்படி தன்னையே தேற்ற முயன்றாள் விஜுலா.

ஆனால் மனம் தேறாமல் காந்தியது.

அதனால்தான் படிப்பிற்காக மாமா அவளை வெளியூர் அனுப்ப நினைத்தபோது, ஆர்வமாய் சம்மதித்தாள்.

குமாரி, விநோதனை விரும்பும் விஷயம் மாமாவின் காதை எட்டியபோது கிளம்பிய அவரது ரௌத்திர தாண்டவத்தை இப்போது நினைத்தாலும் வயிறு நடுங்குகிறது.

அமரிக்கையாய் பேசும் மாமா அன்று வீட்டின் ஜன்னல், கதவுகளைச் சாத்தி விட்டு கத்தித் தீர்த்தார்.

“என்னது அந்தப் பய உனக்கு முறையா? யாரு வச்ச முறை அது? முறை கெட்டு பிறந்தவனுக்காக ஏங்கிச் சீரழியப் போறியா? உங்கிட்ட பசப்பிட்டு வேற ஒருத்தியோட இழைஞ்சிட்டு இருப்பான் அந்தக் குடும்பம் அப்படி... உம் புத்தி இந்தளவுக்கா மட்டு?

எட... அவன் எதுக்காக உன்னைக் கட்ட நினைக்கறாம் தெரியுமில்ல... இந்த வீட்டுக்காக. ஆலம்மேட்டுல மாளிகையாட்டம் நிக்குற இந்த சொத்துக்காக. எம்மவன்னு சொல்லி அவனால இதை அடைய முடியல... உன்னைக் கட்டிக் குடியேறிடலாம்ற திட்டம். மூத்தவ மூலம் சொத்தைப் பிடுங்கிடணும்ற வெறி... அதெல்லாம் நடக்காது... இத்தனை நாளாய் எங்கே அந்த வெறியனைப் பார்த்தியோ அங்கேயோ போய் அவன்ட்ட சொல்லு -”

“அடேய் உன் திட்டமெல்லாம் வட்டமாயிடுச்சு - மூஞ்சில கரிதான். எனக்குத் தாலி கட்டினாலும் விஜய விலாஸு உன்னுதில்ல. அது கடனுல மூழ்கிடுச்சு’ன்னு சொல்லு... போ.”

அன்று அம்மா பெரியம்மாவின் முகங்களும் அதிர்ச்சியில் கறுத்தன.

“ஐபர்தஸ்தாய் வாழ்ந்தோமூல்ல... வானம் பொய்ச்சாலும் ராஜா போல திரிஞ்சோமூல்ல...? எல்லாம் இதும் மேல வாங்கின கடனு...”

தெக்கு தூணைத் தட்டியபடி சீறினார்.

மற்றவர்கள் திகைக்க, காதலில் மூழ்கியிருந்த குமாரி மட்டும் எதையும் சட்டை செய்து கொள்ளவில்லை!

மறுநாள் மதியம் வானம் சற்று இருட்டிக் கொண்டு வர, கட்டுமான வேலையை விரைந்து நடத்திய பணியாளர்கள் சில தூறலில், தூக்குப் போனியுடன் ஒதுங்கி விட்டார்கள்.

இளம்பெண் ஒருத்தி ஆவலாய் ஆரம்பித்தாள் -

“பாட்டி, விநோதன் சாரு பற்றி சொல்லிட்டிருந்தே...”

“அப்ப அவருக்கும் இந்த வீட்டுல உரிமை உண்டுங்கற?”

“அந்திராவுக்கு விஜயநாதரு மூலமாப் பிறந்தவந்தா அந்தத் தம்பி. ஆனா தாய்க்கு தாலி இல்லியேட. தவிர கடனுல மூழ்கிட்ட வீட்டை ரெட்டியாருக்கு வித்துட்டாரு பெரிய வற... இப்ப அதை அவரு தங்கச்சி மவ மீட்டுருக்கு.”

தடு வம்புக்காரி ஒருத்தி இடைபுகுந்தாள்.

“விநோதனுக்கு இந்த வீடு மேல நோக்கம் உண்டு - ஓரளவு சிவனாழ்வாரை இரங்கார...? தானே வாங்கியிருக்கலாம்ல?”

“மென்று மெண்டனா வட்சம் பெறுமான இதை அஞ்சு மடங்கு விலை கொடுத்துல்ல மீட்டுருக்காம் விஜுலாப் பிளாண்டி.”

கவனங்களை மென்ற வாய்கள் தொய்ந்து நிறந்தன.

“அடேய் கப்பா.”

“பாவம் விநோதன் தம்பியோட கல்யாணம் அத்தனை கஷப்பட எல்லன்னு ஊரில் பேச்சு...”

“ஆங்... அது தனிக் கதை.”

“அவரு கல்யாணம் ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னே நடந்துச்சாமே... அப்ப நான் உக்காரவேயில்லை... இல்ல அவரை எப்படியானும் வளைச்சுப் போட்டுருப்பேன்.”

சவடாலடித்த சின்னவளை அலரிப்பாட்டி அதட்டினாள்.

“ஆசைதான்... அவனுக்கான முறைப்பொண்ணுங்க ரெண்டும் லட்டும் ஜாங்கிரியாட்டம் இருக்க, சவ்வு மிட்டாயாட்டம் சளிஞ்ச உங்கிட்ட தான் மயங்கி வராரு...”

“தம்பி கட்டினது முறைப் பொண்ணுகளில் மூத்தவளை... இல்லியாக்கா?”

“சின்னதுக்கும் அவனுக்கும் அம்சமான பொருத்தம்...”

இளைய பெண்கள் பொறாமைக் கண்களுடன் கேட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு விநோதன் எட்ட நின்று மட்டுமே பார்க்கக் கூடிய எட்டாக் கனி. ஆனால் இப்படி உரிமை உரசலோடு பேசுவதில் ஒரு இன்பம்.

“ஜாடியும் மூடியும் போல பொருத்தம்னாலும் மூத்தவளுக்கு அத்தும்மேல் வெறியான ஆசை... தவிர அவளுக்கு ஆசை வந்தளவு படிப்பு வரலை...”

“ஆக கல்யாணங் கட்டி அனுப்பிட்டாங்களா?”

“அதுவும் அப்படி ஒண்ணும் சுளுவாய் நடந்திடலை. பெரியவருக்கு இதில் மனசே இல்லை.”

“அவருக்குப் பிறந்த பயலை, அக்கா மகளுக்குக் கட்டித்தர என்ன சுணக்கம்?”

“அது தனிக் கதை... சிங்காரமாய் சுற்றி வந்த சந்திராவை அவரும் ஆசைப்பட்டாருதான். தொட்டுப் பழகற வரைக்குமான நெருக்கம். வீம்பாய் சந்திராவோட அப்பன்

தனக்கேற்ற ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடி பிடிச்சுட்டான்... வம்படியாய் பரிசுமும் போட்டாச்சு. ஆனா இவ.. அதான் சந்திரா, வந்த பயல்ட்ட பிறவு விவரத்த சொல்லிட்டா...”

“தான் வேற ஒருத்தரோட சிநேகமாயிருக்கறதை?”

“மாசமாயிருக்கறதையும் சொல்லிட்டா...”

“ஐயோ... அப்படி போவுதா கதை?”

“அந்தக் காலத்துல நடக்காத சிலுசிலுப்பா? ஒண்ணு மூடி மறைச்சிருவாங்க. அல்லது கலைச்சிருவாங்க... ஆனா சந்திரா துணிஞ்சவ. ஓரளவு படிச்சவ - இது ரெண்டையுமே செய்யலை. நேரே அவனிடம் சொல்ல, பரிசம் போட்ட பயல் இவ கர்ப்பமாயிருக்கறதை வெளியே பரப்பிட்டான்... பரிசப் பேச்சு நடந்தப்ப ஊரை விட்டே போன விஜயநாதரு மனசு தேறி, மாறி ஊரு திரும்பினப்போ சந்திரா வயிறு கொழுக்கட்டையாட்டம் வீங்கிக்கு.”

“அதாவது... இவரு... விநோதன் சாரு?”

வயிற்றுக்குள்ளே அவந்தான்டி.. அலையறவனே.. பரிசுத்திப்போது புதுசு கட்டி சிங்காரமாய் நின்ன சந்திரா அவனுக்கு தரிச்சதுதான் இந்தக் குட்டின்னுட்டாரு விஜய நாதன்...”

“அப்பாவோ?”

“அவரு... தான் முழுவாமை இருந்ததைப் பத்தி சந்திரா எதும் சொல்லலையாம் - தன்னை மீறி என்ன நடந்திடும்ன்ற நினைக்கத்தில் அவ புதுசு கட்டி பரிசுத்துக்கு நின்னிருக்கா... அந்த நேர காலுல விழுந்த பெரியவருக்கு ரோஷந் தாங்காம ஓடிப் போயிட்டாரு போல. திரும்ப வந்தா இவ கர்ப்பமாய் நிக்கறா, அது அடுத்தவனுக்கு பிறந்துங்கவும் சந்திராவுக்குப் பொத்துக்கிட்டது ஆங்காரம்.”

“நியாயந்தான?” மற்ற பெண்களும் ஒத்துக் கொண்டனர். “எவனும் வேண்டாம், சுமந்து பெத்தது. போதுங்கற முடிவுல மவனை வளர்த்தெடுத்தா - ஆனாலும் உள்ளே ‘ஏமாத் திட்டானே, அவமானம் பண்ணிட்டானே’ங்கறே ஆங்காரத் தீ எரியுமில்ல? ஆக மவன்ட்ட,

“டேய், அதுதான், உவ்வீடு - நீ அதை வாங்கி அதுல வாழ்ந்து அனுபவிக்கணும்னு” உசுப்பேத்துவா.”

“அத்தனை செய்தும் என்ன - மூத்தவனைக் கல்யாணங் கட்டியும் கூட வீடு விநோதன் கைக்கு வரலியே...”

“விதிங்கறது இருக்குடி செம்பகம் மனுஷன் போடற திட்டமெல்லாம் மசிஞ்சு வந்துடாது. மேலே இருக்கவன் போடற தாளத்துக்குத்தான் நாம ஆடணும்.”

ஆலம்மேட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அயல்நாட்டுக்கு வழுக்கு சாலைகளுக்காய் உருவான அந்த உயர்ரக கார் அந்த மண் சாலையில் தடுமாறியது.

அதிலிருந்த விஜுலா அலரி பாட்டியின் அதே கருத்தைத்தான் தானும் அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

மதி முக்கால் என்பதெல்லாம் வெறும் மழுப்பலோ? ஏதும் புரியாத வயதிலேயே ஏன் தனக்கு விநோதன் மீது அத்தனை ஈர்ப்பு?

எட்டு வயதேனும் இளைய தன்னை ஏன் அவனும் அத்தனைப் பாசமாய் போற்றினான்?

சிறுக சிறுக எழும்பிய இவர்களது, நேச வீடு ஒரே நிமிஷத்தில் -

“நான் அத்தானை கட்டிக்கணும்” என்று குமாரி சொல்ல ஏன் இடிந்தது? குமாரியும் ஏன் விநோதனையே நேசித்தாள்?

அதெல்லாவற்றையும் விட அத்தான் தன் கனிவு, கண் ணியம் எல்லாவற்றையும் விட்டு அப்படி கீழ்த்தரமாய் நடந்து கொண்டாது ஏன்?

சொத்துக்காகத்தானே குமாரியின் கைப்பிடித்தான்?

ஹும்... இதைல்லாம் ஆணின் வக்கிரம்... சதிகள்...

இதற்கு விதியை பழிப்பானேன்?

ஆறேழு வருஷங்களுக்கு முந்தைய நடப்புக்களை நினைத்ததிலும் கூட அவளுக்குள் உஷ்ணமேறி மூச் சிரித்தது.

கிபி... அத்தனை கேவலமானவனையா நேசித்தேன்... கூடியது. 16 வயதான தனக்கு அன்று கண்ணால் மட்டும் காதல் பேசியவன், மூத்தவன் குமாரியிடம் உடம்பால் காதல் செய்திருக்கிறான்... அதைக் காதல் என முடியாது... வெறும் காமம்... காமாந்திகள்.

குமாரி தன் ஆசையை எளிதாகச் சொல்லிவிட்டாள்.

ஆனால் அத்தான் குமாரியை விரும்புவதாய் தான் நினைக்கவேயில்லையே. அக்கா அத்தானின் அன்பு கடைக்காமல் ஏமாந்துவிடக் கூடாது என்ற தவிப்புதான் இருக்கது...

இக்கக் கிக்கல் எப்படி அலிமும் என்று குழம்பியவளுக்கு அந்த நலம்பர் மாதம் மழை இரவில் விடை வந்தது.

அன்று மாடியின் கீழ்க்கு ஓரமாயுள்ள அறையில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் விஜுலா. கூரையில் மழையில் தடதடப்பை எரித்தாடி வாரோ து. து. வென ஓடியும் வந்த சப்தத்தில் பதறி நிமிர்ந்தவளின் எதிரே வந்து நின்றது குமாரிதான் -

சற்றே களைவந்த கூந்தலும் மேலாடையுமாய்...

“என்னக்கா... என்னாச்சு?”

“ஐயோ... பயம்மாருக்கு விஜு.”

“என்ன பயம்? யாரு?”

“அவருதான்...” கூச்சத்துடன் குனிந்து முணங்கினாள். இப்போது யார் என்று கேட்கும் துணிவற்றுப் போனது இளையவளுக்கு.

“அத்தான் நம்ப தோட்டப் பக்கமாய் நின்னுட்டிருந்தார். இந்த பக்கம் வர மாட்டாரே என்ன விஷயம்னு கிட்டே போனேன். பேச்சுக் கொடுக்கவும் மழை வந்துடுச்சு... அங்க இருந்த கொட்டகையில் ஒதுங்குனோம்...”

“அங்க அவர்... என்னைக் கட்டிக்கிட்டாரு...”

மேலாடையை அவள் இழுத்துப் போர்த்த இவளுக்குக் கூசியது.

“யப்பா.. முரட்டுப் பிடி... மாமாவுக்குத் தெரிஞ்சுட்டா... அதான் அவரிட்டேருந்து விடுபட்டு வந்துக்குள்ள... பயந்துட்டேன் விஜு...”

உலர்ந்த தொண்டையிலிருந்து இவளுக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை.

“ஈர டிரஸ்ஸை மாத்தனும்... இல்ல அம்மா நூறு கேள்வி கேக்கும்.” என்ற குமாரி விலகிய பின்பும் இவள் விதிர்த்தே நின்றாள். ஆனால் மனம் தமக்கையை முழுவதும் நம்பவில்லை. அன்று விநோதன் மீதிருந்த நம்பிக்கை அப்படி. அத்தானின் கனிவும் கண்ணியமும் அப்படி அவளை மயக்கி வைத்திருந்தன.

ஆக அவனிடம் கேட்டே விடுவது என்று முடிவெடுத்தாள். எப்படிக் கேட்பது?

“நேற்றிரவு வீட்டுப் பக்கம் வந்தீங்களா... அக்காவைப் பார்த்தீங்களா?” என்று.

மறுநாள் காலை பள்ளிக்கு சற்று சீக்கிரமே கிளம்பியவள் அத்தானின் வீடு நோக்கி நடந்தாள். அது ஊரை விட்டே சற்று ஒதுங்கியிருந்த பகுதி.

மிக எளிய வீடு.

வெளியே அத்தை கண்ணில் படாததால் நிம்மதியாகத் திறந்திருந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். விநோதனின் மேஜை, படுக்கை எல்லாமே முன்னறையில்தான் -

அவனும் அங்கில்லை... பின்புறம் நீரின் சலசலப்பு...

மேஜை மீது அவன் கையெழுத்தில் இருந்த காகிதத்தில் இவளது விழிகள் தன்னிச்சையாய் ஓடின.

அது ஒரு கடிதம்...

“குமாரி,

கேற்று நடந்த சம்பவத்திற்காய் நான் மிக வேதனைப் படுகிறேன். அது இதுவரை நம்மிடையே இருந்த உறவை மாற்றி விட்டது. இனி...”

அரை குறை தகவல்தான். ஆனால் அதுவே அவளுக்கு வேண்டிய விவரத்தைத் தந்து விட்டது.

ஆக நேற்று குமாரியிடம் அத்தான் முறை தவறியது உண்மை. அந்த உண்மை சுட்டது...!

அது தானாமல் மறுபடி வீடு திரும்பினாள்.

பள்ளிக்குப் போக மனமில்லை.

அமலிருந்து விநோதனை வெகு கவனமாய் தவிர்த்தாள்.

இனி தனக்குப் படிப்புதான் புகல் என்பது புரிந்தது. கூடவே இதை கிராமத்தில் கிடந்து மனதை மேலும் வேக விட

முடியாதென்பதும்... முதலில் குற்றாலத்தின் மகளிர் கல்லூரியில் படிப்பைத் தொடர நினைத்திருந்தவள் விலகியிருப்பதற்காக பள்ளி இறுதிக்கே நெல்லை போனாள்.

முழு மூச்சாய் படித்ததற்குக் கிடைத்த மதிப்பெண்களுக்கு மதிப்பாய் சென்னை கல்லூரியில் இடம் கிடைத்தது.

அப்படி போனதுதான்... விடுமுறைகளைக் கூட தவிர்த்தாயிற்று.

சென்னையில் அன்று மிகத் தெரிந்தவர்கள் என்று யாருமில்லை. பட்டணத்து பரபரப்பு நெரிசலான சாலைகள் அவளைப் பயமுறுத்த வெளியே எங்கும் போகக் கூடாது என்று முடிவெடுத்தவள், கல்லூரியின் என்.எஸ்.எஸ்ஸில் சேருவதற்காய் தன் பெயர் தந்தாள்.

சமூகப் பணியில் ஆர்வம் கொண்டிருந்த இளம் பெண்களை அகன்ற மருதமரத்தின் கீழே கூட்டிச் சேர்த்த ஆசிரியை விவரம் சொன்னார்கள் -

“முதலில் நாம் போக வேண்டியது காது கேளாதோர் பள்ளிக்கு அதிலேயே இப்ப ஸி.பி.ஸென்டர் ஆரம்பிச்சிருக் காங்க. அங்குள்ள குழந்தைகளுக்கு சில புது முகங்களைப் பார்த்துப் பேசினால் உற்சாகமாயிருக்கும். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் காலை 9 மணிக்கு நீங்க ‘மொட்டுக்க’ளில் இருக்கணும் - இங்கேருந்து 21C நேரே அங்கே போகும்.”

இவள் விழித்தாள் -

“மெட்ராஸுக்குப் புதுசா... தனியா போயிருவியா?” அருகில் நின்ற உள்ளூர் மாணவி கேட்க, விஜுலா பரிதாபமாய் தலையசைத்தாள்.

“என் வீடு பக்கத்துலதான் - ரெண்டு மூணு பேராய் சேர்ந்தால் ஆட்டோவிலேயே போயிடலாம் - ஷேர் பண்ணியா?”

நிம்மதியாய் தலையாட்டினாள்.

“தாங்கல் - ஸி.பி.ன்னா என்ன?”

“ஸெரிப்ரல் பால்ஸி - மூளை வளர்ச்சி குறைந்த பிள்ளைங்க...”

அங்கு போய் மலராத... மலர முடியாமல் தவித்த அந்த மொட்டுக்களைப் பார்த்தவளுக்குக் கண்களில் ரத்தமே வடியும் போலானது. குறிப்பிட்ட சனிக்கிழமை போக, தன் ஞாயிறுகளையும் விஜுலா அங்கேயே கழிக்க, ஒரு மாதத்தில் அப்பிஞ்சுகள் அவளில் பதிந்து கொண்டன... அதிலும் ரகு விசேஷமாய் ஒட்டிப் பழகினான்.

பத்து வயதிற்கு ஒவ்வாத உடம்பு - அந்த மழுங்கிய கூட்டிற்குள்ளிருந்து செயல்பட முடியாமல் தவித்த அக்கண்களின் ஏக்கம்... இவளை மிகப் பாதித்தன.

அதிலும் ரகு அதிக நாட்கள் வாழ முடியாதபடி அவனது டிப்ளிகளும் பிரச்சினை தருகின்றன என்று அறிந்தவள் தன் விடுமுறைகளைக்கூட அங்கேயே கழித்தாள்.

சம்பளம் எதிர்பாராத இத்தனை ஆத்மார்த்தமான உதவியை, கரிசனையை ஆவலாய் ஏற்றுக் கொண்ட சிஸ்டர் அவளுக்கு அங்கேயே தங்கவும் உதவினார்கள்.

இரண்டு நாள் காய்ச்சல், வலிப்பில் கொண்டு போய் விட, ஹாஸ்பிட்டலில் இருந்த ரகு முணகலாய் தேடியது.

‘கா’வை.

சிஸ்டர் இவளது விடுதி வார்டனோடு பேசி வந்து அழைத்துப் போக, ரகுவோடு அன்று இரவும் தங்கினாள்.

அவனது பிஞ்சுக் கையைப் பற்றியபடி, புடைத்த முன்நெற்றியை நீவியபடி இருக்க அவன் ஆசுவாசமானான்.

“இனி ஆபத்தில்லைம்மா - மனசு குளிர்ந்தா உடம்பும் தேறும்” என்று நர்ஸ் விடியற்காலையில் சொன்ன நேரம் அந்த மனிதர் அறையுள் நுழைந்தார். கசங்கிய வேட்டி, ஜிப்பாவும் கலைந்த வெள்ளை முடியுமாய் -

இரும்பு கட்டிலில் குறுகிக் கிடந்த ரகுவை கட்டிக் கதறியவரை தாதி அதட்டினார்.

“யாரு சார். உங்களை உள்ளே விட்டது.”

ரகுவின் கண்கள் உறக்கம் கலைந்தன.

“ப்பா... ப்பா...”

“நீங்க குழந்தைக்கு அப்பாவா? சத்தம் போடாம பார்த்துட்டுப் போங்க...”

கான்ட்டினில் காலை உணவிற்காக போய் அமர்ந்த வளிடம் போய் நன்றி சொன்னார் -

“உனக்குப் புண்ணியங் கோடி சேரட்டும்மா - எம்பிள்ளையை ராமுமுக்க மெனக்கெட்டு கவனிச்சுட்டியே.. படிக்கற பொண்ணு வேற...?”

“பரவால்லீங்க... ரகு தேறினதே பெரிசு...”

தந்தையைக் கண்ட ரகு மேலும் விரைவாய் தேறினான் - பிடித்த கை விடாமல் “ப்பா ப்பா” என்றபடி தலையை விநோதமாய் ஆட்டித் திரும்பி அவரையேப் பார்த்தது இவளுக்குத் தாளவில்லை. இப்படி ஏங்கும் குழந்தையைத் தவிக்க விடுவானேன்...?

ஆனால் அவரும் தளர்ந்து, ரகுவிற்கு தாத்தா போலத் தெரிகிறாரே...?

அவரை மறுபடி தனியே பார்க்க நேர பேச்சை நீட்டினான்.

“நீங்க எங்கே இருக்கீங்க ஸார்?”

“கூர்க்கிலே காபி எஸ்டேட் இருக்கம்மா.”

கன்னங்கள் முழுக்க உப்பைத் தூவினாற் போல வெள்ளை முடியில் மேலும் சோர்ந்து தெரிந்தார்.

“ரகுவை அங்கேயே...”

“அங்கு மருத்துவ வசதி போதாதேம்மா.”

“நீங்களாவது அடிக்கடி வந்து... இவனை.”

அவரது உதடுகள் துடித்தன.

“தாங்கலையேம்மா. தவமிருந்து பெத்த வாரிசு இப்படி அரையும் குறையுமாத் தவிக்கறதைப் பார்க்க நெஞ்சு பொறுக்கலையே...”

“ஆனா ரகுக்கு உங்களைப் பார்க்க, கூடவே இருக்கணும்னு இருக்குதே சார்.. அதைக் கூட சொல்ல முடியாத குழந்தை அவன்...”

வருத்தமாய் எங்கோ வெறித்தார்.

“சென்னையிலேயே ஒரு வீடு எடுத்து ரகுவோடு இருங்க சார் நீங்க கூர்க் போற சமயம் நாங்கூட தங்கி அவனைப் பார்த்துக்கறேன். அப்ப சிஸ்டர்கூட மறுக்காமல் அவனை விடுவதில்ல ஏத்துக்குவாங்க... ரகு சந்தோஷமாய் இருக்கப் படுமே... சொச்ச நாளைக்கு...”

“பண்ணலாம்மா...”

“சொல்லுதான் - போக வர, வீட்டுக்க, சமைக்க ஒரு ஆளின...”

“அதுக்கெல்லாம் ஆண்டவன் குறையே வைக்கலம்மா... பிள்ளை முழுசாய் பிறக்காததுதான் பெருங்குறை.”

“ரகுவோட அம்மா?”

“அவ இதையெல்லாம் காண சகியாது போயிட்டா... வலிய தன் உயிரைப் போக்கிட்டா...”

மறு மாதமே சென்னையில் வசதியான ஒரு வீட்டை விலை பேசி வாங்கியவர் ரகுவுடன் அதில் தங்கினார்.

கூர்க்கிலிருந்தே சமையல், மற்றும் உதவிக்கு வேலையாட்கள். பரிச்சய முகங்களும் பாசமும் பெருக, ரகுவின் நிலை தேறியது.

விஜுலா முழுக்க சந்தோஷப்பட முடியவில்லை.

ஒரு விபத்தில் அவளது தாயும் பெரியம்மாவும் இறந்தது அப்போதுதான் - திருச்செந்தூர் கோயிலுக்குப் போனவர்கள் நேரே வைகுண்டத்திற்கே போய்விட,

ஆலம்மேட்டிற்கு போவதைத் தவிர்த்து வந்தவள் அன்று அலறியபடி ஓடினாள்.

“இந்த அதிர்ச்சியோடு நீ தனித்து போகக் கூடாதம்மா” என்ற பெரியவர்தன் காரிலேயே ஒரு ஆயாவையும் துணைக்கு அனுப்பினார்.

இனி தனக்கென்று பெரிதாய் உலகில் யாருமில்லை என்று உறைக்க விஜுலா உரக்க அழுதாள்.

மாமாவைப் பார்க்கவும் சகிக்கவில்லை-

அதுவரை வீம்பும் விறைப்புமாய் நின்றவர் இப்போது ஓலைக் கொட்டானுள் சுருளும் பாம்பாய் முடங்கி விட்டார்.

பத்து நாட்களுக்குப் பின் அந்தத் தனிமையும் வெறுமையும் தாளாமல் விஜுலா கிளம்பிய போது, மாமா முணங்கினார் -

“உன் அக்கா அவ இஷ்டப்படி செய்யட்டுமனு விட்டுட்டேன்.”

“என்ன சொல்றீங்க மாமா?”

“அதான்... அவ ஆசைப்பட்டவனையே கட்டிக் கட்டும்னு... இந்த வீடு அவகளுக்குப் போகாதுன்னு சொன்ன பிறகும் அவ அவன்தான் வேணுமுன்னு துடிக்கா... போகட்டும்...”

“அவர்...? விநோதன்...?”

நெஞ்சடைக்கக் கேட்டாள். மாமா முன்னிலையில் அவனை அத்தான் என்று குறிப்பிடுவதில்லை.

“அவம் மனசல என்ன இருக்குதே தெரியலை - இவளைச் சீத்துளாப்பல தெரியல - இவதான் அவம் பின்னால திரியறா...”

இவளுக்குள் சீறியது.

ஒரு மழை இரவின் தனிமையில் மட்டும் அவன் அவளைத் தேடி இழத்திருக்கிறான். பின்பு பெண் தான் தன்னைத் தேடி உலகின் பின்னே அலைய வேண்டும் போல!

“நீ என்ன செய்யப் போறே?”

அனுபவமும் அனுப்புமான அவரது விழிகள் அவளைக் கேள்விப்பாடு தோக்கின -

“தான் படிக்கணும் மாமா - இப்போதைக்கு அவ்வளவு தான்...”

“இப்ப உங்க பொறுப்பு எம்மேல... விட்டுட்டுப் போயிட்டாங்க எங்க... பிறந்ததுங்க... ஊம்...”

“வீடு அக்கா முலையப் கூட தனக்கு வராது என்பது தெரிஞ்சும் அ... விநோதன் எப்படி கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கறார்?”

“ஏதோ வீம்புல சரிங்கறான். எங்கேயோ உள்ள ஆக்கிராதை இப்படிக்க காட்டறான்னு தோணுது.”

விஜுலாவிற்குப் புரியவில்லை.

புரியும் ஆர்வமில்லை.

மறுபடி சென்னைக்குப் போனால் போதும் என்றிருந்தது. பாடங்களும், தன்னைப் பாசமாய் தேடும் ரகுவுமே திருப்தி தரும் மனநிலை.

துக்க வீட்டிலும் குமாரி மேம்போக்காய் பேசினாளே ஒழிய நெருங்கவில்லை... ஆதரவு காட்டவுமில்லை.

“ஐநூறு அறுநூறு கிலோ மீட்டர் காரிலேயேவா வந்தே? கார் யாருது - பெட்ரோல் கார் வேற... பெரியவர்னா... அவருக்கு எத்தனை வயசிருக்கும்?”

இப்படி கேள்விகளால் துருவினாள்.

இவள் ரகு பற்றி, அவன் தகப்பன் ரத்ன பாண்டியன் பற்றி சொன்னதை கவனமாய்க் கேட்டாள்.

“அட, அவரு பிள்ளைக்காக ரெண்டு தாரம் கட்டியும் கடைசியில் இப்படித்தான் ஒரு பிள்ளை கிடைச்சதாக்கும்?”

“அப்படிப் பேசாத குமாரி... அத்தனை நல்ல மனுஷருக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட வேதனைன்னு நானே தவிக்கறேன்...”

“ரெண்டாம் பொண்டாட்டியும் இப்ப இல்லியா?”

“கர்ப்பமானதும் ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டிருக்காங்க. தான, தர்மம், பூஜைன்னு எஸ்டேட்டே கொண்டாடியிருக்குது. நிறைஞ்ச சொத்துக்கு ஒரே வாரிசாய் பிறந்த ரகு... ம்ப்ச்... பெரியவரின் அம்மா வாரிசில்லைங்கற ஒரே காரணத்திற்காய் ரகுவின் அப்பாவை மறுகல்யாணம் பண்ணச் செய்தாங்களாம்...”

“அந்தப் பாவந்தான் இப்படி பிறந்த பிள்ளையத் திருசிப் போட்டிருக்குது!”

“ப்ளீஸ்கா... பெரியவங்க பாவத்துக்கு இந்தக் குழந்தை எப்படி பொறுப்பு?”

“பெத்ததின் லட்சணம் பார்த்து பெத்த மனம் துடிக்கும்ல?”

விளக்கினாள் குமாரி.

இவளுக்கு அப்பேச்சு விரசமாய், விகாரமாய் பட்டது. தாய் விபத்தில் இறந்த சமயம் கூட இளகாத இதயத்துடன் ஏன் இப்படி மற்றவர்களைப் பற்றி பேசுகிறாள்?

“அப்புறம்...”

“குழந்தைக்கு முழு வளர்ச்சியில்லாத வருத்தத்தில் ரகுவின் அம்மா தற்கொலை செய்துக்கிட்டாங்க...”

“அட... முதல்ல பையனை ஹாஸ்டலில் விட்டவர், இப்ப சென்னையில்... மம்?”

“நான்தான் சொன்னேன். இத்தனைப் பாசமான குருத்துக்கு உங்க நிழல் வேண்டும்னு எடுத்துச் சொல்ல இப்ப ரகு தேவலை. நானும் அடிக்கடி அவனோட இருக்கறேன்.”

“ஓஹோ?”

அடுத்த செமஸ்டர் விடுமுறைக்கு வீடு வந்த விஜுலா பித்த தயங்கி பின் மாமா விஜயநாதனிடம் கேட்டாள் -

“மாமா, ஹாஸ்டல் இருந்தா ரகுவை அடிக்கடி போய்ப் பார்க்க முடியுமாம்... அவன் கூடவே நான் சதா இருக்கணும்னு பாணம் ஆணைப்பட்டான்...”

நீண்ட மர நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்த விஜயநாதரின் கண்கள் மட்டும் நிமிர்ந்து அவளை நோக்கின. தங்கை, தங்கையை இழந்த இந்த மூன்று மாதத்தில் முதுமை அவரை மிக நெருங்கி விட்டிருந்தது. கலைந்த முடியும், துவண்ட

தோள்களும் பழுப்பு வேஷ்டியுமாய் கிடந்தவரின் கண்களில் மட்டும் அனல் மிச்சமிருந்தது.

அந்தக் கண்களில் வழிந்த வெறுப்பில் கலங்கினாள் -

“ஏது அனுமதி கேட்கறே? மூத்தவ தனக்கு வேண்டியவனை, அவன் எனக்கு வேண்டாதவன்னு தெரிஞ்சும் கல்யாணம் கட்டிகிட்டா, நீ ஒரு கிழவனுக்கு மூணாம் தாரமாய் போறேங்கற? இவளுக்கு வாட்ட சாட்டமா ஒரு ஆம்பினைத் தேவைன்னா, உனக்கு சொகுசாய் வாழற அளவு பணக்காரனாய் இருந்தாப் போதும் போல... ச்சே... வெட்கங் கெட்டதுக...”

இவள் விக்கித்துப் போனாள் -

ரகுவின் அப்பாவுடனா தன்னை இணைத்துப் பேசுகிறார் மாமா? இவருக்கு இத்தனை விவரங்களை யார் சொன்னது?

தவிர குமாரிக்கும் அத்தானுக்கும் திருமணமாகி விட்டதா?

தன்னை அழைக்காமல்... ஏன் ஒரு வார்த்தை தெரிவிக்காமல்...?

அதுதான் வீட்டில் “குமாரி எங்கே” என்ற இவளது தேடலுக்குப் பதிலே இல்லையா...

சொகுசான காரில் பயணித்தாலும் உள்ளே ஓடிய எண்ணங்கள் சுகமானதாய் இல்லை... நெஞ்சை உறுத்தின.

பெருமூச்சுடன் குனிந்தவள் தன் விரல்களை ஆராய்ந்தாள்.

மனதை அடக்கி ஆசுவாசப்படுத்தும் முயற்சி அது -

மணிக்கட்டிலிருந்த தழும்பு நினைவுகள் மீண்டும் கிளறி விட்டது.

குமாரியால் ஏற்பட்ட வடு அது.

பத்தாவது பரீட்சை முடித்த பின் நீண்டிருந்த விடுமுறையில் தாயுடன் சேர்ந்து வீட்டை ஒதுக்கி சீர்படுத்திக் கொண்டிருந்த சமயம்...

பாட்டியின் அலமாரியை அடுக்கியபோது, செந்நிற மரத்தில் செதுக்கிய அப்பெட்டி கிடைத்தது. கூம்பு வடிவில் முடி வைத்த அலங்காரப் பேழை. அதைத் துடைத்த போதுதான் அதன் விளிம்பின் வெள்ளி வேலைப்பாடும் கைப்பிடியின் யாழ் முகமும் தெரிந்தன.

“பெரியம்மா, இதை நான் வச்சுக்கலாமா?”

“தங்கமாய்... உங்க பாட்டி பொருளு உனக்குத்தானட...”

தச்சரிடம் தந்து முறையாய் அதைச் சுத்தப்படுத்திய பின் பாட்டியின் அம்சம் அசத்தியது. விஜுலாவிடம் நகை என்று அழைக்கப்பட்ட ஆனால் இருந்ததை அதனுள் அழகுற வைத்திருந்ததான் தடவென்று நுழைந்தாள் குமாரி - எதிர்பாராத தரங்கவிரிவாகிப் பெட்டியை ஆவேசமாய் பிடுங்கினாள்...

நகைகள் நழுவி சிதறின.

பிரிந்த வேகத்தில் யாழியின் பிடிமுனை இவளது மணிக்கட்டில் சிறி, ரத்தம் பெருக்கியது.

“ஏன்... குமாரி... கேட்டால் நானே தந்திருப்பேனே?”

“உங்கிட்ட ஏன் கேட்கணும். எப்படி எடுத்துக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும்.”

அதை வீம்புடன் தான் குமாரியின் திருமணமும் நடந்திருக்கும். எனக்கு வேண்டியதை நான் எடுக்க யார் தயவுத் தேவையில்லை என்ற வீம்பு.

தோள்களும் பழுப்பு வேஷ்டியுமாய் கிடந்தவரின் கண்களில் மட்டும் அனல் மிச்சமிருந்தது.

அந்தக் கண்களில் வழிந்த வெறுப்பில் கலங்கினாள் -

“ஏது அனுமதி கேட்கறே? மூத்தவ தனக்கு வேண்டியவனை, அவன் எனக்கு வேண்டாதவன்னு தெரிஞ்சும் கல்யாணம் கட்டிகிட்டா, நீ ஒரு கிழவனுக்கு மூணாம் தாரமாய் போறேங்கற? இவளுக்கு வாட்ட சாட்டமா ஒரு ஆம்பிளைத் தேவைன்னா, உனக்கு சொகுசாய் வாழற அளவு பணக்காரனாய் இருந்தாப் போதும் போல... ச்சே... வெட்கங் கெட்டதுக...”

இவள் விக்கித்துப் போனாள் -

ரகுவின் அப்பாவுடனா தன்னை இணைத்துப் பேசுகிறார் மாமா? இவருக்கு இத்தனை விவரங்களை யார் சொன்னது?

தவிர குமாரிக்கும் அத்தானுக்கும் திருமணமாகி விட்டதா?

தன்னை அழைக்காமல்... ஏன் ஒரு வார்த்தை தெரிவிக்காமல்...?

அதுதான் வீட்டில் “குமாரி எங்கே” என்ற இவளது தேடலுக்குப் பதிலே இல்லையா...

5

சொகுசான காரில் பயணித்தாலும் உள்ளே ஓடிய எண்ணங்கள் சுகமானதாய் இல்லை... நெஞ்சை உறுத்தின.

பெருமூச்சுடன் குனிந்தவள் தன் விரல்களை ஆராய்ந்தாள்.

மனதை அடக்கி ஆசுவாசப்படுத்தும் முயற்சி அது -

மணிக்கட்டிலிருந்த தழும்பு நினைவுகள் மீண்டும் கிளறி விட்டது.

குமாரியால் ஏற்பட்ட வடு அது.

பத்தாவது பரீட்சை முடித்த பின் நீண்டிருந்த விடுமுறை யில் தாயுடன் சேர்ந்து வீட்டை ஒதுக்கி சீர்படுத்திக் கொண் டிருந்த சமயம்...

பாட்டியின் அலமாரியை அடுக்கியபோது, செந்நிற மரத்தில் செதுக்கிய அப்பெட்டி கிடைத்தது. கூம்பு வடிவில் வடிவ வலத்த அலங்காரப் பேழை. அதைத் துடைத்த போதுதான் அதன் விளிம்பின் வெள்ளி வேலைப்பாடும் கைப்படியின் யாழ் முகமும் தெரிந்தன.

“பெரியம்மா, இதை நான் வச்சுக்கலாமா?”

“தங்கமாய்... உங்க பாட்டி பொருளு உனக்குத்தானட...”

தச்சரிடம் தந்து முறையாய் அதைச் சுத்தப்படுத்திய பின் பெட்டியின் அம்சம் அசத்தியது. விஜுலாவிடம் நகை என்று அழைக்கப்பட்டால், ஆனால் இருந்ததை அதனுள் அழகுற வைத்த போதுதான் தட்ட வென்று நுழைந்தாள் குமாரி - எதிர்பாராத கரங்களிலிருந்து பெட்டியை ஆவேசமாய் பிடுங்கினாள்...

நகைகள் நழுவி சிதறின.

பிரிந்த வேகத்தில் யாழியின் பிடிமுனை இவளது மணிக்கட்டில் சிறி, ரத்தம் பெருக்கியது.

“ஏன்... குமாரி... கேட்டால் நானே தந்திருப்பேனே?”

“உங்கிட்ட ஏன் கேட்கணும். எப்படி எடுத்துக்கணும்னு எனக்குத் தெரியும்...”

அதை வீம்புடன் தான் குமாரியின் திருமணமும் நடந்திருக்கும். எனக்கு வேண்டியதை நான் எடுக்க யார் தயவும் தேவையில்லை என்ற வீம்பு.

குமாரிக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தது. அறிந்து தாளாமல் ஓடிப் போய் பார்த்தாள். இவள் எடுத்துப் போன கொலுசும், வளையலும், பாசமும் குமாரியை அசைக்கவில்லை.

“நான் இதுக்காக எல்லாம் வீங்கிட்டுக் கிடக்கலை... யாரும் பிறந்ததைப் பாக்கற சாக்கில் இவங்க வர வேணாம். எதுக்காக நீ வர்றேன்னு எனக்காத் தெரியாது...?”

இதயத்தில் நறுக்கென்ற கிள்ளல்!

ஆலம்மேட்டு விஜய விலாஸத்திலிருந்து ஐந்து கல் தொலைவிலுள்ள சகோதரியின் வீட்டிற்குப் போக விடாதபடி தள்ளி வைத்த நாக்கு!

முன்பு விஜய விலாஸத்திற்கு சற்று அருகாமையில் சிறு தோட்டத்துடன் இருந்த வீட்டையே விநோதன் எடுத்துக் கட்டியிருக்கலாம். ஆனால் சற்று ஒதுங்கி இருக்க வேண்டுமென்றே... குமாரியின் தூண்டுதலிலேயே இப்படி இங்கு வீடு கட்டி குடியேறியிருக்கிறார்கள் போலும்.

மனைவிக்கு இருக்கும் அதே வீம்பில் அவனும்...?

இப்போது குமாரி எப்படியிருப்பாள்?

தினத்துக்கு ஒரு அலங்காரம், சமையல், கண்ணிறைந்த கணவன்,

ஆசைக் குழந்தை என்று மிக மிக மகிழ்வாக...

இருக்கட்டும்... இருக்க வேணும். ஆனால் அவளைத் தொடர்பு கொள்ள முயன்ற போதெல்லாம் அங்கிருந்து வந்த மறுப்பு அல்லது மௌனம் விஜுலாவின் கால்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டது.

ஆனால் தன்னைப் பற்றிக் கற்பனைக் கதைகளைத் திரித்து மாமாவிற்கு தன் மீது வெறுப்பு வர வைத்ததுதான் பொறுக்க வில்லை.

இதுவரை ரகுவின் அப்பா ரத்னபாண்டியரைத் தானும் “அப்பா” என்றே அழைத்தது, அவரும் ரகுவை தன்னிடம் மேலும் நெருங்க வைத்த மூத்த மகளாகவே தன்னிடம் பாசம் கொண்டது எல்லாம் இவர்களுக்குப் புரியாது.

ஆனால் அவர் தன்னை மூன்றாம் தாரமாய் மணந்ததை மட்டும் கல்யாணத்திற்கு வந்து அட்சதைத் தூவியவர்கள் போல ஏன் இட்டுக்கட்டி பேசுகிறார்கள்?

பொரும மட்டும் தான் முடிந்தது.

ரகுவின் தகப்பனாரும் ஊரின் வாயில் விழுந்து அரைப்பட்டிருப்பார் போலும்... இத்தனைக்கும் நடுவே ரகு இறந்ததுதான் பெரிய சோகம். தனக்காக மெனக்கெடுபவர் களின் பெயர் தன்னால் கெடுவானேன் என்பது போல, தேறி வந்தவன், நுகரென உலகிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

பெரியவர் ரத்னபாண்டி இவள் எதிர்பார்த்ததுபோலக் கதறவில்லை.

“போதும்மா... ஒரு வருஷம் எம்மகனோடு கழித்த திருப்தி போதும்... நீ இல்லைன்னா இது சாத்தியப்பட்டிருக்காது... அண்ணம் தன், பாசக்கூட்டிலே இருந்த நிறைவோடு குழப்பம்... நன்றியம்மா...”

என்றவர் நன்றியை செயலாலும் காட்டினார் -

மகனுக்கென்று வாங்கிய அடையாறு பங்களாவை விஜுலாவின் பெயரில் எழுதி வைத்து!

“இதை விற்கணும்னால் விற்றிடம்மா - ஐம்பது டப் சத்திற்குக் குறையாது. வாடகைக்கு விட்டால் மாசம் இது நினைவிரும் வரும். வங்கியில போட்டால் கூடுதல் வட்டி வரலாம். ஆனால் வீட்டுப் பராமரிப்பு, டெனன்ட்ஸ் தொல்லை, வரி கட்டும் நச்சரிப்பெல்லாம் உண்டு. நம்ப

வக்கிலோடு பேசி உன் நோக்கப்படி செய்யம்மா” என்றதோடு ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

இங்கு ‘விஜய விலாஸ்’ கடனில் மூழ்கியதும் முதலியார் கைக்குப் போயிருந்தது. மாமாவிடமிருந்து ஒரு அற்ப தொகையை வாடகைப் போல வசூலித்தவர் அதில் பெரியவரை தங்கியிருக்க அனுமதித்து இருக்கிறார்.

கவலைகள் அரித்துத் தின்னாவிட்டால் மாமா இன்னும் ஆயுளோடு இருந்திருக்கலாம்.

முதலியார் விஜய விலாஸத்தை மூன்று அல்லது இரண்டு லட்சத்திற்கே தந்து விட்டிருப்பார் - மராமத்தில் இறங்கினால் எத்தனை லட்சங்களைத் தின்னுமோ என்ற கிலி அவருக்கு. அந்தத் தொகையைத் தரத் தயாராயிருந்த விநோதனுக்கு விஜுலா ஐந்து மடங்கு பணத்தை இரைத்து அவ்வீட்டை வாங்கியதில் ஆச்சரியம்... எரிச்சல்?

பெரிய வக்கிலுக்கும் இதில் உடன்பாடில்லை.

“அம்மா விஜுலா, இந்த கிராமத்து வீட்டிற்கு இது பெருந்தொகை. ஆனா முதலியார் உடனே விள்ளாமல் விரியாமல் உன்னிடம் ஒப்படைச்சுட்டார் - ஆனா இதைச் செப்பனிட, புதுப்பிக்க மேலும் காசு கரையும் - ஜாக்ரதை...”

“பரவால்ல சார் - இது சென்ட்டிமென்ட்ஸ் இருக்குது.”

“புரியுது. நான் உன்னோட அலைய முடியாது என் ஜூனியர் அசோக் உங்கூட வருவான்... சரிதானா?”

அசோக்கிற்கு இவள் ஓரளவு விவரங்கள் சொல்லி யிருந்ததால் பத்திரம் பதிவு செய்வதைக் கருத்தாய் செய்தானே ஒழிய வாய் திறக்கவில்லை...

ஆனால் விநோதன் வாய் மூடி நிற்கும் ரகமாயில்லை...

நாக்கு விஷயமாய் கொட்டியது -

“கலப்பாய் வந்த காதில்லையா? அதான் அளவு, அருமை தெரியாமல் இரைபடுது” - என்றான்.

இவளும் விடவில்லை.

“காசு வந்த விதம் எப்படியோ - ஆனா இந்த வீடு உங்களுக்கு வர வேணாம் - விட மாட்டேன்னே வைங்கனேன்...”

அவள் வெறுப்பாய் விழித்தான்.

அதைப் பொருட்படுத்தாமல் -

“தெரிஞ்சு காண்ட்ராக்டராய் ஏற்பாடு பண்ணுங்க அசோக்...”

இவள் அலட்சியமாய் திரும்ப அன்று விநோதனின் விரல்கள் முஷ்டியாய் இறுகின...

மூன்றடிக்கு இரண்டடி தேக்குமரச் சட்டத்திற்குள் இருந்த கரும்புள்ளியிட்டிருந்த பழைய கண்ணாடியில் தன்னை இப்படியும் அப்படியும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் விஜுலா.

அதில் தெரிந்த பிம்பம் ஒரு பழங்கால ஓவியம் போலிருந்தது. சிறு வயதில் அவளும் குமாரியுமாய் இணைந்து அந்த பிம்பம் கண்ணாடியில் தங்களைப் பார்த்ததுண்டு.

குமாரி பெருமையடித்துக் கொள்வான் -

“எனக்கு கலர் கூடுதல்... எங்கன்னம் நல்லா பொஸு பொஸுன்னு இருக்குது பார்” என்று.

ஆனால் பருவ வயதில் அப்படி சேர்ந்து நிற்க, குமாரியின் முகம் கண்டிப் போனது.

பாலும் கடலை மாவும் பூசித் தேய்த்து வெளுப்பாய் தன் சருமம் மின்னினாலும், தன்னை விட ஒரு பிடி உயரமாய் வரைந்து விட்டது போன்ற முக அழகோடு மெருகாய் நின்ற தங்கையை விட்டு 'வெடுக்'கென விலகினாள் - குமாரியின் கன்னங்கள் தழைந்து, ரெட்டை மோவாயுடனிருந்த முகம் சற்று முற்றித் தெரிந்தது.

உருவியெடுத்தது போன்ற உடலும் சேர விஜுலாவின் தோற்றம் பல பெண்களின் பொறாமையைக் கிளறி விடுமளவில்தான் இருந்தது.

"நெட்டைக் கொக்கு விஜு... நீதான் எனக்கு அக்கா போல இருக்கே..." என்ற நக்கல் வேறு...

ஆனால் விஜுலா புன்னகைத்தே சமாளித்து விடுவாள்.

இன்று அதே கண்ணாடியில் கடல் பச்சை ஜார்ஜெட் புடவையுடன் தெரிந்த தன் பிம்பம் அதிக அழகாய் பட, அதன் முன் நின்றபடியே அடர்ந்த தன் கூந்தலை அவிழ்த்து சிக்கு பிரிக்கலானாள் -

இத்தனை நீளமும் அடர்த்தியுமான கூந்தலைப் பட்டணத் தின் நீர் பற்றாக் குறையில் பராமரிப்பது சிரமமாயிருக்க, அதை வெட்டி விடலாமா என யோசித்ததுண்டு.

ஏனோ... மனசு வரவில்லை...

ஏனோ என்ன... விநோதனுக்கு நீண்ட கூந்தல் பிடிக்கும் என்ற காரணத்தால்தான் அவனுக்கப் பிடித்த நிறம், சுவை, பாடம், பாடல் என்று அவன் ரசனையின் பரிமாணங்களை அறிந்தவள் தன்னையும், மிகப் பிடித்திருந்ததாய் அல்லவா தப்புக் கணக்குப் போட்டு விட்டாள்!

'உனக்குப்

பிடித்தவைகள்

அனைத்தும்

எனக்குத் தெரியும்

என்னை

உனக்குப்

பிடிக்குமா

என்பதைத் தவிர'

என்று மற்றொரு பெண் எழுதிய கவிதையை பெருமூச்சுடன் படித்ததுண்டு.

சிறுவயதில் அவளும் அத்தானுமாய் சேர்ந்து ஒளிந்து கொள்ள நேர்ந்தபொழுது வெகு அதிசயமாய் இவளது பின்னலைத் தொட்டு நீவுவான் - இவளை விரட்டிப் பிடிக்க முயலுகையில் கைக்கு வாகாய் பின்னல் சிக்கினாலும் கூட அதைப் பற்றி 'வெடுக்'கென கடிவாளமென இழுத்ததில்லை.

அந்தப் பிரியமும் பரிவும் விநோதனின் கண்களில் இப்போது இல்லை. மாமாவிடம் இல்லாத பொல்லாததைச் சொன்னதைப் போல கணவனிடமும் சொல்லியிருப்பாளோ குமாரி?

அதுதான் பேச்சில் இத்தனை இகழ்ச்சி... குத்தல்!

ஆனால் அதன் பிறகு அவன் இவளது கண்களில் படவில்லை. வீட்டைப் புதுப்பிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டு சென்னை சென்று அங்கு வேலைகள் முடித்து வந்த போது வீடு வீடாகத் தோன்றியது.

முன்பு போல வீடெங்கும் இரைபடும் தானியங்கள், கடலை, பழக்குலைகள் இல்லைதான்.

மாமாவின் அதிகாரக் குரலும் அம்மா பெரியம்மாவின் பாசப் பேச்சும் அற்ற சூன்யம்...

ஆக இது இப்போது வெறும் கூடுதான்...

“யக்கா, டாக்டரு சம்சாரம் வந்திருக்காக...”

அவசரமாய் பின்னலிட்டபடியே முன்னறைக்குப் போனாள். பழைய மர நாற்காலிகள் லாக்கர் பூச்சில் பளபளத்தன - நடுவே பத்தமடை விரிப்பு.

“வாங்க பானு...”

ஆவலுடன் வரவேற்றாள்.

பானு இங்கு உடன் வளர்ந்த தோழி அல்ல - சில வருடங்கள் முன்பே இங்கு தங்கி விட்டிருந்த மருத்துவர் சேகரனின் மனைவி. படிப்பும் பண்பும் இருந்ததால் பானு எளிதாக இவளுடன் பழகி விட்டாள்.

“வாழ்த்துக்கள் விஜுலா” - வாஞ்சையுடன் கைக்குலுக்கினாள்.

“என்ன?”

“என்னிடமே விவரத்தைச் சொல்லலியே?”

“விவரத்தைச் சொல்லுங்க பானு...”

“நீங்க இங்கே வந்தபோது மக்களுக்கு மகிழ்வைவிட, எனக்கு இந்த விஜுப் பொண்ணு பட்டணத்திலிருந்து இங்கே வரணும்தான் கேள்வி இருந்ததுங்க விஜி.”

“சும்மை ஒருமையிலேயே பேசுங்க.. சரி.. அப்புறம்?”

“அப்புறம் நீ இங்கேயே தங்கி எல்லாரிடமும் எளிமையாய் பழகினதில் திருப்தி பட்டாங்க...”

“அதுதானே முறை... இதுதானே நான் பிறந்து வளர்ந்த இடம்...”

புன்னகைத்த விஜுலாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் பானு.

“அதைத்தான் நம்ப முடியலை. நீ பகட்டாய் இல்லை. ஆனால் பட்டணத்து படித்த பெண்ணின் தோரணையில் இருக்கே.”

“சரி - அதற்கா வாழ்த்துக்கள்?”

“வேற விஷயம் அது. இந்த வீடு உங்க பரம்பரை சொத்து - அதை இத்தனை இளவயதில் மீட்டது பலருக்கு ஆச்சரியம்... ஆனால் சிறு அதிருப்தியும் இருந்தது.”

விஜுலாவின் புருவங்கள் மென்மையாய் மேலேறின.

“டவுனிலிருந்து காண்ட்ராக்டர், மேஸ்திரி வந்து, செங்கலும் சிமெண்ட்டுமாய் குவிய, நம்ப கிராமத்து அமைதி போயிரும் போல எதுக்கு இப்ப இந்த வீட்டை எடுத்துக் கட்டணும் - ஃபேக்டரி வரும் போல... அதிலிருந்து வரும் நச்சுப் புகை, தண்ணீரெல்லாம் நமக்குக் கேடு’ன்னு ஊருக்குள்ள முணுமுணுப்பு.”

“ஓ... லச்சு இதெல்லாம் என் காதில் போடவே யில்லையே?” லட்சுமி பல வருஷங்களாக இந்த வீட்டில் வேலைக்கு இருந்தவள் - ஊர் நடப்புக்களை வீட்டுக்குள் ஒலிபரப்புவாள்.

“சரி - நான் இப்படி ஊராரின் அதிருப்திக்கு ஆளானதிற்கா வாழ்த்துக்கள்?”

“இப்ப அதே ஊர் பாராட்டுதே! பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பிக்க போறாங்களாம் - நம்ப பிள்ளைகளுக்கு இனி அலைச்ச யில்லைன்னு. வயலுக்கு சித்தாள் வேலைக்குப் போகும் பெண்களின் கைக்குழந்தைகளை கவனிக்க சின்ன கிரஷ்ஷும் ஆரம்பிக்கறியாம்... இது யாருமே எதிர்பார்க்காத, ஆலம் மீட’ருக்கு மிகத் தேவையான வசதிகள்.”

“இதெல்லாம் என் கடமை பானு... மோர் எடுத்துக் கொங்க.”

மோர் கிளாஸை எடுத்து நீட்டியவள் -

“கூடவே சின்ன லைப்ரியும் போடணும்தான் ஆசை...”

“குட்... நாங்களும் இங்குள்ள பிள்ளைகளுக்காக கேரம், செஸ் போல சில விளையாட்டு உபகரணங்களை வாங்கினோம்... வாகாய் போட இடமில்லாமல் சுவரோடு சாய்ந்து கிடக்குது... ஒரு ரெக்ரியேஷன் அறை போட்டால்... ஜஸ்ட் ஒரு மேசை, சுற்றி நாலு ஸ்டூலுனு...”

“கண்டிப்பாய்.. இடமிருக்குது... சொல்லிக் கொடுக்க?”

“நானிருப்பேன் - எங்க ஹாஸ்பிடல் கட்டும்போது நாலே அறைகள் போதுமனு நினைச்சோம். இப்ப சின்னதாய் ஒரு ஒப்பரேஷன் தியேட்டர் சேர்க்கலாமான்னு யோசிக்கறார். உங்க முயற்சியை பார்த்ததால் வந்த ஊக்கம்...”

“சந்தோஷம் பானு... இப்படி சேவை மனப் பான்மையோட நீங்க...”

“ஆ... ஆங்...” மறுப்பாய் கையசைத்தாள். பானு... “இதில் தன்னலமும் உண்டு விஜுலா - எனக்கும் டாக்டருக்கும் நகர வாழ்க்கையின் கூச்சல் அவசரமெல்லாம் ஆகாது. காலேஜ் என்.எஸ்.எஸ். டீமில் இருந்தோம். அவர் பி.எஸ்ஸி செய்தபோது - பிறகு அவர் மருத்துவம் பயில அப்பப்ப சந்திச்சு பழகினோம்.”

“நானும் என்.எஸ்.எஸ்.ஸில் இருந்ததுண்டு.”

இப்படி பேச்சு இயல்பாய் நகர்ந்தது. அரை மணி நேரம் சென்று பானு கிளம்பிய போது அவர்களது பரிச்சயம் பலப்பட்டிருந்தது -

“சாப்பிட்டு போகலாமே, பானு...?”

“இப்ப அவர் வர நேரமாச்சு... டாக்டர் பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கு வாரம் ஒரு முறை போவார். அப்ப வரேன். வரட்டுமா?”

விஜுலா மதிய உணவை முடித்து கைகழுவிய போது அடுத்த விருந்தாளியின் வருகை...

“யம்மா வக்கீலய்யா வந்திருக்காக...”

“யாரு லச்சு?”

“பட்டணத்திலிருந்து உங்களோட வந்தவரு...”

“ஓ... வாங்க அசோக்... இனிய ஆச்சரியம் இது...”

என்றவளை மிக ஆர்வமாய் பார்த்து பின் புன்னகைத்தான் அசோக்.

“கம்மாதான் - நெல்லையில் ஒரு கிளையென்ட்டை வேலை நிமித்தம் பார்க்க வந்தேன் - சரி கொஞ்சம் புழுவியிலே பயணம் செய்தால் உங்களையும் பார்க்கலாமனு தோண, துணிஞ்சிட்டேன்.”

“தாங்க்ஸ் - சாப்பிடுங்களேன். லச்சுவின் மீன் குழம்பு அருமையாய் இருக்கும்.”

“நோ தாங்க்ஸ் - சாப்பிட்டாச்சு” - என்றவன் சாவகாசமாய் அமர்ந்தான் - எப்படிப் போகுது கட்டட வேலையெல்லாம்?”

“பெரும்பாலான வேலை முடிஞ்சாச்சு.”

“பொழுது போகறதுதான் கஷ்டமில்லையா - அதுவும் கார் இல்லாமல்? டவுனிற்குப் போய் ஏதேனும் வாங்கணும்னால் நான் அழைச்சுட்டுப் போறேன்.”

ஒரு நன்றிப் புன்னகையுடன் வந்தவனுக்கு பழரசமும் பன்காரமும் தந்து உபசரித்தாள்.

தேன் குழலை நொறுக்கியவன் கேட்டான்.

“இன்னும் நம்ப ஆன்ட்டி - ஹீரோவின் கோபம் அங்கலை போல?”

“யாரைச் சொல்றீங்க?”

“உங்க அத்தான்... அதாவது கஸின்.”

“குட்... நாங்களும் இங்குள்ள பிள்ளைகளுக்காக கேரம், செஸ் போல சில விளையாட்டு உபகரணங்களை வாங்கினோம்... வாகாய் போட இடமில்லாமல் சுவரோடு சாய்ந்து கிடக்குது... ஒரு ரெக்ரியேஷன் அறை போட்டால்... ஜஸ்ட் ஒரு மேசை, சுற்றி நாலு ஸ்டூலுனு...”

“கண்டிப்பாய்.. இடமிருக்குது... சொல்லிக் கொடுக்க?”

“நானிருப்பேன் - எங்க ஹாஸ்பிடல் கட்டும்போது நாலே அறைகள் போதுமனு நினைச்சோம். இப்ப சின்னதாய் ஒரு ஒப்பரேஷன் தியேட்டர் சேர்க்கலாமான்னு யோசிக்கறார். உங்க முயற்சியை பார்த்ததால் வந்த ஊக்கம்...”

“சந்தோஷம் பானு... இப்படி சேவை மனப் பான்மையோட நீங்க...”

“ஆ... ஆங்...” மறுப்பாய் கையசைத்தாள். பானு... “இதில் தன்னலமும் உண்டு விஜுலா - எனக்கும் டாக்டருக்கும் நகர வாழ்க்கையின் கூச்சல் அவசரமெல்லாம் ஆகாது. காலேஜ் என்.எஸ்.எஸ். டீமில் இருந்தோம். அவர் பி.எஸ்ஸி செய்தபோது - பிறகு அவர் மருத்துவம் பயில அப்பப்ப சந்திச்சு பழகினோம்.”

“நானும் என்.எஸ்.எஸ்.ஸில் இருந்ததுண்டு.”

இப்படி பேச்சு இயல்பாய் நகர்ந்தது. அரை மணி நேரம் சென்று பானு கிளம்பிய போது அவர்களது பரிச்சயம் பலப்பட்டிருந்தது -

“சாப்பிட்டு போகலாமே, பானு...?”

“இப்ப அவர் வர நேரமாச்சு... டாக்டர் பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கு வாரம் ஒரு முறை போவார். அப்ப வரேன். வரட்டுமா?”

விஜுலா மதிய உணவை முடித்து கைகழுவிய போது அடுத்த விருந்தாளியின் வருகை...

“யம்மா வக்கீலய்யா வந்திருக்காக...”

“யாரு லச்சு?”

“பட்டணத்திலிருந்து உங்களோட வந்தவரு...”

“ஓ... வாங்க அசோக்... இனிய ஆச்சரியம் இது...”

என்றவளை மிக ஆர்வமாய் பார்த்து பின் புன்னகைத்தான் அசோக்.

“கம்மாதான் - நெல்லையில் ஒரு கிளையென்ட்டை வேலை நிமித்தம் பார்க்க வந்தேன் - சரி கொஞ்சம் புழுவியிலே பயணம் செய்தால் உங்களையும் பார்க்கலாமனு தோண, துணிஞ்சிட்டேன்.”

“தாங்க்ஸ் - சாப்பிடுங்களேன். லச்சுவின் மீன் குழம்பு அருமையாய் இருக்கும்.”

“நோ தாங்க்ஸ் - சாப்பிட்டாச்சு” - என்றவன் சாவகாசமாய் அமர்ந்தான் - எப்படிப் போகுது கட்டட வேலையெல்லாம்?”

“பெரும்பாலான வேலை முடிஞ்சாச்சு.”

“பொழுது போகறதுதான் கஷ்டமில்லையா - அதுவும் கார் இல்லாமல்? டவுனிற்குப் போய் ஏதேனும் வாங்கணும்னால் நான் அழைச்சுட்டுப் போறேன்.”

ஒரு நன்றிப் புன்னகையுடன் வந்தவனுக்கு பழரசமும் பலகாரமும் தந்து உபசரித்தாள்.

தேன் குழலை நொறுக்கியவன் கேட்டான்.

“இன்னும் நம்ப ஆன்ட்டி - ஹீரோவின் கோபம் அங்கலை போல?”

“யாரைச் சொல்றீங்க?”

“உங்க அத்தான்... அதாவது கஸின்.”

“விநோதனா - அவரை எங்கே பார்த்திங்க?”

“அவர்தான் என்னைக் கோபமாய் முறைச்சார். எங்கேன்னால் உங்க வீட்டு வாசல்ல நின்று என்னைப் பார்வையால் பொசுக்கினார்!”

“ஓ...” உள்ளே சற்று பதட்டமாகப் பேச்சை மாற்றினாள்.

ஒரு மாற்றம் வேண்டி அசோக்குடன் குற்றாலம் வரை போய் வரலாம் என்று போய், வீட்டிற்கான சில பொருட்களுடன், ஒரு கூடை மங்குஸ்தான் பழங்களுடன் திரும்பிய போது... மேட்டின் ஆலமரத்தின் கீழே அந்த பைக் நின்றிருந்தது.

கூடவே விநோதனும் சுடும் பார்வையுடன்...

ஏனித்தனை ஆத்திரம்...?

எதற்காக இப்படி அலைபாய்கிறான்...

அசோக் கிளம்பியதும் ஒரு முடிவுடன் டார்ச்சைக் கையில் எடுத்தவள் வெளியே நடந்தாள்.

நெடிய நிழருவமாய் இன்னும் அவன் அங்கேயே நிற்பது கண்டதும் உள்ளே ‘திடீ’கென்றது.

“இது போதி மரமில்லைன்னு நினைக்கிறேன்” என்றாள் சற்று இயல்பாக.

“நான் வேண்டுறது ஞானமில்லையே?” இருளிலிருந்து இடக்காக பதில் வந்தது!

“வீட்டுக்கு வரலாமே அத்தான்... வந்து பாருங்க...”

“லான்சரில் வரும் ‘ஷோக்’ பேர்வழிகள்தான் அங்கே தடாலடியாய் நுழையலாம்... நானெல்லாம்...”

கசப்பாய் இழுத்தான்.

“சூமாரியோடு நீங்க வந்து சாப்பிடணும்... ஒரு தேரமாவது... குழந்தை...”

“வக்கில் என்ன வேலையாய் வந்தான்?”

“வேலைன்னு இல்லை... நெல்லை வரைக்கும் வந்ததால் அப்படியே இங்கேயும் ஒரு எட்டு வந்துட்டுப் போறார்...”

“இத்தனை பெரிய வீட்டிற்கு நீ ஒரே வாரிசு... வந்து பார்க்கணும்தான். அவர் மெனக்கெடறது தப்பில்லை.”

இவளுக்குள் ‘கடுகடு’வென கோபம் கிளம்பியது.

“தான் திருடன் பிறரை நம்பான்றது உண்மைதான். எல்லா ஆண்களும் வீடு கிடைக்குங்கற நினைப்பில்தான் கல்யாணம் செய்யுக்கறாங்கன்னு அபிப்பிராயப் படறீங்க... மம்?”

பதிலுக்குக் காத்திராமல் திரும்பி நடந்தாள் -

இவள் இரவு முழுக்க கால் கடுக்க இங்கேயே நின்றால் என்ன என்று இருந்திருக்கலாம்... இப்படி பேச வந்திருக்கக் கூடாது என்று பொருமலுடன் நடந்தவளுக்கு முதுகை அவன் கண்கள் துளைப்பதான பிரமை.

வந்து படுத்தவளை தூக்கம் நெருங்கவில்லை. ரத்ன பான்டியார் மூலம் வந்த பணத்தை சிறிதும் அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதை என்ன பண்ணப் போகிறோம் என்று திகைத்தது நிஜம்.

ஒரு வழியாய் நிகைப்பு தெளிந்தது.

‘வாழ்க்கை புல்லாங்குழல் போன்றது. தன்னிலே அது சூன்யமும் வெறுமையானதுதான். ஆனால் மாபெரும்

சங்கீதத்தைப் பிரதிபலிக்கும் தகுதி கொண்டது' என்ற கருத்தில் உடன்பாடு ஏற்பட்ட நேரம்தான் மாமாவும் இறக்க, இந்த வீட்டைக் கவனிக்க நேர்ந்தது.

பலருக்கு சாபமாய், சோகமாய் இருந்த 'விஜய விலாஸ்'த்தை இந்த ஊருக்கே பயன்படும் வகையில் மாற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் முகிழ்த்தது...

ஆனால் இதுவும் தப்போ?

பார்ப்பவர்களை கடுப்பேற்றாமல் சென்னையிலேயே இருந்திருக்கலாம். கிடைத்த பணத்தை வங்கியில் போட்டுவிட்டு, அல்லது சின்னதாய் ஒரு ஃபிளாட் வாங்கி, வேலையும் தேடிக்கொண்டு 'அக்கடா' என கிடந்திருந்தால் எல்லோருக்கும் நிம்மதி...

ஆனால் சிரமப்படாமல் எதைத்தான் சாதிக்கக் கூடும்?

பெருமூச்சுடன் புரண்டாள் -

"என்னம்மா தூக்கம் பிடிக்கலையா?"

"ஏதோ யோசனை, லச்சு."

"காலார நடப்பீங்கன்னு நினைச்சேன் - சட்டுன்னு திரும்பிட்டிங்க?"

லட்சுமி தெரிந்தேதான் கேட்கிறாளோ?

"போனேன்... விநோதன் அத்தான் வெளியே நிற்பது தெரிந்துதான் போனேன் - வேறு ஒண்ணுமில்லை."

"இப்ப அவருக்கு இங்கன என்ன வேலைன்னுதான் தெரியலை..."

லட்சுமியின் குரலில் காட்டமிருந்தது.

இவள் பதிலளிக்காமல் சுற்றும் மின் விசிறியையே பார்த்திருந்தாள். நீலவிளக்கும் மின் விசிறியின் சன்ன

உறுமலுமாய் வேறு உலகில் இருப்பது போன்ற பிரமை...

இன்னும் இந்த இடமாற்றம் முழுக்கப் பழகவில்லை -

லட்சுமி உடனிருந்தாலும், தனிமையும் பழைய நினைவுகளும் அவளை நடுச்சாமத்தில் எழுப்பி பிய்த்துப் பிராயிந்தன.

"முன்னே இருந்தது போல இல்லைம்மா அந்தத் தம்பி..."

"ஏன்?" இருளில் காற்றாய் கிசுகிசுத்தாள் இந்தக் கேள்வியை.

"அந்த மட்டுக்குமாய் நம்பக் குமாரி பொண்ணு இவரைப் போராடி கட்டிக்கிட்டதுக்கு சந்தோஷமாய் இருக்கக் காணோம்."

துணுக்கென்றது.

ஆசைப்பட்டது குமாரி என்றாலும் அந்தளவு அவளுக்குள் ஆசையைத் தூண்டி விட்டது அவன் - விநோதன்.

இல்லாமலா மழை இரவில் குமாரியை இழுத்து அணைத்தான்...?

இதை குமாரி மட்டுமே சொல்லியிருந்தால் நம்பியிருக்க மாட்டாள். விநோதனின் கடிதமே அந்த சம்பவத்தை ஒத்துக் கொண்டதே...

சச்சு... எத்தனை கீழ்த்தரமான அதிர்ச்சியைத் தந்து விட்டான். தன் மனப் பீடத்தில் வைத்து பூஜித்த ஒரு அன்புச் சினை நிறைவே குனிந்து பயங்கரமாய் இளித்தது போன்ற வெவ்வேலப்பு!

"அவங்க சந்தோஷமில்லாமல் இருப்பதாய் எப்படி சொல்ல முடியும் லச்சு?"

“அப்படி ஐக்கியமாய் இருக்கவங்க இடையே இன்னொருத்தி வர ஏலுமா?”

“வேறு ஒருத்தியா... யாரு?”

“குமாரி பொண்ணுக்கு மேலுக்கு முடியலைம்மா... ஆனா நம்ப யாரையும் அண்டவும் விடாது...”

“ம்ம்... அதான் எங்கேயும் காண முடியலையே...”

சொன்னாலும் விஜுலாவிற்குள் குற்ற உணர்வு குடைந்தது. இதே வீட்டில் தன்னுடன் வளர்ந்தவளை போய் முதலில் பார்த்திருக்க வேண்டும் என்ற தவிப்பு.

“அக்காவுக்கு என்ன?”

“உடம்புக்கு கேடுங்கறதை விட மனசு தொய்ஞ்சு போச்சம்மா. எங்களுதல பெண்டுங்க வயக்காட்டு வேலைக்கு நடுவே கூட பிள்ளைய பெத்து எடுத்திருங்க - குமாரிப் பொண்ணு ஒண்ணைப் பெக்கறதுக்கே ஐயோ அம்மான்னு படுத்திருச்சு. ஆக பிறந்ததோடு, பெத்தவளையும் கவனிக்க தம்பி ஒரு ஆளைப் போட்டாரு...”

“பாவம்... அம்மா இருந்திருந்தால்...”

“ம்ஹும்.. யாரையும் படியேற விடமாட்டேங்குதேம்மா. எல்லாரும் தம் புருஷனைப் பிரிச்சு எடுத்துக்க வர்றாங்கறது போலொரு சந்தேகம். அப்படி அஞ்சறப் பொண்ணு. எழுந்து ஓடியாடி வீட்டைக் கட்டிக் காபந்து பண்ண வேணாம்?”

“பாவம் - அவளால முடியலை...”

“இப்ப நர்ஸுங்கற பேர்ல ஒரு மேனாமினுக்கி அங்கே போகுறா - பேரு குமுதா. சிறு வயசுத்தான்... என்னாத் தனக்கும்மா! தேர் தொம்பையாட்டம் மூஞ்சுக்கு இரு பக்கமும் சுருண்டு கிடக்கும் முடி, ஜிகினாப் பொட்டு, கண்ணாடி சேலைன்னு...”

விஜுலாவிற்கு நெஞ்சை யாரோ ஏறி மிதித்தது போல முச்சடைத்தது. தன்னுடையவன் என்று பல வருடங்களுக்கு முன் தான் தன்னுள் வைத்துக் கொண்டாடிய விநோதனா இப்படி...? லட்சுமி இட்டுக் கட்டும் ரகமில்லை -

கேட்டதைத்தான், கண்டதைத்தான் சொல்லுகிறாள் -

ஆக ஊருக்குள் இப்படி ஒரு பேச்சு உலாவுகிறது.

மனைவி முடியாமல் படுக்கையில் கிடக்க, ஐயா ஒரு அவல்கார தாறுயோடு சரசம் பண்ணுகிறார் என்று!

கண்களை இறுக மூடினாள் -

உள்ளே ஆத்திரம் குபுகுபுத்தது - உடலெங்கும் பரவியது.

“எங்காத்தா சொல்லும்மா. தண்ணியக் காய்ச்சப்பிட்டா அதன் ருசி மாறிப்போயிடும்... தம்பதிகளுக்கு இடையே இப்படி இன்னொருத்தி புகுந்துட்டா பழைய நேசம் இருக்காதுன்னு...”

“கேட்க யாருமில்லை என்று நினைச்சுட்டாரா?” தனக்குள்ளாகப் பொருமினாள் விஜுலா.

இரு நாட்களில் விநோதனை போஸ்ட் ஆபீஸின் அருகே கண்ட போது அதே எரிச்சல் மீண்டும் பரவி சூடேற்றியது.

தனக்காக வந்திருந்த ஒரு சில தபால்களைப் பெற்றுக் கொண்டு வன் மெள்ள நடக்கலானாள் - இந்த நடைக்காகவே அவள் கிளம்பியது. வந்த இடத்தில் வாக்குவாதம் எதற்கு?

ஆனால் வலை விலகிப் போனாலும் மீன் வலிய தேடி வந்து சிக்கியது!

“என்ன... நடப்பது மறக்காமலிருக்க காலார வந்தாயா?” என்றான்.

“நடை எப்படி மறக்கும்?”

“லான்ஸர் சவாரிக்குப் பழகிய உடம்பில்லையா?”

“அது அசோக்கின் கார்... ஆக எனக்கானது நடைதான். புதுசு வர வர பழசை மறக்கறவன் நானல்ல...”

அவளையும் மீறி வேறு அர்த்தத்தால் குத்தினாள்.

“நானும் எதையும் மறக்கலை...”

“குமாரியை... கட்டியவளையே மறந்துட்டதாய் ஊரில் பேச்சு.” என்றாள் நறுக்கென்று.

விநோதனின் கண்கள் இடுங்கிக் கூர்மையாகின.

“ஊர் கண்டதையும் பேசும்...”

“கண்டதைத்தான் பேசும்னு நம்பறேன்.”

அந்த சிலேடையில் அவனது உதடுகள் சற்றே நக்கலாய் மடிந்தன.

“ஆக மாமா உங்களைச் சரியாய்தான் கணிச்சிருக்கார்... ஏதோ எதிர்பார்த்துதான் நீங்க குமாரியைக் கல்யாணம் செய்து...”

குறுக்கே வெட்டினான் -

“ஏதோ என்ன? விஜயவிலாஸத்தை... உங்க வீட்டை எதிர்பார்த்து - அப்படித்தானே?”

“ஆமா... ஆனா உங்க கைக்கு எங்க வீடு வராது...”

தீர்மானமாய் சொன்னாள்.

“அதோ நீ கடவுள்ங்கற தோரணையில் பேசறே விஜு.”

“தெய்வம் நின்று கொல்லும்... நான் ஏன் காத் திருக்கணும்?”

“அன்றே கொல்லும் அரசியா நீ? சரி - அடியேனைக் கொல்ல நான் செய்த தப்பு என்ன?”

“அது உங்களுக்கேத் தெரியும் - எங்கக்கா குமாரி சந்தோஷமாய் இல்லை... தவிர...”

“பரவாயில்ல... சொல்லு...”

“வேறு ஒரு பெண்ணோட நீங்க நெருக்கமாய் இருப்பதாய் பேச்சு...”

“விசித்திராவைப் பற்றிக் கேள்விப்படலை?”

“ஓ... குமுதாவை விட்டுட்டு வேறு ஒருத்தியோட...”

அவள் பட்டபட்ட அவன் அமைதியாய் விளக்கினான் -

“விசித்திரா எம் மகள் - அஞ்சு வயசாகுது...”

வாயடைத்து நின்றாள்.

குமாரியின் வாழ்வில் புகுந்த வேறு ஒருத்தியின் பெயர் அறிந்த நனக்கு அக்கா மகளின் பெயர் கூட தெரியவில்லையே என்ற குற்ற குறுகுறுப்பு...

கால்கள் குழைய அவன் நடையின் வேகம் குறைந்தது.

“என் மகள் என்னை நம்பறா... பிரியமாய் இருக்கறா... இப்போதைக்கு அது போதும்...”

“அவளுக்கு இன்னும் விவரம் புரியாத பருவம்... பிறகு... பிறகாவது நீங்க நிரூபித்தால் சரி...”

கீழே விழுந்தும் மீசையில் மண் ஓட்டாதது போன்ற கெத்துடன் அவள் நடக்க, அவனும் கால்களை எட்டிப் போட்டு உடன் நடந்தான்...

“உனக்கு வயசு 33ன்னு நம்ப முடியலை விஜு... டீன் ஏஜ் பொண்ணு மாநிலி தோணுற... பணத்தால் இளமையையும் வாங்கலிட முடியும் போல... மம்?”

“செல்வம் சுந்தரமும் தரும்...!” தலை சாய்த்து கவிதை போலச் சொன்னான்.

“இளமையும் தெளிவான முகமும் இருக்கணும்னா அதற்கு செல்வம் அவசியமில்லை... சுத்தமான மனசே போதும்...”

அவன் முகம் கசந்தது -

“போதும் விஜு... ஊருக்குப் போகும் உபகாரி, உத்தமி வேஷத்தை எங்கிட்டேயும் காட்டாதே... எனக்கு உன் வண்டவாளமெல்லாம் தெரியும்...”

அதிர்ச்சியில் இவள் உறைந்து நிற்க, அவன் பெரிய எட்டுக்களை வைத்து விலகிப் போனான்...

இலவம் பஞ்சு தலையணைகளும் கூட நொந்தன.

உடம்பைச் சற்று புரட்டி வைத்தாள்... இப்படி படுக்கையிலேயே பல மாதங்களைக் கழித்ததால் உடம்பு கனத்து உருமாறியிருந்தது.

அறையின் மூலையிலிருந்த கண்ணாடி வைத்த தேக்கு மர மேஜையை துடைத்துக் கொண்டிருந்தவளின் உடம்பையும் ஆராய்ந்தன குமாரியின் கண்கள்.

உருவி விட்டது போன்ற இடுப்பு...

அதை எடுத்துக் காட்டுவதற்காய் சேலையின் முந்தானை மொத்தமாய் இழுத்து செருகப்பட்டிருந்தது.

தவிர புடவையை இடுப்பில் இத்தனை தழைத்துக் கட்டணுமா? எல்லாம் காரியமாய்த்தான்.

ரஸிக்கை விளிம்பிற்கும் சேலைக் கட்டிற்கும் இடைப்பட்ட அந்த சிறுத்த சிவந்த இடுப்பைக் காட்டத்தான்...

சிலருக்கு மட்டும் எப்படி இத்தனை வடிவாய் அமைகிறது?

வஞ்சகமாய் வருந்தினாள் குமாரி!

தனக்கு இப்படி இடை சின்னதும் சிங்காரமுமாய் என்றுமே இருந்ததில்லை!

சற்று உருளையான தேகம்தான்...

அதனால்தான் கட்டியவனுக்கு தன் மேல் ஆசையில்லையோ? ஏனோதானோ என்றமைந்த ஒரு தாம்பத்யம்.

சினிமாவின் நாயகர்கள் போல விநோதன் ஒரு பொழுதும் தன்னை இழைந்ததில்லை. தாலி கட்ட வைத்து விட்டால் போதும்... வழிக்கு வந்து விடுவார் என்று போட்ட கணக்கில் மகா குளறுபடி.

இப்போது பெரியவர்களின் ஆதரவும் இல்லை -

குழந்தை பெற்றதிலிருந்தே உடம்பு ஊதி சோர்ந்து விட, இப்போது தன்னையே தனக்குப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை -

ஆக கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாய் ஒருத்தி வீட்டில் வளைய வார்டும் என்றுதான் இந்த மேனாமினுக்கியை வேலைக்கு அமர்த்தி விட்டாரா?

பொறுக்காமல் அதட்டினாள்..

“ஓய் சேலையை ஒழுங்காகக் கட்டு..”

இன்னும் கண்ணாடி மேஜையைத் துடைத்தபடி இருந்த பொன், இந்த அதட்டலைக் கவனித்தாளில்லை.

கண்ணாடியில் தெரியும் தன் வயிற்றை, சுழித்த தொப்புளை ரசிக்கிறாளோ?

“ஏய் குமுதா, உன்னைத்தான்... தேய்ச்சது போதும் - கண்ணாடி தேய்ஞ்சிடும்... முதல்ல சேலையைத் தழைய விடு...”

மிக சாவகாசமாய் திரும்பிய குமுதினி, புன்னகைத்தாள்.

உடம்பின் கவர்ச்சி இல்லாத அந்த சாதாரண முகம், சற்றும் கோபத்தைக் காட்டவில்லை.

குமாரிக்கு நெஞ்சடைத்தது...

மற்றவளின் இந்த அணுகுமுறை மிரட்டியது.

‘நீ எப்படித் துச்சமாய் பேசினாலும் நான் அஞ்சி இங்கிருந்து ஓடிவிட மாட்டேன்’ என்பதை அழுத்தமாய் தெரிவித்ததே அந்த புன்னகை.

“புடவையை எடுத்துச் செருகிகிட்டால் வேலை செய்ய சௌகர்யம் - உங்களுக்குப் பிடிக்கலைன்னா வேணாம்... அவ்வளவுதான்...” என்றபடி புடவையைத் தளர்த்தினாள்... சீராய் கட்டப்பட்டிருந்த சேலைக்கட்டில் இன்னுமே வடிவாய்தான் தெரிந்தாள்.

வெறுப்புடன் குமாரியின் முகம் திரும்பியது.

“கீழே யாரோ கதவைத் தட்டறாப்ல இருக்கு...” என்று ஓடினாள் குமுதினி.

கீழே பேச்சுக் குரல்கள் கேட்க, உடம்பைப் படுக்கையில் புரட்டியபடி கிடந்தாள்... தான் வந்தவர்களை எல்லாம் வார்த்தைகளால் கடித்துத் துப்பிவிட இப்போதெல்லாம் யாரும் மேலே வந்து தன்னைப் பார்க்கத் துணிவதில்லை... தனிமை வறுத்தெடுக்கிறது... இப்போது வந்திருப்பது யார்...?

இவளுக்காய் படியேறி மாடி வருவது வைத்தியர் மட்டும்தான். மற்றவர்கள் வருவதற்கான காரணமும் தான் அறியாததா...? சந்தோஷமாய், செழிப்பாய் வாழ்வை

அனுபவிப்பவர்களுக்கு இந்த சீக்காளியை பார்க்க வருவதில் ஒரு வித திருப்தி.

“நான் நல்லவள் - கஷ்டப்படும் குமாரியைப் போய் விசாரித்து, அன்பொழுகப் பேசி தேற்றுபவள்” என்னும் மாய்மாலம்!

நம்மைவிட துன்பத்தில் இருப்பவர்கள் இந்த உலகில் உண்டு என்பதான ஆசுவாசப் படல்!

இப்படி ஆரோக்கியமற்ற எண்ணங்களால் தன்னைச் சுற்றி ஒரு வெறுப்புக் கூட்டை இறுக்கிக் கொண்டதால் வெகுவாய் மூச்சை அடைத்ததுதான்...

மாடிப்படிகளில் ஏறும் காலடிச் சத்தம்...

“அக்கா, உங்களைப் பார்க்க உங்களுக்கு வேண்டியவங்க வந்திருக்காங்க...”

“நீதா, நீ எங்கூட பிறந்தவளா? பிறகேன் ‘அக்கா’ன்னு இழையறே- அதாரு வேண்டியவங்க...?”

நிஷ்டூரமாய் கேட்டாள்.

வாசலில் வந்து நின்ற உருவத்தைக் கண்டு நம்ப முடியாமல் கண்களை இடுக்கினாள்.

“நான்தான் அக்கா விஜுலா.”

மூத்தவளுக்கு அது அதிர்ச்சியென்றால் மூத்தவளின் தோற்றம் சின்னவளுக்கு பெரிய அதிர்ச்சி..!

சகோதரி... சதா கண்ணாடி முன் நின்று தன் அழகில் கம்பப்படும் குமாரி...?

தோளில் பழுப்பான மஞ்சள் நிறம் கனிம்பு போல் ஏறியிருந்தது மூன்று காதளவு மை தீட்டிய கண்களும் இப்போது மங்கி, மஞ்சள் பாய்ந்து சதை மடிப்பில் இடுங்கிக் கிடந்தன.

“சாரிக்கா... உன்னை உடனே வந்து பார்த்திருக்கணும்.”

“மனசில்லைல்ல...”

“நீ பிரியப்பட மாட்டேன்னு...”

தழுதழுத்த குரலோடு நெருங்கினாள்.

“இப்ப ஏன் பார்த்தோம்னு தோணுதா? பார்க்கறதுக்கு விகாரமாய் இருக்கிறேன்ல்ல?”

“உடம்புக்கு என்னக்கா...?”

“கல்யாணம் கல்யாணம்னு ஆலாய்ப் பறந்தேன்ல... அதுதான் வினை - மறு வருஷமே குழந்தையும் பெத்ததில் உடம்பு இப்படி முறிஞ்சிடுச்சு.”

“டாக்டர் என்ன சொல்றார்...? அவர் சொல்படி...”

“இருந்தால் என்னுயிர் உடம்பிலே தங்காது...”

கசப்பாய் வந்தது பதில்.

மருத்துவரின் சொல்படி இருந்தால், தன்னுயிர் தரிக்காது என்ற பதில் விஜுலா மற்றபடி புரிந்திருக்காதுதான்...

ஆனால் டாக்டரின் மனைவி பானு சொன்ன விவரங்களால் இப்போது புரிந்தது.

பானு சொன்னது இதுதான் -

“குழந்தை பெற்றதும் சில பெண்களுக்கு போஸ்ட் - நேட்டல் டிப்ரஷன்னு ஏற்படும் விஜுலா. ஹார்மோன்கள் வித்தியாசப்படுவதால் ஏற்படும் குளறுபடி அது. தாய் வீட்டில் பாசமும் தகுந்த போஷாக்கும் பராமரிப்புமாய் இருப்பதால் நம்ப நாட்டுப் பெண்களுக்கு அதன் பாதிப்பு அதிகம் தெரியாது. சிலர் குழந்தையைத் தூக்கக் கூட பிரியப்பட மாட்டாங்க. தனிமையிலிருந்த தாயில்லாத குமாரிக்கு அதன் பாதிப்பு அதிகமாயிருந்திருக்கக் கூடும். உள்ளூர் நாட்டு

வைத்தியர் தந்த மருந்து என்ன தெரியுமா...? பனங்கள்ளு! போஷாக்கு, மனசாந்திக்கு தரப்பட்ட கள், சீக்கிரமே ஒரு பழக்கமாகிப் போனது. ஆற்றில் மூழ்கப் போனவன் பரிதவிப்பில் மரக்கிளை என்று நினைத்துப் பற்றியது ஒரு கரடியாய் இருந்து, பிறகு அதன் பிடியிலிருந்து விடுபட முடியாமல் அழிந்த கதைதான்.”

“அத்தானுக்கு இது ஏதும் தெரியாதா?”

“பிள்ளைப் பெற்ற மகராசிகள் எல்லாரும் இப்படித்தான் மயங்கி, சோர்ந்து கிடப்பாங்கன்னு நினைச்சுட்டார் போல. நிறைய காசு கொடுத்து வேலையாளை தள்ளு கொண்டு தர ஏற்பாடு பண்ணிட்டாங்க குமாரி. கூடவே போஷாக்கான சாப்பாடு, சதா படுக்கை என்றிருக்க உடம்பு பெருத்திடுச்சு... தவிர ஈரலும் பாதிக்கப்பட்டிருச்சாம் - நம்ப டாக்டர் இதைச் சொல்லி, குடிக்கறதை விடச் சொல்ல, அவங்க அழுது, ஆவேசப் பட்டிருக்காங்க... ஆக இவர் தூக்க மருந்து தந்திருக்கார் - மிஸ்டர் விநோதனுக்கும் கள் பழக்கத்தைப் பற்றிச் சொல்ல.. எத்தனை ஜாக்ரதையாய் இருந்தும் பழக்கம் எப்படியோ தொடருது... கிடைக்காத நாட்களில் அவங்க செய்யும் ஆர்ப்பாட்டம் அதிகமாம்... புருஷன் அனுசரணையாய் இருந்தும், பார்க்க தான் அழகற்றுப் போனோம்ன்ற, தாழ்வு மனப்பான்மையில் குமாரி தன்னையே அழிச்சிட்டுக்காங்க...”

பாணுவின் இந்தப் பேச்சுதான், குமாரி தன்னை அடித்து விட்டாளாலும் பரவாயில்லை என்ற திடத்தோடு இளையவளை இங்கு அழைத்து வந்திருந்தது.

பிரியமும் ஆசையுமாய் திருமணம் செய்து கொண்ட வளம் ஏனிந்த குணக்கேடு? மற்றவரின் மனமறிந்து விட்டுக் கொடுக்காத வீம்பு ஏன்... ஏனிப்படி தன்னையே வதைத்து, அழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்?

படுத்திருந்தவளை கனிவுடன் பார்த்தாள் -

"மன்னிச்சிருக்கா... ஆலம்மேடு வந்ததும் முதல் காரியமாம் உன்னைத்தான் வந்து பார்த்திருக்கணும்... இனிப்பும் பழமும் தீழே சாப்பாட்டு மேஜையில் வச்சிருக்கேன். விசித்ரா ஸ்கூல் போயாச்சு போல?"

"ம்ம்.. அப்படியே வீட்டில் இருந்தாலும் அவ எங்கட இருக்கறதில்லை - அவங்கப்பா பின்னாடியே திரிவா."

"ம்ம்... பெரும்பாலான பெண் குழந்தைகள் அப்பா செல்லம்தான்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன்."

அவ்விரு பெண்களுமே தகப்பனின் வலுவான தோளும் பாசக் கண்டிப்பும் இன்றி வளர்ந்தவர்கள் என்பதால சற்று மௌனமாய் இருந்தனர் -

"நாலு வருஷங்களுக்கு மேலாச்சு உன்னைப் பார்த்து... உம்கள பிறந்ததும் - அப்ப அவளுக்குப் பெயர் வைக்கலை... குழந்தையைப் பார்க்க வந்தது..."

அப்போது முகத்திலடித்தது போல பேசி குமாரி தன்னை விரட்டியது நிலைவு வர, விஜுலா அவசரமாய் பேச்சை மாற்றினாள்.

"எப்படிக்கா இருக்கே?"

"பார்த்தாலே தெரியலை - போக சமயம் பார்த்துட்டிருக்கேன்."

"26 வயசுல ஏனிந்த பேச்சு?"

"இன்னும் உனக்கு அவர் மேல் ஆசைதான்... ம்ம்? அவருக்கும்..." பல்லை இறுகக் கடித்ததில், தாடைகள் இறுக குமாரியின் முகம் மேலும் கோரப்பட்டது.

"அவருக்கு இப்ப இந்த மேனா மினுக்கி குமுதினி மேல கண்ணை... ச்சே."

ஆக குமாரி மாறவில்லை. தன்னைப் பாசமாய் பார்க்க வருபவர்களைக் காயப்படுத்துவதில் மும்முரமாய் இருக்கிறாள்...

அயர்ந்து நின்றாள் விஜுலா.

நாளைக் காப்பதே அரும் பெரும் சாதனதான் என்று தனக்குத் தானே உபதேசித்தவள், விளக்கினாள் -

"இல்லைக்கா.. இது எனக்குப் பரிச்சயமான ஊர். நம்ப எட்டை மீட்டு, இங்கேயே தங்கி என்னாலான நல்லதை இந்த ஆலம்மேட்டுக்குச் செய்யணும் நோக்கம் மட்டும்தான். யாருக்காகவும் - ஏன் உனக்காகக் கூட இல்லை... நம்ப வீட்டை விடுபட்டுத்திரியிருக்கேன் - ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடமாய் அது இருக்கும். நாம அந்தக் காலத்தில் செல்வாக்காய் இருந்ததால் 'சாகு'ட்டி ஐந்து மைல் போய் படிச்சோம். பின் ஹெஸ்கூலுக்குப் போக முடிந்தது... எளியதுகளால் முடியுமா?"

மறுபடி குமாரியின் கண்கள் மூடிக் கொண்டாலும் அவள் கவனிப்பதாகவே தோன்றியது.

"அவுட் - ஹவுஸை நமக்காக சௌகரியமாய் கட்டி விடுக்கேன் - உனக்கு ஒரு மாற்றம் தேவைன்னா... தாராளமாய் அங்கு வந்து இருக்கலாம்... நமக்கு தாய் வீடு இல்லையேன்னு எக்கமே ரெவேனாம்..."

கண்களை மூடியபடியே சீறினாள் - பருத்த மார்புகள் தாழ்ந்து விப்பின -

"ஓ... என்னை இங்கிருந்து கிளப்பப் பார்க்கறே? இது என் வீடு என் விநோதனின் வீடு... இங்கே ருந்து நான் ஏன் வரணாம்?"

- கிரீச்சிட்டாள்.

“கூல் டவுன் குமாரி...” தங்கை அவசரமாய் விலகினாள்.

“உனக்கு தெரியுமில்ல? விநோதனுக்கு... தோ இந்தத் தாலியைக் கட்டினவருக்கு என்னைப் பிடிக்கலை... என்னால் அவரு நிம்மதியும் போச்சு. ஆனா ஒன்னைத் தெரிஞ்சுக்கோ.”

சிரமப்பட்டு உட்கார்ந்தவள் விரல் உயர்த்தி எச்சரித்தாள் -

“அவரை யாராலும், ஏன் உன்னாலும் கூட என்னளவுக்கு நேசிக்க முடியாது... ஆக அவரு எனக்குத்தான்.”

“சரிக்கா... யார் இல்லைன்னா? அத்தான் உனக்குத்தான்.”

அவசரமாய் அறையிலிருந்து வெளியேறியவள், படிகளில் இறங்க, எதிரே ஏறிக் கொண்டிருந்தான் விநோதன் - திகைத்த முகத்துடன் -

அவன் பின்னே காபி கோப்பைகளுடனான தட்டுடன் குமுதினி.

“என்ன நடக்குது இங்கே... குமாரி?”

அவசரமாய் போய் மனைவியின் அறையை எட்டிப் பார்த்தான் -

“நல்லவேளை வந்திட்டிங்களா? இவ சொல்றதைக் கேட்டிங்களா? இவ விஜய விலாஸத்தை எடுத்துக் கட்டாளாம்... நான் அங்கேயும் போய் இருக்கணுமாம் - நம்மைப் பிரிக்க சதி செய்றா... நீங்க என்னைய விட்டுட்டுப் போயிட மாட்டிங்களே?”

இடுங்கிய விழிகள் கெஞ்சின.

“அலட்டிக்காதே குமாரி - படு...”

என்ற விநோதன் இவளைப் பார்வையால் ‘கிளம்பு’ என்று உத்தரவிட்டுவிட்டு அறையை விட்டு விலகினான்.

“வரேன்க்கா...”

“போ.. போயிடு.. ஏற்கனவே இங்கே கலங்கின குட்டை. வந்து மேலும் மேலும் குழப்பாதே... போயிடு.”

படியில் இறங்கியவளை அவ்வார்த்தைகள் நெட்டி விரட்டின.

நல்ல வேளையாய் கீழே யாருமில்லை. ஆழ மூச்சிழுத்து தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திய பின் வாசற்கதவை திறக்க முற்பட்டாள் - கதவின் மேல் மூலையிலிருந்த கொக்கி இறுகிக் கிடந்ததால் சற்று அழுத்தி முயற்சித்தபோது துரு ஏறிய இரும்பு இவளது விரல்களைக் கடித்தது.

“ஸ்ஸ்...”

“விலகு விஜு...” என்றபடி அதைத் திறக்க முயன்றவனின் அண்மை இவளை சுட்டது.

அந்த ஆணுடலின் வெப்பமும் வாசனையும் இவள் உடம்பில் மின்சாரம் போன்ற ஒரு உணர்வை உற்பத்தி செய்தன.

இதென்ன விநோதனின் அருகிலிருந்ததால் ஏற்பட்ட பதட்டமா அல்லது பரவசமா?

உடம்பும் உள்ளமும் சேர்ந்து நடுங்கின.

“நீ பார்க்க வந்தது என்னைத்தானே விஜு... பார்த்தாச்சு. இன்னும் ஏன் பதறுறே?”

அவளது சீண்டலான வார்த்தைகள், பார்வை விரட்ட அவள் அவசரமாய் வீட்டின் படியிறங்கினாள்.

“சீசே என்ன நிண்ணக்கம் - இவரைத் தேடி ஓடினதுபோல என்ன ஒரு ஆணவமான பேச்சு... கிண்டல்.. அதுவும் மனைவி உருமாறி கட்டிலில் கிடக்கும்போது...”

மனதின் ஆத்திரத்தையெல்லாம் விரல் நுனிகளுக்குக் கொண்டு வந்து தோட்டத்தில் களை பிடுங்கிக் கொண்டு இருந்தாள்.

அவை வேரோடு பிய்த்து விசிறப்பட்டன!

“உங்களுக்கு ஏம்மா சிரமம். எழுந்திரிங்க... கையைக் கழுவிட்டு போய் உங்களைத் தேடி வந்தவுகளைப் பாருங்க...” லட்சுமி உரிமையோடு அதட்ட நிமிர்ந்து கேட்டாள் -

“யார் வந்திருக்கா லச்சு?”

“உங்க டீச்சர்மா - டிஸ்ஸியோ புஸ்ஸியோன்னு ஒரு வாய்க்கு விளங்காத பேரு... உங்களைப் பாக்க வந்திருக்காவ.”

அவசரமாய்க் கை கழுவியவள் முன்னறைக்குப் போனாள் -

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கண்ணாடியும் கண்டிப்புமாய் நிமிர்ந்து நின்ற அந்த உருவம் இப்போது தளர்ந்து சிறுத்துத் தோன்றியது.

கைகுவித்து வரவேற்றாள்.

“வாங்க டீச்சர், நீங்க ரிட்டையரான பிறகு இங்கே இல்லைன்னாங்க... அதான்...”

தான் போய் முறையாய், ஆசிரியையை பார்க்க முடியவில்லையே என்ற பரிதவிப்பில் பேசினாள் -

“பரவாயில்லம்மா... நானும் மகன், மகள் வீடுகளனு மாறி மாறி போய் வந்திட்டு இருக்கேன்... நீ வந்திருக்கிறது கேள்விப்பட்டு வந்தேன்.. நல்லாயிருக்கே இல்லையாம்மா...”

“உங்க ஆசீர்வாதத்துல...”

“சந்தோஷம்” - நெருங்கி இளையவளின் இரு தோள் களையும் பற்றி ஆர்வமாய் பார்த்தார்கள் டீச்சர்.

“லிஜய விவாஸை பள்ளிக்கூடமாய் உருவாக்கப் போறது அறிஞர் ரொம்பப் பெருமையடா விஜு... கிரஷ் கூட வைக்கப் போறியாம் - நீயும் இங்கேயே தங்கிடப் போறியா?”

“ஸ்கூலுக்கு திறமையான டீச்சர்ஸ் அமைந்து, தலைமைக்கும் சரியான ஒருத்தர் பொறுப்பேற்கும் வரை இங்கேதான்... பிறகு மேற்படிப்பை தொடரணும்னு எண்ணம்... ஆக சென்னையிலும் இங்கேயுமாய்...”

“அப்ப இன்னும் உனக்குக் கல்யாணம் ஆகலை?”

“இல்லை டீச்சர்... காபி எடுத்துக்கோங்க...”

“நன்றிடா... மழைக்காலம் ஆரம்பிக்குதா? மூட்டுவலியும் கூட வே ஆரம்பம்... இங்கே முடக்கத்தான் கீரை உண்டு. ஒருகைப்பிடி இலை பறிச்சு போய் சமைச்சு சாப்பிடலாம்னு வந்தேன்...”

“சொல்லி விட்டிருந்தா நானே எடுத்து வந்திருப்பேனே?”

“நாமே ஒரு நடை வர்றதும் மூட்டுகளுக்கு நல்லதுதானே... குமாரியைப் பார்த்தியாம்மா?”

“ஆமா டீச்சர்... நீங்க...?”

“பார்த்த மனசு ஆறலை. உன்னைப் போல அவ மூட்டிகையான மாணவி இல்லைதான்... ஆனா நம்ப கையில் படிச்ச குழந்தை நல்லாயிருந்தாத்தானே எங்களுக்குத் திருப்தி? கல்யாணம் காதல்லு ஆலாய்ப் பறந்தா... ம்ப்ச்... அதுலையும் சுகப்படலை... நீ படிப்பும் பவிசுமாய் இருக்காலாம்...” பாசமான முதிய கண்கள் இவளை வருடின, “காலம் கடக்கும்முன்னே கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்டா...”

“நீங்க பல வருஷங்களுக்கு முன்பு சொன்ன அறிவுரை எனக்கு இன்னும் பசுமையாய் ஞாபகமிருக்கு டீச்சர்...”

“கனவை ஊன்றி நீருற்றுங்கள்...” என்னால் முடியும்ங்கற நினைப்புதான் நீர் - ‘முடியுமா’ங்கற சந்தேகக் களை வராமல் கவனமாய் பாதுகாக்கணும்...’ன்னு...”

டெய்ஸி டீச்சரின் முகத்தில் பெருமிதம் கலந்த ஆச்சரியம். “நம்ப ஊருக்கே ஏதேனும் அடிப்படை நன்மை செய்யணும்ங்கறதுதான் இப்ப என் கனவுங்க டீச்சர்... கல்யாணமில்லை... அதுக்கு உங்க ஆசீர்வாதம் தேவை... குமாரியின் மகளைப் பார்த்திருப்பீங்க?”

“பின்னே... அவங்கப்பா பின்னால் வாலு போல துருதுருன்னு அலையுமே...”

“நம்ப ஸ்கூல்லதான் படிக்கிறாளா டீச்சர்? படிப்பிலே எப்படி?” ஆர்வமாய் விசாரித்தாள்.

“நான்தான் ரிட்டையர் ஆயிட்டேனே. ஆனாலும் அப்பப்ப ஸ்கூலுக்குப் போறதுதான். விசித்ரா அவ பாட்டியைப் போல திண்ணக்கமான குட்டி...”

விஜுலாவின் புருவங்கள் உயர்ந்தன -

“பாட்டின்னா... என் பெரியம்மாவையா சொல்றீங்க?”

“இல்லைம்மா - சந்திரா - விநோதனின் அம்மாவைச் சொல்றேன்.”

“ம்ம்...”

“ஆனா ஒண்ணும்மா - ஒரு குழந்தைக்கு பெத்தவங்க ரெண்டு பேருமே சரியாய் அமையணும்... நீரும் நிலமும் போல - அப்பத்தான் வேர் பிடிச்சு குருத்து நிமிரும்... இங்கேப் பெற்றவள் படுக்கையில் கிடக்க, இந்தச் சின்னது தகப்பன் பின்னாடியே அலையும் - தவிர பெற்றவளுக்குத் தன்னைப் பிடிக்கலையோன்ற வீம்பு, வருத்தம் வேறு... ஆக நறுக் கருக்குன்னு பேசும்... இல்லை வாயே திறக்காது...”

விஜுலா புன்னகைத்தாள் -

“அவளைத்தான் இன்னும் பார்க்கக் கூடலை டீச்சர்.”

“தாய்ப்பாசத்துக்கு ஏங்கற அவளுக்கு உன் பாசம் கிடைச்சால் நல்லதுதான்... ஆனால்...”

“சொல்லுங்க.”

“உனக்கு கல்யாணமாயாச்சுன்னு இங்கே ஒரு வதந்தி...”

குமாரி ஊதிய பொறி ஊரை நன்கு கொளுத்தியிருந்தது.

“சரியாய் சொல்லிட்டீங்க... அது வெறும் வதந்தி.”

டீச்சர் சற்று நேரம் மௌனமாய் இருந்து பின் மெள்ள சொன்னார்கள் -

“அதைக் கேள்விப்பட்டதும்தான்... நம்பித்தான். விநோதன் குமாரியை கட்டினது.”

இவளுக்குள் படபடக்க, தலை குனிந்தாள் -

“அக்கா... அத்தானை விரும்பறது தெரிஞ்சதும் நான்... பட்டணத்திற்குப் போயிட்டேன் - இங்கேயிருந்து யாருக்கும் ஏன் எனக்குமே சஞ்சலத்தை, சலனத்தை ஏற்படுத்த விரும்பலை...”

இவர்கள் மூவரை நன்கு அறிந்த ஒரு சிலருக்கு விநோதன் விஜுலாவை விசேஷமாய் நேசித்ததும் அவர்களின் பரஸ்பர விருப்பமும் தெரிந்திருந்தது என்பதால் வாய்விட்டு சொன்னாள்.

“அப்படின்னா, இத்தனை பணம், செலத்தை உனக்கு என்னுடைய போனது யாரும்மா?”

“அவரை நான் அப்பான்னு அழைச்சேன் டீச்சர்... அப்படியேத்தான் நினைக்கவும் செய்தேன்...” என்றவள் சுவைப் பற்றி அவனது தந்தை பற்றி அத்தனையையும் சொல்லி தெளிவாக்கினாள் -

“அப்ப இப்படி ஒரு புரளியைக் கிளப்பி, பரப்பியது யாரு?”

அதற்கான பதில் விஜுலாவிற்குத் தெரிந்ததுதான் - ஆனால் வதந்தியை நம்ப ஊரார் தயாராய் இருக்க, இவள் யாரை நோவது? குமாரியை குற்றம்சாட்டி இனி ஆகப் போவதென்ன?

தவிர வீங்கிய பழுப்பு நிற உடம்போடு கூச்சலிட்ட குமா ரியே நினைவிற்கு வந்தாள். தன் தாயை அப்படி ஒரு நிலையில் சதா காணும் ஒரு சிறுமியின் மனநிலை பரிதாபம்தான்.

தாயின் அன்பு கிடைக்காததால் தகப்பனின் பின்னே அலைகிறாள் - ஆனால் விநோதன் முன்பு போலில்லை.

கசந்து இறுகிய அவனது முகம் இவளை வறுத்தது. தன்னிடம் காட்டும் குரோதத்தை அவர் மகளிடம் காட்ட மாட்டார்தான்... ஆனால் உடலும் மனமும் நோயுற்ற தன் மனைவியிடம் கசந்த ஒரு கணவன் பாசமுள்ள நல்ல தகப்பனாய் இனிக்க முடியுமா?

கழிப்பறைக்கான டைல்ஸ் வாங்க தென்காசிக்குப் போனவள், கூடவே ஐந்து வயது சிறுமிக்கான இரு ஆயத்த ஆடைகளையும் வாங்கினாள் -

வாங்கிய பின் விசித்ராவை போய் பார்க்கும் ஆவல் கூடியது. ‘வெடுக் நறுக்’கென பேசுவாளே... தோற்றத்தில் யாரைக் கொண்டிருப்பாள்?

மாடிக்குப் போய் குமாரியை கலவரப்படுத்தாமல் சிறுமியை மட்டும் பார்த்துவிட வேணும்...

உடைகளோடு, ஒரு இனிப்பு டப்பாவுடன் வீட்டிற்குள் தயக்கமாய்தான் நுழைந்தாள் - ஐந்து மணிக்கே பள்ளி

யிலிருந்து வீடு திரும்பி விடுவாளே... பின்புற தோட்டத்தில் விளையாடியபடி இருப்பாளோ? வீடு அசாத்திய அமைதியில் இருந்தது.

நிறைய இலைகளை உதிர்த்து விட்டு விசிராந்தியாய் நின் னது பின்புறத் தோட்டம். தினுசுக்கு இரண்டாய் கனி மரங்கள். இவளுக்குக் கொய்யாக்காய் பிடிக்கும் என்பதால் விநோதன் இவளுக்காய் எப்போதும் அதைக் கொண்டு வருவான் -

“என்னத்தான் - எனக்கு மட்டும் ஏதுமில்லை?” குமாரி சினுங்க,

“பலாப் பழத்தை தூக்கி வர ஆள் போயிருக்கு” என்று கிண்டலடிப்பான்.

அரவமே அற்ற அந்த இடம் அவளை அச்சுறுத்தியது. அருகே வேறு வீடுகளோ, கடை கண்ணி, ஆள் நடமாட்டமோ அற்ற தனிமை... பழங்கொத்திய களிப்பில் கூச்சலிடும் கிளிகள் மட்டுமே...

திரும்பி நடந்தாள்.

யாரோமிக அருகில் நிற்பதைப் போன்றும்... தன்னைத் தொட வந்ததும் போன்ற உணர்வில் கால்கள் அஞ்சி விரைந்தன -

அப்பொழுது இவளது சேலை முந்தானை இழுபட - ‘விழுங்கி வினோ...’ சன்ன பய அரற்றலுடன் திரும்பியவளின் முகம் வெளுத்தது.

காரணங்கள் இரண்டு.

இவளது ஆடைத் தொட்டு இழுத்தது அவனில்லை!

ஆனால் சற்று எட்டி அவன் நின்றிருந்தது நிஜம்! விநாடி யில் அத்தன்மையான தோப்பிலும் கூட வியர்த்து விட்டது.

இதயம் எம்பித் துடிப்பது அவனுக்குக் கேட்டு விடுமோ...?

பதறிய நெஞ்சை கை வைத்து உடக்கினாள் -

மெள்ள இவளை நோக்கி முன்னேறினான் -

“ஆக உன்னை இப்படி சீண்டி விளையாடினால் அது நானாய்தான் இருக்க முடியும்னு இன்னும் நினைக்கறே இல்லையா விஜு?”

ஒரு கணம் குழம்பித்தான் போனான்.

தன்னை அப்படி இழுத்தது அவன் என்று ஏன் நினைத்தேன்? அப்படி அந்நியோன்யமாய் சீண்டும் உரிமை அவனுக்கு உண்டா என்ன? இப்போதைக்கு அந்த உரிமையை எடுத்துக் கொண்டிருந்தது, ஒரு போகன்வில்லா கொடியின் முள்கிளை!

“இந்தச் செடியத்தனை எனக்கு துணிவில்லை விஜு...”

தலையாட்டியபடி சொன்னான்.

“ஆனால் முள்ளுண்டு - உத்தமனாய் பேசுகிறவர் இதைவிட கீழ்த்தரமாய் முன்பு குமாரியிடம் நடந்து கொள்ள வில்லை?” உள்ளே பொருமினாள் -

இவள் முக மாற்றத்தை கணித்து விட்டவன் கேட்டான் -

“அப்படி நான் என்ன தப்பு செய்துட்டேன்?”

“உங்களைப் பற்றி பேச வரலை... விசித்ராவைப் பார்க்கலாம்னு வந்தேன்...”

“ஓ... விசி எங்கம்மாவோடு குற்றாலம் போயிருக்கா...”

ஏமாற்றத்தில் இவள் முகம் கூம்பியது.

“அங்கேயுள்ள கடைகளை ஒரு பார்வை பார்த்துட்டு வர்துல எங்க சின்னம்மாவிற்கு ஒரு குஷி.”

“ஓ... அவ அம்மா குமாரியைப் போலவே...? விசித்ராவிற்கு சிலது வாங்கினேன்... தாழ்வார மேடையில் வச்சிருக்கேன் - அவ வந்ததும் கொடுத்திடுங்க...”

“குமாரி எங்கேயும் வெளியே போறதில்லையே... சதா படுக்கையில்தான்...”

“நான் இளவயசுக் குமாரியைச் சொல்றேன் - ஆசையாய் ஷாப்பிங் பண்ணுவாள் - அவளை இப்படி உருக்குலைஞ்சு பார்க்க... ரொம்பப் பரிதாபமாய் இருக்குது...”

“அந்த மாற்றத்திற்கு நான் காரணம்னு நினைக்கறியா?”

அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“அக்காவிற்கு வேண்டிய மட்டும் அன்பும் அனுசரணையும் கிடைச்சிருந்தால் அவளுக்கு ஏன் இந்த நிலை? ஆனால்... இன்னும் நீங்க முயன்றால் அவளை வாடாமல் பார்த்துக்கலாம்.”

கோபமாய் குறுக்கிட்டான் -

“என் உள்ளேயும் ரணமாய் இருக்குதே விஜு? நாம... நமக்குள்ளே இருந்த பிரியத்தை வார்த்தைகளால் பரிமாறிக் கொண்டதில்லை... அப்போது அச்சிறு வயதில் அதற்குரிய பக்குவமோ பருவமோ இல்லை... ஆனால் நீ படிப்பிற்காக கிளம்பிய போதும் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் போனது எனக்கு முதல் அதிர்ச்சி. பிறகும் என்னைப் பார்த்து பேச உனக்கு மனமில்லை... பட்டணத்திற்குப் போனதும் பெரிய இடத்து சம்பந்தம் ஏற்படுத்திகிட்டே... எங்களை எட்டிப் பார்க்கவும் விடாதளவு உன்னைக் கட்டிப் போட்ட வசதி.”

“வாரி... நான் அங்கே போனது படிக்க...”

“இல்லை... இங்கேயிருந்து தப்பா...! அதுதான் ஏன்னு புரியலை... அச்சமயம் எனக்கு ஆறுதலாய் நின்றது குமாரிதான்... கடைசியாய் நீ பணத்திற்காய் ஒரு கிழவனை கல்யாணம் பண்ணினது தெரிந்ததும்...”

இவள் வலது கையை ‘போதும்’ என்பதாய் உயர்த்தினாள்.

“உங்களைப் பற்றி மட்டும் பேசுங்க... என்னைப் பற்றிய கற்பனைகள் வேண்டாம்...”

“அந்த ஏமாற்றத்தில் குமாரியை கல்யாணம் செய்துகிட்டேன்” - சுருக்கமாய் முடித்தான்.

“கல்யாணத்திற்கு அது சரியான காரணமில்லை. சரி அதற்குப் பிறகாவது உங்க வாழ்வை நிறைவாய் அமைச்சிருக்கலாமே?”

“குமாரிக்குத் தெரியும்... அவளுக்கு என் மேலிருந்த வெறித்தனமான காதல் எனக்கு அவ பேரில் இல்லை. ஆனால் அதைத் தாலி ஒரு மந்திரக்கோல் போலாகி உருவாக்கித் தந்திடும்னு நினைச்ச அவளுக்கு அது அதிர்ச்சிதான்... சரி அடுத்த முடிச்சாய் குழந்தைதான்னு நினைச்ச உடனேயே கர்ப்பமானாள்... ஆனா கர்ப்பகால, பிரசவ சிரமங்களை அவளால் தாள முடியலை. படுக்கையிலேயே கிடந்த உடம்பு பெருக்க, எனக்கு அவள் மேலிருந்த எளிய பிரியமும் கூட இளைச்சிடுன்னு அவளாய் கற்பனை செய்தா... தன்னைத் தானே சமாதானப்படுத்த குடிக்கவும் ஆரம்பித்து...”

ஆகப் பழி தன் மீது சுமத்தப்படுகிறதா?

இவள் இங்கேருந்து விலகியதால் ஏற்பட்ட குளறுபடிதான்.

இத்தனைக்கும் காரணம் எனும் மாய்மாலம்.

“கதையை உங்க விருப்பத்திற்கு ஏற்ப திருக்கிட்டங்க... நான் ஊரிலிருந்து சொல்லாமலே கிளம்பினது உண்மை... ஆனால் அதற்கு ஒரு காரணமும் இருக்கணுமில்லையா?”

இப்படிப் பேச இனி ஒரு சந்தர்ப்பம் வாய்க்காது - ஆக துணிந்து பேசினாள் -

“நீங்க அக்காவிடம் முறை தவறி நடந்து... நடக்க முயற்சித்த அன்றிரவே குமாரி என்னிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிட்டா.”

அவன் கண்கள் இடுங்கின.

“என்ன சொல்றே?” குரல் கடுத்தது.

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்ங்கறேன்... மழை பெய்த அன்றிரவு... வீட்டு பின்பக்க ஷெட்டில் அக்காவைத் தொட நீங்க முயன்றது...”

உதட்டை அழுந்தக் கடித்து, கண்ணீரை மறைப்பதற்காய் வெறு பக்கமாய் பார்த்தாள் -

“குமாரிக்கா பாவம் பயந்துட்டா... அன்று அவளிடம் நீங்க அப்படி கீழ்த்தரமாய் நடக்க வேண்டிய அவசியம்? மோகமா... இல்லை அவள் மூலம்தான் விஜயவிலாஸை அடையக் கூடும்ன்ற வெறியா? இத்தனை முறையாய் நடந்து கொண்ட உங்களிடம் நான் சொல்லிட்டுப் போக... ஸாரி எனக்கு மனமில்லை...”

வார்த்தைகள் வெடித்து வடிந்தன.

“நீ சொல்றது... ஆறு வருஷங்களுக்கு முந்தின நவராத்திரி சமயமா? ஊரில் கூத்துப் பார்க்க பண்ணை வேலையாட்கள் போயிருந்த நாள் அது...?”

பாடு யோசனையும் மீதி கேள்வியுமாய் வினவினாள்.

இவள் ஆமோதிக்கக் கூட மனமின்றி நின்றாள் -

“குமாரி சொன்ன அந்த சம்பவத்தால்தான் நீ... ஊரிலிருக்கப் பிடிக்காமல் கிளம்பினாயா விஜ்?”

“நான் போனது உங்களுக்கு வசதிதானே? ஆனால் தயவு பண்ணி குமாரியை நல்லபடி கவனியுங்க... இங்கேயே இப்படியே விட்டுட்டால்... நோ... அவளை குணப்படுத்த தணம்... ஹாஸ்பிடல்ல அக்காவைச் சேர்த்து அவளை நோக்குங்க...”

பட பட வென்று பேசியவள் ஏதோ யோசனையில் திகைத்து நின்றுவதைத் தாண்டி வெளியே நடந்தாள் -

சிணுங்கிய செல்போனை காதிற்கு கொண்டு போனாள். விஜுலா லேசில் வீட்டிற்கு தொலைபேசி தொடர்பு கிடைக்காது போல... தவிர இந்த எண் யாருக்கும் தெரியாது.

“யெஸ்... விஜுலா ஹியர்.”

“குட்மார்னிங் - பானு பேசறேன்.”

“சொல்லுங்க பானு...”

“உங்க கஸின் குமாரி இப்ப நம்ப நர்ஸிங் ஹோமில் அட்மிட் ஆயாச்சு.”

“ஏன்... என்னாச்சு?”

“பதற அவசியமில்லை. ரொம்ப நாளாய் டாக்டர் ஒரு முழுமையான செக்-அப் தேவைன்னு சொல்லியும் குமாரி வரமுடியாதுன்னு அடம் பண்ணிட்டிருந்தாங்க... நேற்று ராத்திரி குடிச்சிட்டு மயக்கமாய் இருந்தவங்களை அதிகாலமே தூக்கிட்டு வந்து அட்மிட் பண்ணிட்டார் மிஸ்டர் விநோதன். ஸெடேட்டிவ் தந்திருக்காங்க... அவங்களை அமைதிப்படுத்தி பரிசோதனைக்கு, சிகிச்சைக்கு சம்மதிக்கப் பண்ணலாம்னு நம்பறாங்க... பிறகு சத்துள்ள ஆகாரமாயும் தந்து, நடக்க வைத்தால் ஹெர்ஹெல்த் வில் இம்ப்ரூவ்...”

“நன்றி பானு... நான் உடனே அங்கே வரேன்... விசித்ரா அதாவது குமாரியின் மகள் அங்கேயா இருக்கா?”

“ஸ்கூலுக்கு அனுப்பிட்டார்.”

“குமாரியின் உடம்பு எப்படி இருக்கறதாய் டாக்டர் சொல்றார்?”

“நிலை மோசம்தான்... விவருக்கான பொதுவான மருந்து தந்திருக்கார் - பரிசோதனை செய்த பிறகுதான் நிஜமான பிரச்னை என்னன்னு தெரிய வரும்...”

“ஏதேனும் சமைத்து எடுத்து வரவா...”

“ஏதும் அவசியமில்லை. சாயங்காலம் விசித்ராவிற்கு பொறுப்பேற்றுக் கொண்டாலே விநோதனுக்கு நிம்மதிதான்... அவரின் அம்மாவும் இப்போது இங்கில்லைன்னார்...”

“நல்லதுங்க பானு... சீக்கிரம் பார்ப்போம்...”

சாயங்காலம் ஒரு டாக்ஸியை வரவழைத்து விசித்ராவின் பள்ளிக்குக் கிளம்பினாள்.

அவளை அழைத்துப் போவது குறித்து தலைமை ஆசிரியையிடம் பேசப் போனவளிடம் இவளது புதுப் பள்ளிப்பற்றி பல கேள்விகள் ஆர்வமாய் கேட்கப்பட்டன.

பள்ளி மணி ஒலிக்க,

“விசித்ராவின் வகுப்பு இங்கேருந்து நாலாவது அறை - கூட ப்யூனை அனுப்பறேன்...”

வகுப்பின் வாசலில் நின்று, சற்றே பெரிய பைகளை கமத்தபடி தப்பிக்கும் அவசரத்துடன் வெளியேறிய சிறுபிள்ளைப் பார்த்திருந்தாள் - இவர்களுள் யார் விசித்ரா?

பரிச்சயமான ஜாடைகளை அச்சின்ன பட்டு முகங்களில் கிடைத்த ப்யூன் உதட்டைப் பிதுக்கியபடி வகுப்பறைக்குள் கொண்டுவர, அவரது முகம் கனிந்தது -

“என்ன பாப்பா? கிளம்ப மனசில்லையா?”

அவசரமாய் எட்டிப் பார்த்தாள் விஜுலா. கடைசி பின்பக்கில் உட்கார்ந்திருந்த குட்டிப் பெண் பையை தோளில் எதறித் கொண்டாள்.

“அப்பா காலைலேயே சொல்லிட்டாங்க...”

“என்ன?”

“சாயங்காலம் லேட்டாகும்னு...”

“வெளியே வாங்க பாப்பா...”

கொத்தமல்லி கட்டுக்கள் போல வகிடிற்கு இருபுறமும் இழுத்துக் கட்டியிருந்த கூந்தலில் ஒரு பக்கம் அவிழ்ந்து தொங்கியது. சோர்ந்த முகமும், உடலும்... தயக்கமான பார்வையுமாய்...

இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்தக் குழந்தையை.

இவளுக்குள் பரிவு நுரைத்தது.

மேலும் முன்னேறி மிருதுவாய் அழைத்தாள் - “விசித் திரா...” பதிலுக்கு அந்த வஞ்சகமில்லாத விழிகள் இவளில் பதிந்தன.

“நான் விஜுலா - உன் சித்தி... உங்கப்பாவின் அனுமதி யோட உன்னை உங்க வீட்டிற்குக் கூட்டிப் போக வந்திருக் கேன்ம்மா...”

“அப்பா ஏதாச்சும் தந்து விட்டாங்களா?”

“ம்ம்... இந்த கார்ட்...”

வாங்கிக் கவனமாய் அந்த முகவரி அட்டையைப் பார்த்த சிறுமி அதைத் தன் பைக்குள் செருகிக் கொண்டது.

“போலாம்...”

“நானைக்குப் பார்ப்போங்க பெரிய மனுஷி” என்றபடி ப்யூன் வெளியேற, விஜுலா கை நீட்டினாள் -

“உன் பையைத் தாம்மா...”

“வேணாம்... அப்பா ஏன் வரலை?”

காரியக்கார குட்டித்தான் - மனதுக்குள் மெச்சிக் கொண்டாள்

“காரில் போகும்போதே சொல்றேனே... உனக்கு கேக், முறுக்கு கொண்டு வந்திருக்கேன்.”

“நீங்கதான்... அன்னிக்கு எனக்கு சாக்லெட், டிரஸ்... தந்தது?”

“நானேதான்... இந்தா...”

காரில் ஏறியவளுக்கு எலுமிச்சம் பழரசத்தையும் தந்தாள் - அதைத் தாகத்துடன் பருகியவள் பலகாரத்தை மறுத்துவிட்டு,

“அம்மா... எப்படியிருக்காங்க?” கேட்டாள்.

“நல்லாயிடுவாங்க... குமாரி எனக்கு அக்கா முறை...”

ஆற அமர இவளைப் பார்த்து விட்டு தீர்ப்பு சொன்னாள் -

“நீங்க அம்மா மாதிரி இல்ல...”

“நாங்க கூடப் பிறந்தவங்க, இல்லையே... எங்க அம்மாமார்தான் கூடப் பிறந்தவங்க...”

“அம்மாக்கு என்ன?”

“செக்-அப்... அதாவது உடம்பு நல்லாயிருக்கானனு பார்த்துடறது நல்லதுன்னு ஹாஸ்பிட்டல்ல சேர்ந்திருக்கார் அப்பா...”

பக்கவாட்டில் நழுவி மறையும் சாலையைப் பார்த்தாள் -

“அம்மாக்குப் பிடிக்காது...”

“எது... யாரை...” சிறு பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

“வீட்ல இருக்கத்தான் பிடிக்கும்.”

“சீக்கிரம் வீட்டிற்குத் திரும்பிடுவாங்க...” ஆசுவாசமாகி ஆயுதல் கூறினாள்.

“அப்ப நான் எங்கே இருக்கது?”

“விஜய விலாஸிற்கு வாரியா விசிம்மா? அந்த பெரியய வீட்லதான் நானும் உங்கம்மாவும் பிறந்து வளர்ந்தோம்...”

“அப்பா காட்னாங்க... இப்ப அம்மாப் பாக்கணும்...”
அதிகமாய் உணர்வுகளைக் காட்டாத முகத்தோடு
தோரணையாய் பேசினாள்.

“சரி...” உடனே ஒத்துக் கொண்டான். பானு மூலமே
குழந்தையைப் பள்ளியிலிருந்து கூட்டி வர, விநோதனிட
மிருந்து அனுமதி பெற்றிருந்தாள் - இனியும் எதைச்
செய்தாலும் அவனது அனுமதி பெற்றே செய்வது நல்லது.

“தலைமுடி ஒம்பக் கலைஞ்சிருக்கே... சரி பண்
ணட்டுமா?”

சிறுமிக்கு ஒத்த மழலையில் கேட்க, பதிலில்லை.

“அம்மாக்கு உன்னை நீட்டாப் பார்த்தாத்தானே
சந்தோஷம்?”

சற்று பொறுத்து அந்த பதில் வந்தது -

“அம்மாக்கு என்னப் பாக்க பிடிக்காது...” அதிர்ச்சியைக்
காட்டாத விஜுலா, கைப்பையிலிருந்த சீப்பை எடுத்து
மேலாக கூந்தலை வாரி விசித்ராவைச் சீர் படுத்தினாள் -

முகத்தைத் துடைத்துவிட்ட போது மருத்துவ மனையின்
முன்னே கார் நின்றது.

தாழ்வாரத்தில் குமாரியின் அறையின் முன்பு நின்றிருந்த
பெண்மணியை சற்று கூர்ந்து பார்க்கவும் புரிந்தது - சந்திரா
அத்தை - விநோதனின் தாய்.

பேத்தியும் பாட்டியும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு
கொள்ளாமல் நின்றார்கள் -

இவள்தான் அவசரமாய் கைகுவித்தாள் -

“அத்தை, நான் விஜுலா...”

“புரியது... அதிகம் மாறலை நீ.”

“விசித்ராவை ஸ்கூலிலிருந்து கூட்டி வந்தேன்.”

“விநோ சொன்னான்... விசி, இந்தக் கூஜாவில் பால்
இருக்குது - ஊற்றிக் குடி.”

மறுபேச்சின்றி கீழ்ப்படிந்தாள் குழந்தை.

“குமாரிக்கு எப்படியிருக்குது அத்தை?”

மூத்தவள் சற்று நடக்க, குழந்தையிடமிருந்து சற்று விலகி
நிற்கவே அது என்று புரிய விஜுலாவும் உடன் நடந்தாள்.

“நன் உடம்பையும் பாழ்படுத்தி, எம்மகன் வாழ்வையும்
பாழாக்கிட்டா...” அடிக்குரலின் சீற்றத்தில், விஜுலாவிற்குள்
கோபம் தலை நீட்டியது.

நோயில் வாடும் மருமகளைப் பற்றிய பரிவில்லாமல்
இதென்ன குற்றம் சுமத்தல்?

“ஆறு வருஷமாய் குமாரி உங்க மருமக... நீங்க இப்படி
பேசறது... தப்புத்தை...”

“இவளைக் கல்யாணம் பண்ணினது அவனுடைய தப்பு...
மா த்தனம் - எங்க குடும்பத்துக்கே இதொரு சாபம் போல...
விஜய விலாஸத்து ஆட்களில் ஆசை வைக்க... கவிழன்னு...”

விறைப்பாய் நின்று காட்டமாய் பேசினாள் பெரியவள் -
மகள் ஓரளவு செயலாய் இருந்தும் கூட, அவன் நிழலில்
அண்டாமல் டவுனில் இருக்கும் ஒரு மகளிர் கல்லூரியில்
விருந்திக் காப்பாளராக சந்திராத்தை பணிபுரிவதாய் கேள்விப்
பட்டிருந்தாள் -

“இனி குமாரியின் உடம்பு தேற, குணமும் மாறிடும்
அத்தை...”

“ஆறு வருஷக் குடித்தன அழகைத்தான் பார்த்தேனே...
புருஷனுக்கு தொண்டுழியம் செய்ய வேண்டாம்- அன்பாய்,
அனுசரணையாய் பேசவும் கூட தெரியாத ஒரு மருமகள் -
பொம்பனை குடிச்சா குடித்தனம் மேம்படுமா? வழிகாட்டி
யாய் முன்நடக்க வேண்டியவ வழுக்கிக் கிடந்தால்?

எனக்குத் தான் வாழ்வு அமையலை - குமாரி தனக்கு அமைந்ததை இப்படி நாசம் பண்ணிட்டாளே..."

வாழ்வில் கசப்பையே ருசித்த அம்முதிய கண்களில் கண்ணீர் இல்லை... ஆனால் மிதமிஞ்சிய வருத்தம் தெரிந்தது.

"ஷ்... இங்கே வேண்டாமத்தை... வீட்டுக்கு வர்ரீங்களா...?"

"அதெல்லாம் வேணாம்மா -லீவ் சொல்லிட்டு வந்திருக்கேன் - இப்ப காலேஜ்ல பரீட்சை சமயம் - மறுவாரம் காலேஜ் மூடிட்டா நான் விநோவுடனேத் தங்கி இந்தக் குட்டியை பார்த்துப்பேன்... அதுவரை நீ இப்படி ஒத்தாசை செய்றதேப் போதும்..."

"குமாரிக்கு உடம்பு நல்லானதும்..."

மறுபடி மூத்தவள் குறுக்கிட்டாள் -

"எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. டாக்டர் முகத்தில் அருளே இல்லையே... டவுனாஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிப் போய் பெரிய சோதனைங்க செய்யணும்ங்கறார் - இப்பவே பத்து, பனிரெண்டு போன் போட்டுட்டார்... விபரந்தான் ஏதும் தெரியலை..."

இவள் உள்ளத்தை ஒரு இருள் வந்து மூடியது... தன் தாயின் அறையை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறுமியைப் பார்த்தவளின் உடம்பு நடுங்கியது.

ஒரு கல்லூரிச் சூழலில் இருந்தவளுக்குள் நிறைய புத்துணர்வு ஏறியிருந்தது. நந்தவனத்தில் நடப்பவருக்கு நாசி நிறைய நறுமணம் ஏறுவது போல...

குற்றாலத்தின் கல்லூரியில் நடந்த பாட்டு, பேச்சு போட்டிகளுக்கு விஜுலாவையும் ஒரு நடுவராய் அழைக்க, இவள் தயங்கினாள் -

"எனக்கென்ன தகுதி இருக்குதுன்னு...?"

"உங்க ஊரே உங்களை மதித்துப் பாராட்டுதே... இத்தனை இளவயதில் உங்களின் பணத்தை ஊரின் உபகாரத்திற்காய் செலவழிக்கும் குணம் அரிது... பெரிது. டாக்டரின் மனைவி பாணு மற்றொரு நடுவராய் இருப்பதால் உங்களுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை... இளமையும் திறமையுமான உங்களைச் சந்திக்கும் எங்க மாணவிகளுக்கு அது பெரிய ஊக்கம் தரும். காலை ஒன்பதிற்கு உங்களை அழைத்துவர கார் அனுப்பிட்டீர்மோ?" முதல்வர் இவளை சம்மதிக்க வைத்தார்.

ஒரு முழு நாளை கல்லூரி மாணவிகளுடே கழித்தது அருமையான அனுபவமாய் இருந்தது. நன்றி உரை முடித்து விளம்பியவளை வழியனுப்ப வந்த முதல்வர்,

"பள்ளிக்கூட வேலை எப்போது பூர்த்தியாகும்?" - வினவினார்.

"நினைத்ததற்கு மேலாவே நேரத்தை பணத்தை இப்பக்குது... ஆக நிச்சயமாய் சொல்ல முடியலை..."

"தனியாளாய் தேரை நகட்டுவது சிரமம்மா - ஊரார் உதவியையும் நீங்க கேட்கலாமே..."

"எப்படி?"

"நிகழ்ச்சி வைத்து அதன் மூலம் ஒரு தொகையை சேர்த்து..."

"நம்மூர் ஜனங்க... எளியவங்க... பாவம்..."

"உங்க பள்ளி, லைப்ரரி, கிரஷ் எல்லாம் அவங்களுக்குத் தானே - அதில் அவர்களுக்கும் ஒரு பங்குண்டு எனும் திருப்தி அவங்களுக்கு இருக்கட்டுமே..."

பாணுவும் இந்தக் கருத்தை ஒத்துக் கொண்டாள் -

"உங்களுக்கு சம்மதம்னால் அடுத்த மாதம் அருகிருக்கும் மற்ற கல்லூரிகளின் இடையேயான ஆடை அலங்கார அணிவகுப்பைக் கூட நிதித் திரட்ட பயன்படுத்திக்கலாம்..."

“குட் - டிக்கெட் போட்டு, இந்தக் கலையரங்கத்திலேயே பக்காவாய் நடத்தலாம்” - பானுவின் உற்சாகம் கூடியது -

“டிக்கெட் விற்பதானால்... ஒரு பிரபலத்தின் பெயர் இருக்கணும்... எனக்கு ஜீவகனைத் தெரியும்... வந்து பாடுவாரான்னு கேட்கவா?”

தயக்கமாய் பேசினாள் விஜுலா.

“யார்... பிரபலமான யங் ஸிங்கரா?”

“ம்... அவர் தங்கை என் காலேஜ் மேட்... அப்படி பழக்கம்... நல்ல மனுஷர். தகுதியான காரணம்ங்கறதால் கேட்கலாம்...”

உற்சாகமாய் திட்டம் வளர்த்தனர் - இளமையுடன் கழித்த நாளின் பலன் போலும்...!

ஜீவகன் பிகு பண்ணாமல் சம்மதித்ததோடு பாடகர் குழுவோடு வருவதாய் சொல்ல, திட்டம் குடு பிடித்தது.

இளம் வக்கீலான அசோக்கும் கை கொடுத்தான் -

“எது தேவையென்னாலும் போன் போடுங்க விஜுலா - சென்னையில் எதுவுமே பிரச்சனையில்லை” என்றதோடு அனுமதி சீட்டுக்கள், போஸ்ட்டிங்ஸ் எல்லாம் அச்சடித்து அனுப்பினான் - பாடகர் குழுக்கான பயண ஏற்பாடுகளும் அவன் பொறுப்பானது.

நிகழ்ச்சி சம்பந்தமாய் அசோக் ஆலம்மேட்டிற்கு வர, விருந்து பலப்பட்டது. எம்பி எம்பி விருந்தாளியின் இலையில் அப்பளம் வடகம் இட்ட விசித்ராவை புன்னகையுடன் பார்த்தான் -

“எங்கக்கா பொண்ணு” - விஜுலா அறிமுகப்படுத்தினாள் -

“ஓ... உங்க முறைக்கும்... மம் முறைப் பையனின் மகள்?”

சறுக்கி உடனே சமாளித்தான்!

அசோக் கைகழுவும் சமயம் வெளியே ஜீப்பின் ஹாரன் ஒலித்தது -

“அப்பா வந்தாச்சு சித்தி...” விசித்ரா பறந்தாள் -

“அப்பாவும் இங்கே சாப்பிடறாங்களான்னு கேளேம்மா...”

வழக்கத்திற்கு மாறாக இறங்கி வாசல் வரை வந்து நின்ற விநோதன், வழக்கம் போல அசோக்கைத் தீவிரமாய் முறைத்தான்!

இவளுக்குள் சிரிப்பு குமிழிட்டது.

அப்போதுதான் அந்த முறைப்பைப் பற்றி பேச்சு வந்ததாய் இருக்கலாம்! ஆனாலும் வீம்பாய் நிற்கும் ஒரு சிறுவனைப் பார்ப்பது போல மனம் குழைந்து பரிதவிக்கவும் செய்கிறதே...

குமாரியை உள்ளுக்குள் இருந்து அரிப்பது கான்ஸராய் இருக்கலாம் என்று மருத்துவர் சொன்னதிலிருந்து இதே தனிப்புதான்...

அவன் முகம் உள்குமுறலை வெளிக்காட்டவில்லை.

“வந்து சாப்பிடுங்களேன் அத்தான்” - இதமாய் அழைத்தாள் - ஆனால் விநோதனின் பார்வை என்னவோ அசோக் மீதேதான்... இயந்திரத்தனமாய் பதில் வந்தது.

“இல்லை... வீட்ல அம்மா காத்திருப்பாங்க.”

“ஓரே நிமிஷம்... கேரியரில் தர்றேன்... அத்தையும் சாப்பிடுவாங்கல்ல?” அவன் மறுக்கும் முன் காரியத்தில் இறங்கினான். உணவை அவன் ஜீப்பில் ஏற்றும்போது அடிக்குரலில் விசாரித்தான் -

“இந்த அசோக் நிஜமாவே வக்கீலா... இல்லை வக்கீல் ஜூனியராய் வேஷங் கட்டும் நடிகனா?” என்று!

ஒரு கணம் விழித்தவள் மறு கணம் புன்னகைத்தாள் -

“சிலருக்குக் கடவுள் புத்திசாலித்தனத்துடன் அழகையும் சேர்த்தே தந்துடுறார், அத்தான்...”

“சிரிப்பும் சிங்காரமும் இருக்குது... அறிவும் இருக்குன்றே?”

மெய்யான சந்தேகத்துடன் வினவினவன் கூடவே,

“இப்ப அதோடு உன் மூலம் பணமும் சேர்ந்திடுது... ம்ம்?” என்று முடிக்க, இவளுக்குள் கோபம் ‘சுர்’ரென ஆரம்பமானது.

“எல்லா ஆண்களும் உங்... அதேபோல... இருப்பாங்கன்னு நினைக்கக்கூடாது... பெண்ணின் பணம், சொத்திற்காக அவளை விரும்பறாங்கன்றது தப்பான எண்ணம்.”

அதற்குள் விசித்ராவையும் ஏற்றிக் கொண்ட வாகனம் புகையைக் கக்கி விட்டுக் கிளம்பியது.

குமாரியை மருத்துவமனையில் போய். பார்த்த போதெல்லாம் நோயாளியின் அழகையும் அலறலையும் தாள் முடியவில்லை. ஆக விஜுலா வீட்டிற்கான ஒத்தாசைகளோடு நிறுத்திக் கொண்டாள் -

அத்தை முதல் நாளே சொன்னதுபோல டாக்டரின் முகம் இருளோடிதான் கிடந்தது -

“கான்ஸர்ல செகன்ட்ரீஸ் கூட வந்தாச்சுன்னு தெரியுது... இத்தனை பரவிய புற்று நோயை, குணப்படுத்த முடியாது... வேதனையை மட்டும் மட்டுப்படுத்தலாம்...”

அவர் வருந்த, குமாரி மறுபக்கம் அலறினாள் - “ஏன் என்னை வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போக மாட்டேங்கறீங்க? இங்கேயே எனக்கு சமாதிகட்டறதாய் முடிவு பண்ணியாச்சா? அதான் நான் என் வீட்டை விட்டு வரலைன்னேன்... இது... இது... சித்ரவதை...”

நோய் முற்றிப் போனது அறிந்ததும் சூழலே மாறிப் போனது - ஒரு வார்த்தை பேச, புன்னகைக்கக் கூட எல்லாரும் யோசித்தார்கள்.

பெரும்பாலும் மயக்க மருந்தின் தயவில் உறங்கி வலியை, பயத்தை மறக்கடிக்கப்பட்ட குமாரியின் உடல் வற்றி கருங்கலானது.

விழித்திருந்த வேளைகளில் ஒரு புலியைப் போன்ற ஆக்ரோஷத்துடன் கணவனைக் குதறி எடுத்தாள். ஆனால் விநோதன் அவளை விட்டு விலகவில்லை.

ஆக சில சமயம் பரிவும் காட்டினாள் -

“ஆறு வருஷம்... 2,100 நாளுக்கு மேல் நீங்க எனக்கே எனக்குன்னு இருந்தாச்சு... அது போதும்... இனி நீங்க உங்க மனசு போல வாழணும்... இதுக்கும் மேல இந்த குமாரிக்கு வேண்டாம்னு ஆண்டவனே தீர்மானிச்ச பிறவு... நான் வாழ ஆசைப்பட்டுத்தான் என்ன?”

“பிழைச்சிடுவேன்னு நினைக்கணும், நம்பணும் குமாரி... விசித்ராவுக்காக வேணும்...”

“ம்ஹும்... எனக்கு... எனக்கு உயிர் மேல ஆசை வற்றதே உங்களை நினைக்கறப்பதான்... ஆனா நான் பண்ண பாவத்திற்கு அது நடக்காது...” மூச்சிரைப்பவளைப் பார்ப்பவன் நெகிழ்ந்து நிற்பான்.

விஜுலா நிதி திரட்டும் விழாவிிற்கான சில நுழைவு சீட்டுக் கட்டுக்களுடன் நெல்லைக் கல்லூரிகளுக்குச் சென்ற இடத்தில் தான் செய்தி அவளை எட்டியது -

“குமாரி இறந்து விட்டாள்” - என்று!

இவளின் முக அதிர்வைக் கண்ட கல்லூரி பேராசிரியர்கள் பதறி அறுதலும் உதவியுமாய் துணை நின்றனர் -

“ம்ப்... ரொம்ப நெருங்கினவங்க போல... இந்த மாதத்தில்...”

“அவளைத் தவிர உறவுன்னு இப்ப எனக்கு யாருமே இல்லை...” சொல்லி முடிக்கவும் முடியாமல் விம்மினாள் -

அந்த சகோதரியை முழுக்க அறியாமலேயே இழந்து விட்டேனோ என்ற துக்கம் வேறு...

“அப்படி சொல்லாதேம்மா... கடவுள் எடுத்த உறவுக்கு ஈடாய் உனக்கு இரட்டிப்பாய் தருவார்... தைரியமாய் இரு...”

ஆறுதல் சொன்னார் ஒரு மூத்த பெண்மணி.

சாவு விழுந்ததால் கழுவி விடப்பட்ட வீடு தலைக்குக் குளித்ததால் சோர்ந்த மூதாட்டி போல அயர்ந்து கிடந்தது.

விஜுலாவின் சொற்படி அவள் வீட்டில் சமைத்து இங்கு கொண்டு வந்து பரிமாறிய பணியாட்கள் கேரியர்களுடன் கிளம்பி நின்றார்கள் - லட்சுமி கேட்டாள் -

“நாம போலாமாம்மா...”

விஜுலா பாயை உதறி விரித்தாள் -

“இல்லை ஆயா... இன்னைக்கு இங்கேயே படுத்துட்டு நாளை வரேன்...”

“காலை பத்து மணிக்கு டாக்ஸியை வரச் சொல்லவா?”

“ம்ம்...”

ஓர்க்கண்ணால் சந்திரா அத்தையைப் பார்த்தாள் - அங்கு மறுப்பேதும் தெரியவில்லை.

விசித்ராவின் உற்சாகம் தெளிவாய் தெரிந்தது - ஒரு சிறு கூஜாவை நிரப்பி,

“ராத்திரி உங்களுக்குத் தாகமெடுத்தால் குடிக்க, சித்தி” என்று இவளருகே கொண்டு வைத்தாள் -

“சமத்துட - உங்கப்பனோட போய் படு... அவனும் தனியா இருக்க வேண்டாம்” தாயின் கரிசனையுடன் சொன்னாள் விநோதனின் தாய்.

“ம்ம்... அப்பா அழுதாங்க, பாட்டி... நாம் பார்த்தேன் - சொல்லும் போதே குழந்தையின் முகம் கோண, இவள் கண்களையும் உப்பு நீர் குத்தியது. பிறர் முன்னிலையில் சமாளித்து நின்றாலும் அவனது மனவேதனை இவளுக்குப் புரிந்தது.

இனி தன் மனைவியை இந்த வீட்டில்... ஏன் எங்குமே பார்க்க முடியாது என்ற ஆறாத ஆற்றாமை!

விளக்குகளை அமர்த்தி விட்டு படுத்தாள். விடிவிளக்கின் நில ஒளி ஏதோ ரகசியம் பேச அவர்களைத் தூண்டியது.

குமாரி புலம்பியது போல இரண்டாயிரம் நாட்களுக்கு மேல் அவளின் ஆசைப்படியே வாழ்ந்த இந்த வீட்டை விட்டு அவளைக் கிளப்பியதுதான் தப்போ?

குணப்படுத்தி விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் அல்லவா விநோதனைத் தூண்டினோம்...

இப்படி குமாரி சடலமாய்தான் திரும்புவாள் என்று நினைக்கவில்லையே?

பெருமூச்சுடன் புரண்டு படுத்த அதே சமயம் அத்தையும் புரண்டார்கள் -

“துக்கம் வரலையாத்தை?”

“மனசு ஆறலையே... இப்படிப் போவான்னு யார் நினைச்சா?”

நில விளக்கின் பளபளப்பையே பார்த்திருந்தாள் -

“நீ எம்மருமகளாய் வந்திருந்தால் இந்த அவலமெல்லாம் இல்லை...”

“அத்தை!” - மெள்ள அதட்டினாள் -

“விநோ மனசுல நீ இருந்தது தெரியும் - பிறகு எப்படி நம்மன்னு குமாரி புகுந்தாங்கறது புரியலை... -அவ அவனுக்கு

ஏத்தவளில்லை. ஆனாலும் எங்களைக் கேட்டுட்டா அவங்க கல்யாணம் நடந்துச்சு? ஏன் அத்தனை ஆத்திரம்... அவசரம்... ஒண்ணும் புரியலை..."

"பிரியப்பட்டுத்தான் சேர்ந்தாங்க அத்தை..."

"அப்படின்னா இந்த வீட்ல ஏன் சந்தோஷம் இல்லை? நான் உங்க மாமாக்கு வாழ்க்கைப்படாமல் வீம்பாய் நின்னேன் - கல்யாணம் கட்டுனதுகளுக்கு ஏன் வீம்பு?"

இதுபோல ரகசியங்களுக்குத் தோதான நேரம் வேறு அமையாது என்று பட கேட்டாள்.

"விநோதன் எங்க மாமாக்குப் பிறந்தவரனு தெரியும்- பின்னும் ஏன் நீங்க சேர்ந்து... அதாவது திருமணம் செய்துக்கலை அத்தை?"

"வெறுப்பு... வீம்பு! பெரிய இடத்து பையன் மேல மகள் ஆசைப்படறது தெரிஞ்சதுமே எங்கப்பா, எங்க தகுதிக்கு ஏத்த இடமாய் தேடி எடுத்து பரிசும் போட்டுட்டார்... அப்பமும் தெனாவெட்டாய் உடுத்திட்டு நின்னேன்... என்னைய மீறி என்ன நடந்திடும்னு... பரிசும் போட்ட பயல் ஊரெல்லாம் கதை திரிச்சிருக்கான்... நிச்சயித்த கையாலே என்னைத் தொட்டுட்டதாயும் கொஞ்சினதாயும்..."

"ஆனா அதற்கும் முன்னமே எங்க மாமாவோட பழக்கமில்லையா?"

"அவரால ரெண்டு மாசம் முழுகாத நிலை எனக்கு! அது எப்பேர்ப்பட்ட தப்பு, அசட்டு தைரியம்ங்கறது இப்ப தெரியுது... அது அப்ப புரியாத பருவம்! எப்படியானாலும் ராஜா போல வந்து இவர் என்னை மீட்டு கூட்டிட்டுப் போவார்ன்ற எதிர்பார்ப்பு..."

இருவரும் கலைக்கத் துணியாத மௌனம் சற்று நேரம் அவர்களிடையே நின்றது.

"ஆனா... அவர் நான் எதிர்பார்க்காததைக் கேட்டுட்டார்..."

"உங்க பரிசுச் சமயம் மாமா வெளியூர் போயிருந்ததாய்...?"

"ஆமா - குத்தகைக்கு விட்டிருந்த இவர் நிலத்தை அவன் விற்க முயன்றதாய் கேள்விப்பட்டு ஓடினார்... வேலை அங்கே ஒரு மாசத்துக்கு இழுத்திடுச்சு... வீட்லேயும் எங்க காதல் தெரிஞ்சதால் ஏற்பட்ட கலவரம்... ஆக எல்லாம் ஆறட்டுமனு அசலுரிலேருந்துட்டு வந்தவர் கேட்டாரே கணக்காய் -

"இது அவம் பிள்ளைதானேன்னு...?"

வருவாய் மாறியிருந்ததும் வலித்தது போலும் -

"நான் கர்ப்பங்கறது தெரிஞ்சதும் பரிசும் போட்டவனும் தலைமறைவாயிட்டான்..."

"நீங்க மாமாட்ட பேசி புரிய வச்சிருக்கணும்..."

"ரெண்டு ஆண் சிங்கங்களும் ஓடிப் போயாச்சு. பிடரியைப் பிடிச்ச வந்து உலுக்கி சொன்னாலும் கேட்பவரில்லை உன் மாமா - தவிர எனக்குந்தான் வீம்பு. தாலி கட்டறதுக்கு முன்னே சேலைக்கட்டை அவிழ்த்தவருக்கு இப்படி ஒரு சந்தேகம் வரலாமான்ற வெறி... ஆனா அப்படி உடன்படும் பெண் மேலே ஆண் பிள்ளைக்கு மரியாதை இருக்காதுன்றது பட்டுப் புரிஞ்சது... சரி... இது நாம பண்ண தப்புக்கான பிராயசித்தம்னு ஒண்டியாய் நின்னுட்டேன்..."

"மாமாவும்தான்... அவரை மாப்பிள்ளையாக்க பலர் முயற்சித்தும் முடியலியே?"

"அதான் சொன்னேனே... வெட்டி வீம்பு... அவர் காலில் விழுந்து நான் கதறியிருந்தால் தூக்கியெடுத்துத் தாலி முடிஞ்சிருப்பார்... ஆனால் இப்படிக்கேவலமாய் ஒரு கேள்வி கேட்டவரிடம் என்ன பஞ்சாயத்துன்னு நானும் வெட்டிகிட்டேன்...வயித்துல இருப்பது யார் பிள்ளைங்கறது விவாதம் பண்ண விஷயமா விஜுலா?"

“புரியுது...” பெருமூச்சுடன் ஆமோதித்தாள்.

“அவருக்கு எனக்கு சம அந்தஸ்தில்லைன்றது தெரிஞ்சும், ஏன் எங்களுக்கிடையே ஆசை கிளம்புச்சோ... எல்லாம் விதி...”

“விதியை மதியால் மாற்ற முடியுமோ என்னவோ... அன்பால் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம்... அன்பிற்கு மசியாதவங்க யாரு? பழசை எல்லாம் மறந்திடுங்க அத்தை... நான் சென்னையில் எடுத்திருக்கும் டிப்ளமோ கோர்ஸ் சம்பந்தமாய் அங்கே ஒரு மாசமேனும் போகணும். நீங்க நம்ப ஸ்கூலை பார்த்துட்டா, எனக்குக் கவலையேயில்லை...”

“எனக்கெதுக்கும்மா அந்த பொறுப்பு, பெருமை எல்லாம்?”

“ஏன்னா நீங்கதான் விஜய விலாசத்தின் மருமகள் - வேறு யாரும் அங்கே அந்தப் பேரோடு நுழையிலியே - மாமா தன் மனசுக்குள்ளும் வேறு யாருக்கும் இடம் தரலை...”

லேசான விசம்பல் அத்தை அழுவதைக் காட்டித் தந்தது.

“கசப்பெல்லாம் இதோடு கரைஞ்ச போகட்டுமத்தை. நிம்மதியாய் தூங்குங்க... சிட்டாட்டம் விசி இருக்கா...”

“அப்ப அவளுந்தான் ஏன் ஸ்கூலுக்கு இத்தனை தூரம் போகணும்? உன்... மம் நம்ப ஸ்கூலிலேயே சேர்த்திடலாமே...”

“சேர்த்திடலாமே!”

நிம்மதியாய் அத்தையின் விரல்களை அந்த அரை இருளில் தேடிப் பற்றிக் கொண்டாள் - குளிர்ச்சியான விரல்கள்.

ஆனால் இருவருக்குள்ளும் பாசம் வெப்பமாய் பரவியிருந்தது.

“காலையில் விசித்ராவைக் குளிக்க வைத்து ஆசையாய் உணவை ஊட்டினாள் -

பள்ளி பஸ்ஸின் ஹாரன் ஒலியில் சிறுமியின் முகம் சாம்பியது.

“நான் போகணுமா?”

“பரீட்சை சமயமாச்சே - அதற்குப் பிறகு நீண்ட ஹாலிடே... தவிர வீட்டில இருந்தும்தான் என்ன பண்ணப் போறே... பிறகு விழா நடக்கும்... எனக்கு ஒத்தாசையாய் இருப்பே...”

“ம்ம்... எங்க ஸ்கூல்ல கூட அந்த டிக்கெட் விக்ராங்க, சித்தி.”

“குட். நம்பஊருக்குன்னு ஸ்கூல் வற்றதில் எல்லாருக்கும் அத்தனை ஆர்வம்.”

வாசலுக்கு வந்தவள் வருத்தமாய் கேட்டாள் -

“சரி சித்தி... ஆனா ஸ்கூல்லிருந்து நா வற்றப்ப நீங்க இருக்கமாட்டீங்களே...”

வீட்டிற்குள் நுழைய கேட்டைத் திறந்த குமுதாவின் புருவங்கள் உயர்ந்தன -

“அடே விசிக் குட்டி, இன்னைக்குமா உன்னை ஸ்கூலுக்குக் கிளப்பிட்டாங்க... பாவம்... அதென்ன சித்தின்னு புது உறவு முறை? ஆன்ட்டின்னுதானே...?” இடிபந்தாள்.

“அது பிறருக்கு... நான் குமாரிக்குத் தங்கை முறை...”

“ஓ... அதான... ஆனா இத்தனை நாளாய் விட்டு இப்பத்தானே உங்களைப் பார்க்கறேன்... ஒரே தரம் அக்காவப் பார்க்க வந்தீங்க... இப்ப அவங்களே இல்லை..”

“பை பை சித்தி.”

பொடி வைத்துப் பேசியவளைக் கண்டுகொள்ளாமல் முழந்தைக்கு கையாட்டினாள் -

வீட்டினுள் சுயாதீனமாய் திரிந்த குமுதாவைப் பார்க்க பார்க்க எரிச்சல் மண்டியது.

நோயாளியான குமாரியைப் பராமரிக்க வீட்டில் ஏற்றப் பட்ட இந்தப் பெண்ணிற்கு இன்னும் இங்கென்ன வேலை?

மெல்லிய அரக்கு நிற வாயில் புடவையை மூங்கில் போன்ற உடம்பில் இறுகக் கட்டியபடி ஏனிற்கு அலைகிறாள்? யாருக்காய்...?

ஆனால் இதுபோன்ற கேள்விகளுடன் அதிகம் குமைய அவளுக்குப் பொழுதில்லை... அத்தையிடம் சொல்லிக் கொண்டு தன் வீட்டிற்குக் கிளம்பினாள் -

அங்கு காத்திருந்த வேலைகள் இவளைச் சுற்றிக் கொள்ள நாள் பறந்தே போனது.

மாலைப் பொழுது கருக்க, ஆலமரத்துக் கிளிகளின் கூச்சலும் ஓய்ந்து, சுற்றுப்புறமே அமைதியானது...

இவளுக்குள் மட்டும் ஏதோ ஒருவித அமைதி இன்மை... ஒரு மூலையில் பல்லி கத்தியதில் கூட உடம்பு திடுக்கிட்டது... அதே நேரம் அந்த பரிச்சயமான ஹாரன் ஒலியில் இதயத் திற்குள் இன்னுமொரு 'திடுக்'... ஆனால் இது உல்லாச உதறல்...!

வாசலுக்கு ஓடிப் போனாள்.

சின்ன டிபன் டப்பாவுடன் அதே ஆவலுடன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தது விசி.

"அட்டே வாடா எந்தங்கம்... பரீட்சை எப்படி எழுதினே?"

"நீங்க காலைல சொல்லித் தந்ததுதான் கேட்டாங்க சித்தி."

"அப்படியா? இதென்ன கையிலே?"

"எனக்கு இஷ்டமான பொம்மை பிஸ்கெட் - உங்களுக்குத் தர எடுத்துட்டு வந்தேன்..."

டப்பாவைத் திறந்து ஆந்தை வடிவிலிருந்த ஒரு பிஸ்கெட்டை இவளது வாயில் இட்ட அக்கணம் இவளுக்குள் நிறைந்து போனது.

ஆக தனக்கென்று ஒரு குடும்பம்... தன்னை நினைத்து ஓடி வரும் அன்பான மற்றொரு உயிருக்காய் ஏங்கித் தவிக்கிறது தனக்கும்...

ஊருக்கு உபகாரம் செய்தாலும் தனக்கென்று யார் என்ற மருகல் தன் உள்ளே இருக்கிறது.

"அப்பா எங்கே விசி?"

"டாக்டர் அங்கிள் வீட்ல வேலையிருக்காம்... வரும் போது என்னக் கூப்பிட்டுக்குவாங்க..."

"ஆயா சுண்டல் செய்தாங்க - சாப்பிடறியா?"

"உங்களுக்குச் சமைக்க தெரியுமா சித்தி?"

தூக்கி மடியில் இருத்தியபடி வினவினாள் -

"என் கேட்கறே?"

"இந்தாங்க ஸ்டார் பிஸ்கெட்..."

"ம்ம்... சமையல் தெரியும் - ஆனா ரொம்ப மெனக்கெடற நிலை - ஆயாதான் இருக்காங்களே?"

"கொழுக்கட்டை செய்வீங்களா?"

"தெரியும் - உனக்குப் பிடிக்குமா. எப்ப செய்லாம்?"

"நிஜம்மா? வெல்லம் பப்பெல்லாம் போட்டு..."

"தெங்காயும்தான்... அடுத்தாப்பல உங்க வீட்டுக்கு வர்ற போது சேர்ந்தே செய்வோம்..."

"பூப்ப இன்னொன்னும் நீங்க பாக்கணும்."

"காட்டேன்."

வெளியே ஓடிய சிறுமி அங்கிருந்தே கேட்டாள் -

“உங்களுக்குச் சத்தம்னா பிக்குமா பிக்காதா?”

சற்று முன்பு பல்லியின் பேச்சு கூட உதறத்தான் செய்தது. ஆனால் குழந்தையின் பேச்சால் வீடே களையாகி விட்டதே.

“உன்னுதெல்லாம் பிடிக்கும்தான்...” சிறுமியை உச்சி முகர்ந்தவள் அதன் கையிலிருந்த பொருளை ஆர்வமாய் கண்டாள்.

“இதென்ன ‘டப்டப்’ வண்டியா?”

“அய்... நானும் அப்படித்தான் சொல்வேன்” - விசித்ரா வின் பச்சரிசிப் பற்கள் அனைத்தும் தெரிந்தன.

தரையில் வைத்து கயிறால் இழுக்கப்பட்ட அச்சிறு மாட்டு வண்டியின் பொம்மைச் சக்கரங்கள் சுழன்றன... அந்த லயத்திற்கேற்ப ‘டப்டப்’ என நடுவிலிருந்த முரசில் தட்டி ஒலியெழுப்பியது... அதில் பொருத்தப்பட்ட ஒரு குச்சி.

“உங்கப்பா செய்து தந்தாரா?”

“ஆமா... ஜிகினா பேப்பர் ஒட்டி... அழகா இருந்துச்சு...”

“நானும் சின்ன வயசில இதை இழுத்தபடி ஓடுவேன்...”

“அப்ப உங்களுக்கும் பிக்குமா? அம்மாக்கு இது பிக்காது...” வருத்தமாய் சொன்னாள்.

“சுகமில்லாமல் படுத்திருந்தபோது... சப்தம் தொந்தரவாய் இருந்திருக்கும்டா சமாதானம் சொன்னாள்.”

“கொழுக்கட்ட கூட செய்தே தந்ததில்லியே? மத்த அம்மால்லாம் செய்வாங்க?”

“முடிஞ்சா செய்து தரமாட்டாங்களா?”

“இந்த வண்டி கத்துதுன்னு தூக்கிப் போட்டுட்டாங்க...”

“அதான் சொன்னேனே விசிம்மா... தலைவலியோடு படுத்திருக்க காதைக் குடையும்... கஷ்டமாயிருக்கும்...”

“நானே அம்மாக்கு கஷ்டந்தான்...”

கணம் திடுக்கிட்டு பின் தேற்றினாள் -

“நீ பொக்கிஷம்மீ, செல்லம்.”

விசித்ராவின் முகமலர் கூம்பியது.

“ல்ல சித்தி - அம்மாக்கு என்னை பிக்காது... அவங்களை படுக்கவே வச்சுட்டேனே?”

“அப்படி யார் சொன்னா?” - ‘குழுதாவா’ என்ற கேள்வியை அடக்கினாள்.

“அம்மாதான் - அவங்க ரும் போனா தொரத்திட்வாங்க... படுக்க வச்ச... இப்ப கொல்ல வர்றியான்னு?”

இருவரின் கண்களிலும் நீர் கோர்த்துக் கொண்டது.

“உடம்பின் வேதனை தாங்காமல், சொல்லிட்டாங்கம்மா கட்டிலில் கால் முட்டியைத் தட்டிட்டு ‘சனியனே’ன்னு கட்டிலைத்தானே திட்டறோம் - வலிக்கு அதுவா பொறுப்பு... அது நம்ப முட்டாள்தனம்...”

“அப்போ அம்மா செத்தது...”

“நோய்தாம்மா காரணம் - யாருக்கு எப்போ வியாதி வரும்னு யாருக்கும் தெரியாது - அம்மாக்கு உம்மேல் ஆணதான். இனி இப்படியெல்லாம் தப்பாய் நினைக்கவேக் கூடாது - என்னடா?”

முத்தமிட்டு இட்டுதேற்ற, குழந்தையின் முகம் தெளிவானது.

வெளியே ஜீப்பின் சன்ன உறுமல் கேட்க, விசித்ரா பின்னாள் -

“அடுத்த தரம் பாட்டியையும் கட்டாயம் கூட்டிட்டு வாவிசி”

“கூப்பித்தேன் சித்தி... அவங்களுக்கு நிய்ய வேலை... இனிமே குமுதாக்கா வேலையும் அவங்கதான் பாக்கணும்...”

“ஏன்?”

“நாளையிலேந்து அவங்களை அப்பா வேலைக்கு வா வேணாம்ன்ட்டாங்க... அக்கா அழுதெல்லாம் பாத்துச்ச... அப்பா திட்டினாங்க...”

“ஓ?”

விடை தந்து கையாட்டியவளுக்கு நிம்மதியாகவும் சற்று மகிழ்வாகவும் கூட இருந்தது... விநோதன் அத்தனை மோசமானவனல்ல என்ற எண்ணம் தந்த மகிழ்வோ...?

‘சேவல் கூவி

செங்கதிரைக் கூப்பிட்டது

செங்கதிர் வந்து

இருட்டைச்

சிறுகச் சிறுகச் சாப்பிட்டது”

என்ற வாலியின் கவிதை வரிகளை கண் எதிரே கண்டு கொண்டிருந்தாள் -

கண்கள் உதயத்தின் ரம்யத்தைப் பருகியது போல ஆவி பறந்த காபியை நாவு ருசித்தது.

மன நிறைவுடனான சில பொழுதுகளில் இதுவும் ஒன்று என்று அக்கணத்தை மனத்துக்குள் பத்திரப்படுத்தினாள் - பள்ளிக்கான நன்கொடை திரட்டும் விழா இத்தனை

அம்சமாய் நடக்கும் என்று அவளே எதிர்பார்க்கவில்லை. இத்தனை கூட்டத்தைக் கூட்டினால் என்னென்ன குளறுபடிகள் எழுமோ... கிராமத்து ஜனம், வரும் நவீன இசை நிபுணர்களை ரசிப்பார்களா... கலைஞர்களுக்கும் ரசிகர்களுக்கும் திருப்தி வருமா என்ற பதட்டமெல்லாம் கரைந்து போய் மனம் நிறைந்திருந்தது.

ஊரின் பெரியவர்களோடு அசோக்கும் முனைய, திணறாமல் நிகைக்காமல், பள்ளிக்கு செலவழிக்கக்கூடிய அளவில் தொகையும் சேர்ந்திருந்தது. ஆசிரியர்கள் தங்குமளவில் சின்ன விடுதியும் எழுப்பி விடலாம் -

ஆனால் அந்த நிறைவான கணத்தை நீடிக்க விடக்கூடாது என்பதாய் பேர்ன் கிணுகிணுத்தது -

கூப்பிட்டது விசித்ராவின் பதட்டமான குரல் -

“பாட்டி கீழ் வழுந்திட்டாங்க, சித்தி...”

“கடவுளே - அப்பா எங்கேம்மா?”

“அவங்க... அவங்கதான் பாட்டிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிட்டுப் போயிருக்காங்க... வலிக்குதுன்னு பாட்டி அயுதாங்க சித்தி...”

“நீ வீட்ல தனியாவா இருக்க விசிம்மா?”

“ம்ம்... வீடு பூட்ட முடியாதுன்னு...”

“தோ - பத்தே நிமிஷத்துல வந்துடறேன்...”

மேஸ்திரியின் உடைசல் டூவீலரின் பின்னே தொற்றிக் கொண்டு கிளம்பினாள். இதுபோன்ற நேரத்தில் குழந்தையைத் தனியே விடலாமா? நல்ல வேளையாய் விசியின் நோட்டில் தன் செல் நம்பரை எழுதி வைத்தேன் - என்றெல்லாம் நினைத்தபடி விநோதனின் வீடு போய் சேர்ந்தாள் -

விசித்ராவை அமைதிப்படுத்துவதற்காய் கொழுக்கட்டை செய்யப்பட்டது... அதன் தயாரிப்பில் மும்முரமாய்

ஈடுபட்டதில் விசியின் பதட்டம் ஆவியாகிப் போக, வீட்டையும் சேர்ந்து சுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள் -

ஆயா மூலம் தோசை மாவை வரவழைத்து சட்னியுடன் இரவு உணவை தயாராய் சமையலறையில் வைத்தாள் -

கடைசியாய் படுக்கை விரிப்புக்களையும் மாற்ற, அறை பளிச்சென்று தெரிந்தது -

அயர்ந்து வீடு திரும்பிய விநோதனிடம் அத்தையைப் பற்றி விசாரித்தாள் -

“டவுனிற்குக் கூட்டிப் போக வேண்டியதாயிடுச்சு... எக்ஸ்ரே எடுத்தாச்சு... காலைல ஆர்த்தோ ஸ்பெஷலிஸ்ட் வந்து பார்க்கும் வரை அங்கதான் இருக்கணும்னு...”

“நாளைக்கு பாட்டி வந்திருவாங்கப்பா... இப்ப சித்தி நம்ம கூட இருக்கட்டுமே?” விசி கெஞ்சினாள் -

“ஊர்ல அவங்களுக்கு நல்ல பேர் - அதை நாம கெடுத்திடக் கூடாதில்லையா? அவங்களைப் போய் அவங்க வீட்டிலயே விட்டிடுவோம்...”

நக்கல்தான் - ஆனால் விழாவிற்காய் விநோதனும் முழுமூச்சாய் உழைத்ததை மறக்க முடியாது... கலைஞர்கள் இங்கு கூட்டி வருவதிலும், வசதியாய் தங்க வைப்பதிலும் எத்தனை ஒத்தாசையாய் நின்றான்...

இவளை இறக்கி விட்டவன் மறுபுறம் பார்த்தபடி பேசினான் -

“நன்றி விஜு... விசியைப் பார்த்துக்கிட்டதிற்கு களைத்து வந்த எனக்கு தோசையும் கொழுக்கட்டையுமாய் பரிமாறினதுக்கு... வீடு கூட சுத்தமாய் தெரிஞ்சது...”

“நாளை விசிக்கு ஸ்கூல் இருக்குதே... உதவிக்கு வரவா?”

“சமாளிச்சிடுவோம்... இதுவே பெரிய உதவி. குட்டிப் பெண் தனியாய் வீட்டில் இருப்பாளேன்னு பதறியடிச்சு வந்தேன்... அம்மாவும் அங்கே பேத்தியைப் பற்றிதான் புலம்பினாங்க...”

“அவசர ஆத்திரத்திற்கு உதவத்தானே உறவு? என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டு கிளம்பியிருக்கலாம். நீங்க...”

“இன்னும் எங்களை உறவாய் நினைக்கறதுக்கு நன்றி..”

மெள்ள இவள் புறமாய் திரும்பினாள்.

“எனக்கும் வேறு யாரும் இல்லையே அத்தான்...”

இருளில் அவனது விழிகள் பளபளத்தன -

“அப்பா நாளைக்கு நான் கொஞ்ச நேரம் சித்தி வீட்டுக்குப் போட்டுமா?”

“ம்ம்...”

“நீங்களும் வரலாமே - இருந்து சாப்பிட்டிட்டு போகலாம்...” இருளில் அவனது முக பாவனையை புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. தயக்கமா... அல்லது என்ன சொல்லி இந்த அழைப்பைத் தட்டிக் கழிப்பது என்ற குழப்பமா?

“அப்பாக்கு நிறைய வேலை இருக்கும் போல விசி... அவங்க அலைய வேண்டாம்- நான் கேரியரில் சாப்பாட்டை உங்க வீட்டுக்கே எடுத்து வரேன்... நேரமிருந்தால் அங்கேயும் வந்து சாப்பிடுவார்...”

இவள்தான் அவனுக்காய் பதில் தந்தாள் -

“அப்பிடியாப்பா?”

“சித்தி சொல்றபடிதான்...”

இவளுக்கு ஏனோ மிக மகிழ்வாய் போனது... பறந்து விடலாமோ என்றளவில் உடலுமே கூட சிறகுபோல லேசாய்... பாரமின்றி...

ஒரு சின்ன ஜீவனால் வீட்டின் களையே மாறிவிடக் கூடும் என்பது புரிந்தது விஜுலாவிற்கு.

சதா ஓடித்திரிந்த விசித்ரா, நூறு கேள்விகள் கேட்டாள். அவளைப் பார்த்த பானு கூட வியந்து போனான் -

“உன்னோட பழகியதில் சின்னது கூட மாறி, சந்தோஷமாய் இருக்குது விஜுலா” என்று.

விசித்ரா பள்ளிக்குப் போன பின் இரு பெண்களும் தோட்டத்தைச் சுற்றியபடி அளவளாவினார்கள்.

“விசித்ராவின் பேச்சும் சிரிப்பும் புதுசாய் இருக்குது விஜுலா... முன்னே தண்ணி விடாதத் தளிர் போல வாடிக்கிடப்பா...”

“தன் தாய்க்கேத் தன்னைப் பிடிக்கலைங்கற கலக்கம், ஏக்கம் அதுக்கு...”

“குமாரியும் பாவம்தான்... அவ யாரையும் நேசிக்கவே அஞ்சினா... டாக்டரிடம் மனம்விட்டுப் பேச, அவர் புரிஞ்சுகிட்டது. அதைத்தான் - அன்பு... அதீத அன்பு தன்னை பலவீனப்படுத்தும்னு நினைச்சா... போல... தான் அன்பு செலுத்துபவருக்காக எதுவானாலும் தந்து அவரை எப்படியானாலும் தன் கைக்குள் வைக்கணும்ற வெறி வருது... அந்த வெறி தன்னை அடிமையும் படுத்திடுதுன்னு புலம்பினாளாம்... அதனாலேயே நான் எல்லாரிடமும் எரிஞ்சு விழறேன்... விலகிடறேன்னு... சொன்னாளாம்...”

உணர்வின் மிகுதியால் விஜுலாவின் முகம் சிவந்துதுடித்தது.

“வெறுப்பைத் தன் கேடகமாக்கி அதன் பின்னே ஒளிஞ்சு வாழ்ந்திருக்கா...”

“சாவு அவளுக்கும்தான், அவளது வெறுப்புக்கு ஆளானவங்களுக்குமே ஒரு விடுதலையாயிடுச்சு... மிஸ்டர் விநோதன்...

கூட இப்ப சாந்தமாய் தெரியறார்... அவருக்கும் இதுவரை சோதனைக் காலம்தான் - என் பாட்டி எப்போவும் சொல்வாங்க -

“மனைவியைக் கொண்டுதான் புருஷனின் உயர்வுன்னு. கணவன் பால் என்றால் மனைவி அவனில் சர்க்கரையாய் கலந்து அவனை மேம்படுத்துவது முதனிலை தாம்பத்யம். சில மனைவிகள் பாலில் டிகாக்ஷன் போல கலந்து அதன்நிறம், சுவையை மாற்றிடுவாங்க...”

“அது இரண்டாம் நிலை தாம்பத்யமா?”

“தயிராய் பாலில் கலந்து திரித்து விடுவது - அதாவது கணவனின் மொத்த இயல்பையுமே மாற்றி விடுவது மோசமான நிலை...”

“பாவம் அத்தானுக்கு வயசு 32 தான் இருக்கும்... அதற்குள் அவருக்கு இத்தனை சோதனைகள்...”

இப்படி சொல்லும்போதே விஜுலாவிற்கு வரும் வாரம் விநோதனின் பிறந்தநாள் என்பதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“ஒரு நல்ல சேதி விஜுலா... உன் அத்தைக்கு வெறும் ஹேர்லைன் க்ராக்தான் எலும்பு முறிவில்லை. சில வாரங்கள் ஓய்வாய் இருந்தால் போதும் - வீட்டை நீ பொறுப்பாய் கவனிச்சுக்கறே போல...”

“ஏதோ என்னாலானது...”

“இந்த அன்பான அக்கறைதான் நிஜமான மருந்து விஜுலா... அத்தைகூட இப்ப இதமாய் இணக்கமாய் பேசறாங்க... தனக்கும் ரெண்டு பேர் உண்டுங்கற தெம்பு.”

“எனக்கும் அவங்களை விட்டா யாரிருக்கா? அன்பைப் பெறுவது ஒரு சந்தோஷம்னா, நாம் அன்பு காட்ட நமக்குன்னு சிலர் இருப்பதும் கொடுப்பனையானே?”

“ம்ம்... செங்கோட்டையிலிருந்து போன் வந்தது. நம்ப ஆர்டர் செய்த பெஞ்ச், டேபிள் எல்லாம் ரெடியாம்...”

“இந்த வாரமே கிரஷ்ஷை ஆரம்பிச்சிட்டா என்ன பானு?”

“பொறுப்பாய்... அதை நடத்த...”

“டெய்ஸி டீச்சர், ஆயா, ஓடியாட ரெண்டு பெண்கள் போதாது...?”

“தாராளம்... ம்ம்... அப்புறம் முக்கியமான விஷயம் - உன் செல்போனை சார்ஜ் செய்ய மறந்திட்டே போல... வக்கீல் ஜூனியர் அசோக் எனக்கு போன் பண்ணிட்டார். நீ எப்படி இருக்கே, எப்ப சென்னை வர்ரேன்னு என்னைத் துளைச்செடுத்தார்... உன் மேல நிறைய பிரியம் விஜுலா அவருக்கு... அதைப் புரிஞ்சுக்கோ... உடனே அவருக்கு போன் செய்து பேசிடு... என்ன? ஊருக்கு உபகாரம் பண்ணிங்க ரெண்டு பேரும் ஆனா உங்க வாழ்க்கையை அலட்சியம் பண்ணிடக்கூடாது... ம்ம்?”

கரிசனையான ஆலோசனை... இவளுக்குள் அது வேலை செய்தது...

15

அந்த மாடிப்படிகளை ஏறவே பாதம் கூசியது.

மாடியில்தான் குமாரியின் அறை - அதையும் சுத்தப்படுத்திவிடலாம் என்று வந்தவளுக்குள் தமக்கையைப் பற்றிய நூறு நினைவுகள்...

இருண்ட அறையில் மக்கின் நாற்றம் -

ஜன்னல்களைத் திறந்து விட வெளிச்சம் காற்றும் உள்ளே நுழைந்து அவற்றை விரட்டின.

வேலைக்காரி இவளிடம்,

“நீங்க போங்கம்மா - இம்புட்டு தூசாய் கிடக்குது - நா முதல்ல தண்ணி தெளிச்சு கூட்டிடறேன் - பிறவு வாங்க” என்று சொல்ல தூசி படிந்த தலையணை உறை, படுக்கை விரிப்புகளுடன் இவள் கீழிறங்கினாள்.

சொல்லி விட்டிருந்ததால் வண்ணாத்தியும் வந்து நிரைச்சீலைகளைக் கழட்ட, கழுவி விட என்று உதவியதில் சற்று நேரத்தில் மேல் அறையும் சுத்தமானது. அலமாரிகளில் அடைந்து கிடந்த துணிகளை என்ன செய்யலாம் என்று யோசனையாய் கிளறிய போதுதான் அது கையில் தட்டியது...

சிவப்பு மரத்துண்டில் இழைத்த நகைப் பெட்டி - யாழி முகக் கைப்பிடியுடனானது.

அவள் பார்வை தானாய் தனது மணிக்கட்டின் தழும்பைப் பார்த்தது - இதற்காக நேர்ந்த இழுபறியில் ஏற்பட்ட வருவல்லவா?

மெள்ள திறந்தாள் - உள்ளே நகை ஏதும் இருக்குமோ?

இத்தனை அஜாக்ரதையாய் இங்கு கிடந்திருக்கிறதே...? உள்ளே இருந்தது ஒரு புத்தகம். ஆர்வமுடன் எடுத்துப் பிரித்தாள். இல்லை - அது ஒரு டைரி.

கருப்பில் 1998 என்று தங்க எழுத்துக்களுடன் இருந்தது. அது குமாரிக்கு திருமணமான ஆண்டு... மேலாக பக்கங்களைப் புரட்டினாள் - நிறைய வெள்ளைப் பக்கங்கள்தான்... எழுதப்பட்ட சில பக்கங்களில் தம்பதிகளின் அந்தரங்கம் பதிவாகி இருக்குமோ?

இதை இத்தனை பத்திரப்படுத்தி வைக்க என்ன காரணம்?

ஏதோ குமாரியின் கையையே பற்றியிருப்பது போல ஒரு உணர்வில் இவள் கண்கள் கலங்கின -

தன்னுடனேயே வளர்ந்து, தன்னவனாய் எண்ணிய வனையே அவளும் நேசித்து, பின் கட்டிய அவனுடன் ஒதுங்கி இப்போது மறைந்தே போன ஓர் உறவு.

நாளை விநோதனின் பிறந்த நாள் - அவனுக்குப் பரிசாகத் தர விஜயநாத மாமாவின் கைக்கெடிகாரத்தை எடுத்து வைத்திருந்தாள் - விலையுயர்ந்ததில்லை ஆனாலும் அவன் தந்தை இறுதி வரை கையில் கட்டியிருந்தது. தன்னை மகன் என்று அழைத்து, அணைக்காத ஆற்றாமையை தீர்க்கக் கூடிய ஒரு எளிய பரிசுப் பொருள் - அதை இந்த நகைப்பெட்டியில் குமாரியின் டைரியோடு வைத்து தந்து விடலாம்.

கீழே விநோதனின் அறையில் சம்பங்கிப் பூக்களுடன் ஒரு குவளையை அலங்காரமாய் வைத்தவள் - அதனருகே இந்த பெட்டியையும் துடைத்து வைத்தாள் -

கிரஷ் நல்லபடி ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடக்கிறது - இதேபோல பள்ளியும் செயல்பட ஆரம்பித்தால்... தான் இங்கிருந்து கிளம்பி விடலாம்... இனி இங்கு வராதபடி சென்னை யிலேயே ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொண்டு... கூடவே அசோக்கின் நினைப்பும் அலைக்கழித்தது... தான் அன்று சொன்னதெல்லாம் அவனுக்குப் புரிந்ததா... ஏற்பானா?

மறுநாள் விடியலிலேயே விழிப்பு தட்டியது.

இன்று விநோதனின் பிறந்தநாள் என்ற ஆர்வத்துடன் -

காலைக்கடன்களை முடித்தவள் ஜன்னலின் வழியே கிழக்கை, உதயத்திற்காய் பார்த்தாள் -

கோடி ஆண்டுகளாய் முளைக்கும் அதே சூரியன்தான்... ஆனால் இன்று புதிதாய் தெரிந்தான்.

காற்றும் ஒன்றும் புதியதல்ல... ஆனால் இந்த சூரிர்மாத அதிகாலையில் அவளை வருடியதோ புதிதாய் பிறந்த சிசுவின் சுவாசம் போல அத்தனை தூயதாய் பட்டது.

கசங்கியிருந்த புடவையை உதறி மீண்டும் சுற்றியவள் ஆழ முச்செடுத்தபடி வெளியே நடந்தாள் -

கண்கள் இடுங்கின -

ஆலம்மேட்டில் நிற்பது யார்?

அந்த உயரம் அது விநோதன்தான் என்றது.

கால்கள் தயங்கின என்றாலும் அவற்றை விரட்டினாள் -

அதிகாலமே அவனை வாழ்த்தி விட வேணுமென்ற வேகம். நெருங்கியவனையே பார்த்தபடி சிலையாய் நின்றிருந்தான் -

செருமிக் கொண்டு மெள்ள சொன்னாள் -

"பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள் அத்தான்..."

"நன்றி - வாழ்த்துக்கும் -பரிசுக்கும்..."

அவன் கண்கள் சிவந்து கிடந்தன -

"சரியாய் தூங்கலையா... எப்போதிருந்து இங்க நிக்கிறீங்க?"

"என் தப்பு புரிஞ்சதிலேருந்து - சீக்கிரம் சென்னை போகப் போறதாய் பானுவிடம் சொன்னியாம்..."

"ம்ம்..."

"அசோக் அங்கிருப்பதாலா?"

"அவர் ஒருவேளை அப்படி ஏதும் நினைச்சிருக்கலாம் - அது அப்படி ஒரு நேசம் தப்புன்றதை அவருக்குச் சொல்லிட்டேன் - குமுதாவை உங்களோட இணைச்ச ஊர் பலதும் பேசுச்ச... ஆனா அதில் உண்மையில்லாதது போல... இதிலும்..."

அவன் முகத்தில்தான் எத்தனை நிம்மதி..!

"நாங்கல் விஜு... என்னை நம்புவதற்காய் ரொம்ப நன்றி... அப்போது - அதாவது ஆறு வருஷங்களுக்கு முன்பு

என்னை ஏன் நம்பலைன்றதும் இப்ப புரியுது... புரியாமல் அநாவசியமான ஆத்திரத்தில் நான் தான் பெரிய தப்பைப் பண்ணிட்டேன்.”

என்ன என்பதாய் பார்த்தாள்.

“என்னை மன்னிச்சிடு விஜு... குமாரி உன்னைப் பற்றிக் கட்டிய கதைகளை நம்பி, உன்னைப் பழிவாங்கறதாய் நினைச்சதான் குமாரியை அத்தனை அவசரமாய் கல்யாணம் பண்ணினேன்...”

“குமாரி உங்களை நிஜமாவே நேசிச்சாள் அத்தான்...”

“தெரியும் - அது ஒண்ணுதான் ஆறுதல் - அவளுக்கேனும் ஆசைப்படி வாழ முடிஞ்சுதேன்றது... ஆனா அவளும் நிம்மதியாய் வாழலை... நான் இன்னும் பொறுமையாய் இருந்திருக்கணும் - ஆனா அவள் உன்னைப் பற்றி, அதாவது நீ மூணாம்தாரமாய் ஒரு கிழவனுக்கு வாக்குப்பட்டதைச் சொன்னதை நம்பி அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிய நான், அது உண்மையில்லை, நீ அவருக்கு மகள் போலன்றது இப்போது புரிய.... ச்சே... நொந்துட்டேன்...”

“இப்ப யார் சொன்னா?”

“உண்மை கொஞ்சம் மெதுவாய் பரவுது - ஆனாலும் பல நல்லவங்க வாயிலேருந்து வந்ததே - இனி நமக்கு ஒரு புது வாழ்வு அமையுமா விஜு...”

இவளுக்குள்ளே ஏதோ அதிரத் துவங்கியது. இதேபோல ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு அவன் புதுவாழ்வு பற்றி பேசியதுண்டு... அதை வெட்கமும் வியப்புமாய் தான் கேட்டு நின்றதும்... நிழலாய் நினைவிலுண்டு.

மணல்வீடு போல அந்த ஆசைகள் சிதைந்தது ஏன்?

அதைக் கலைத்தது குமாரியா?

கொடிய விதியின் கைகள் அல்லவா?

இல்லை விநோதனின் முறைகெட்ட மோகம்...

அந்த வெறுப்பு அவளின் முகத்தில் தெரிந்தது போலும்...

“இன்னும் என்ன கோபம் விஜு? நான் குமாரியிடம் தவறாய் நடந்ததாய் அவள் சொன்னதை நம்பித்தானே என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூட இல்லாமல் படிப்புன்ற சாக்கில் நீ ஊரை விட்டுப் போனே?”

“குமாரி உங்கமேல் ஆசைப்படுவது தெரிஞ்சதுமே விலகிட்டேன் - பிறகு உங்களின் நடத்தை...”

“குமாரி சொன்னதை முழுக்க நம்பினே... ஆனா என்மீது நம்பிக்கை இல்லை இல்லையா?”

“அந்த மழை இரவில் அக்காவை நீங்க கட்டியணைச்சதாய் குமாரி சொன்னதை நான் முதலில் முழுக்க நம்பலை... ஆனா அது உண்மைதான் எனும் ஆதாரத்தை உங்கக் கையெழுத்திலேயே கண்ட பிறகு... எப்படி நம்பாதிருக்க முடியும்?”

“என்ன சொல்றே? தெளிவாய்ச் சொல்லு...”

புருவம் சுருக்கிக் கேட்டவனின் முகம் ஒரு சிறுவனது போலத் தோன்றியது.

“அக்கா அப்படி சொன்ன மறுநாள் உங்க வீட்டிற்கு வந்தேன் - நீங்க குமாரிக்கு எழுத ஆரம்பித்த கடிதம் மேசையில் இருந்தது... ‘நேற்றிரவு நடந்த சம்பவத்திற்கு வருந்துவதாய்’ ஆரம்பித்திருந்தீங்க...”

“ஆமா” யோசனையுடே சொன்னான்.

“அதை விட வேறென்ன ஆதாரம் வேணும்... நீங்க ஆசைப்பட்டது அக்காவைத்தான்னுக்கு...”

“அரைகுறை அறிவு ஆபத்தாயிருக்குது விஜு. என்னிடம் வந்து தீர விசாரித்திருக்கலாமே? நான் அந்தக் கடிதத்தைக் குமாரிக்கு எழுதினது உண்மை அந்த ராத்திரியின் சம்பவமும் நிஜம் -

ஆனால் அது என்னங்கறதில்தான் வித்தியாசமே அந்த மழைநாள்... ஷெட்டில் ஒதுங்கின என்னை அங்கே நின்ற குமாரி வந்து கட்டிகிட்டா... முத்தமிட முயற்சி பண்ணினா... பிதற்றினாள் - இனி இதுபோல தப்பாய் நடந்தால் நேரே மாமாவிடம் நான் சொல்லிடுவேன் - ஆக அதுபோன்ற எண்ணத்தையே தவிர்த்திடுன்னு தான் எழுதினேன் - முதல் வரியை எழுதிட்டு நான் எதற்கோ எழுந்து பின்புறம் போனப்ப வீட்டிற்கு வந்த நீ அதை மட்டும் வாசிச்சுட்டு.”

இவள் விழிகள் விரிய விக்கித்து நின்றாள் -

“தவிர நான் உன்னை விரும்புவதாயும்... உன்னைத் தவிர எம்மனசில் வேறு யாருக்கும் இடமில்லன்னும்... அதே கடிதத்தில் எழுதினேன்... என்ன அப்படி பார்க்கறே? குமாரியின் டைரிக்குள்ளே அந்தக் கடிதத்தைத்தான் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தா...”

அவன் எடுத்து நீட்டிய பழுப்பு நிற கடிதத்தை படர்ந்து கொண்டிருந்த சூரிய செவ்வொளியில் அவசரமாய் வாசித்தாள் -

பல வருடங்களுக்கு முன் அவள் வாசித்து வெறுத்து அதே முதல் இரு வரிகள்... பிறகு விநோதன் சொன்னதைப் போலவே!

பெருமகிழ்வின் அலை ஒன்று அவளை அலசிச் சென்றது...

உடலெங்கும் நிம்மதியின் சுக தளர்ச்சி...

“நான் செய்தது பெரிய தப்பு விஜு... நீ ஒதுங்கியதும் நானும் தனித்தே நின்றிருக்கலாம் - குமாரியைக் கல்யாணம்

செய்தது பெரிய தப்பு... என்னால் மனமொன்றி அவளை சேர்ந்திருக்க முடியலை... முயற்சி செய்தேன்... ஆனால் முடியலை... நான் ஆசைப்பட்டவள் கிடைக்கலைன்னா என்னை விரும்பியவளையாவது சேர்ந்து இருக்க செய்த முயற்சி என்னளவில் தோல்விதான்... ஏன்னா கையில கிடைச்ச பொம்மையைச் சிதைத்து தூக்கி எறிவது போல குமாரி என்னைப் பந்தாடினா... விசிக்குட்டிக்காக பொறுத்துக் கிட்டேன்... ஆனால் உலகத்தையே வெறுத்தேன்... உள்ளே ரணமும் சீழுமாய் இருக்க நானும் அருவெறுப்பாய் மாறிப் போனேன்... உன்னை வார்த்தையால் கீறினேன்.

“மறந்திடுங்க அத்தான்...”

“குமாரியால் தன் துரோகத்தை மறக்க முடியலை... ஏதோ ஒரு குற்ற அரிப்புதான் அவளை அடிச்சுச் சாய்த்திருக்கும்னு மருத்துவர் கூட சொன்னார் - அவளுக்கு அதிலிருந்து மீள முடியலை - குடிச்ச உளறிய அவளிடம் என்னால் பாசங்காட்ட முடியலை... ஆசைங்கறது பவித்ரமாய், கண்ணியமாய் இருக்கணும்... கட்டுப்பாடில்லாமல் பாய்ந்து நம் வாழ்க்கைகளை நாசமாக்கிடுச்ச...”

“அதைச் சரியாக்கணும்னுதான் இந்த டைரியை பத்திரமாய், உங்கக் கடிதத்தோட வச்சிருக்கா...”

“அவனது பொய்களை, ஆசைகளை அப்பப்ப எழுதியிருக்கா... கடைசியாய் நம்ப இடையிலே அவ நிற்க விரும்பலைன்றதையும்...”

கதிரவனின் ஒளி கூடக் கூட தெளிவாய் தெரிந்த நேச முகங்களை ஒருவருக்கொருவர் வாஞ்சையுடன் பார்த்திருந்தனர் -

விஜய விலாசம் கூட முழு வெண்மையில் அசாதாரண அழகுடன் நின்றது.

“அழகான வீடு... ஆனால் சபிக்கப்பட்டதோ விஜய... இங்கிருந்த யாருக்குமே நிம்மதியான வாழ்வு அமையலை... என் எண்ணம் முட்டாள்தனமாய் தோணலாம்... ஆனால்...”

“எனக்கும் அப்படி தோணியது அத்தான் - அதுதான் நான் உங்களை இதை வாங்க விடலை” பெரும் பணம் தந்து வாங்கி ஊராரின் நல்லதிற்காய் பயன்படுத்தினால்... இதன் தோஷம் கழியுமோ எனும் எண்ணம்! பின்னால் வசதியாய் வீடும் கட்டினேன்... அதை இங்கு வந்திருந்து பள்ளியை நிர்வகிக்க ஏறக்குறைய சம்மதித்தாச்சு... இனி எல்லாம் சரியாயிடும்...”

“நீ... உன் எதிர்காலம்...?”

அதுவரை ஆலமரத்தின் ஆடும் விழுதுகளைப் பார்த்திருந்தவள் அவனை நோக்கினாள்... கண்கள் கலந்து தழுவின.

“நாமும் இந்த ஊரிலேயே தங்கி இல்லை... நீ எங்கே போகணும்னாலும் நானும் விசியும் உங்ககூட வரத் தயார் விஜய... இனி நீயில்லாமல் என்னால வாழ முடியாது... ஆனால் நான் ஒரு குழந்தையோட இருக்கும் மனைவியை இழந்தவன்... நீ அற்புதமாய், அறிவும் அழகுமாய்...”

“அதனால்?”

“பேராசைதான்... ஆனால்...”

“ஆனால் என்னைப் பிறந்தநாள் பரிசாய் உங்களுக்குத் தந்திடலாம்னு நினைக்கறேன்” என்றாள் சிறு வெட்கத்துடன்.

கதிரவனின் செம்மையோடு அவள் முகமும் சூரிய வெம்மையோடு அவன் விழிகளும் போட்டியிட்டன.

“தோஷமெல்லாம் போச்சு விஜய... இனி சுந்தோஷம் மட்டும் தான்” அவள் கைகளை எடுத்துத் தன் கன்னங்களில் பதித்தவன் பின் மாறி மாறி உள்ளங்கைகளில் முத்தமிட்டான்...

ஆலம்மேட்டு கிளிகள் மேலும் உற்சாகமாய் கூச்சலிட்டன...